NEDELJNI ILUSTROVANI SPORTSKI LIST • BROJ 522 • 25. II 1976. • CENA 3 DIN.

tempo

IZDAJE ПОЛИТИКА

SRN 1,30 DM; FRANCUSKA 1,50 FF; SVAJCARSKA 1,20 SFR; SVEDSKA 2,20 SKR; SAD 0,60 DOLARA; KANADA 0,60 KANADSKIH DOLARA

ZLATAN AĆIMOVIĆ

Jovan Aćimović, fudbaler Crvene zvezde, pre nedelju dana u meču sa Tunisom, odigrao je pedesetu utakmicu za državni tim. Aćimović je dvadeseti reprezentativac Jugoslavije koji je odigrao jubilarnu utakmicu. Podsetimo, Aćimović je prvi put igrao u dresu Jugoslavije 8. juna 1968. u finalu Kupa Evrope protiv Italije (1:1). Imao je tada nepunih dvadeset godina.

STRANA 6.

PREDSTOJI NERVOZNO PROLEĆE

tempo

nedeljni ilustrovani sportski list

izlazi sredom

Beograd, Makedonska 29

Direktor NIP »Politika« Vukoje BULATOVIĆ

Glavni i odgovorni urednik
Rade ŠOŠKIĆ

Uređuje Redakcijski kolegijum:
Rajko MITIĆ,
Jovan VELICKOVIC,
Tomislav MARKOVIĆ,
Aleksandar MARTINOVIĆ (tehnički urednik)
Ratomir KNEZEVIC (urednik fotografije)

Uredništvo lista: Beograd, Makedonska 29/XVI, telefoni: 321-075, 324-191 i 325-761, lokal: 932. Administracija: Beograd, Cetinjska 1. Oglasna agencija: Makedonska 35, telefoni: 322-711. List izdaje i štampa Novinsko izdavačko preduzeće »POLITIKA«, Beograd, Makedonska 29.

Pretplata za našu zemlju: godišnja 132,00 dinara, polugodišnja 66,00 dinara. Za inostranstvo: godišnja 264,00 dinara, polugodišnja 132,00 dinara. Pretplatu slati na tekući račun broj 60801-601-822 za uplatu iz zemlje — sa naznakom za TEMPO. Devizne pretplate iz inostranstva dostavljati preko Beogradske banke — Beograd, na devizni račun broj 60811-620-292-32000-600-00054 sa obaveznom naznakom: pretplata za TEMPO. Cene devizne pretplate (otprema običnom poštom): godišnja 18 US dolara (polugodišnja 9 — $); godišnja 46. — DM (polugodišnja 23. — DM); godišnja 86. — fran. franeska (polugodišnja 43. — franka), godišnja 79. — švedskih kruna (polugodišnja 39. — Skr) i sve ostale konvertibilne valute u visini 18. — US dolara, odnosno 9. — $. Pretplatnici iz inostranstva koji žele da list primaju avionom, plaćaju posebnu poštarinu prema međunarodnoj PTT tarifi.

Na osnovu mišljenja Republičkog sekretarijata za kulturu SR Srbije 413-29/73-02 od 22. I 1973. ne plaća se porez na promet

Primili smo Vaše pismo...

Grubosti na prijateljskim utakmicama

POŠTOVANI drugovi, nadam se da će ovo moje pismo naći mesta u TEMPU...

Pratim sva fudbalska zbivanja u nas, pa i trening-utakmice u pripremnom periodu. Raduje me što su fudbalska borilišta uveliko oživela, što ljubitelji ove igre opet mogu na delu da vide svoje ljubimce. Ali, ima i »stvari« koje su me razočarale — i pre početka prvenstvenih borbi...

Recimo, partizanovac Refik Kozić fizički se »obračunao« sa svojim klupskim drugom Vukanom Perovićem, zbog čega je udaljen sa zajedničkih priprema svojeg kluba!?

Mnogi, ovakav istup Kozića »pravdaju« nervozom koja, navodno, proističe iz psihološke opterećenosti ali, ja ne mislim tako. Ne samo Kozić, već i svi oni igrači koji se nedolično ponašaju u svom klubu i na prijateljskim susretima, treba da budu rigorozno kažnjeni!

Na nedavno održanom Titogradskom turniru, u meču Vojvodina — Železničar, sudija Bracanović »podelio je« četiri žuta i jedan crveni karton! Zamislite: to se dogodilo na prijateljskom susretu dva naša ranija šampiona!?

Ako se naši profesionalci još sada, uoči nastavka šampionata ovako »odnose« jedni prema drugima — nesportski, šta će biti kad počne ona prava bitka za bodove!

Mirsad STARČEVIĆ-Mićo,
Dolina 12,
Zavodovići

Rezultati Kupa šampiona...

DRAGA redakcijo, skupljam i čitam TEMPO od 1971. godine, i za to vreme dvaput sam vam pisao. Iako su, po mojem mišljenju, pisma bila vrlo interesantna — niste ih objavili, pa, evo, pišem vam po treći put...

Radi se, naime, o jednoj molbi koju biste, verovatno mogli da »mi ispunite«:

Takmičenje u fudbalu za Kup evropskih nacija skoro je privedeno kraju, u stvari — onom interesantnijem delu, u završnici, pa se nadam da će čitaoci TEMPA moći u svojem listu da »nađu« rezultate svih mečeva u finalu.

Međutim, mene posebno interesuje, verujem i mnoge druge pobornike fudbala, i rezultati kvalifikacionih borbi u svim grupama — ne samo našoj. Tačnije, kompletan pregled rezultata Kupa nacija u osam skupina.

Pretpostavljam da ćete u jednom od narednih brojeva TEMPA udovoljiti mojoj molbi, a ne bi bilo loše da — ako ste u mogućnosti — objavite i imena svih strelaca u ovom veoma interesantnom, značajnom i popularnom takmičenju.

Unapred hvala!

Vehbija KADRIĆ,
6. proleterske 18,
71323 Ilijaš

O značajnim evropskim takmičenjima TEMPO redovno piše, pa je pisao i o takmičenjima u Kupu šampiona i Kupu nacija. Svakako ćemo o ovim takmičenjima pisati i ubuduće, pa ćete naći i rezultate koji vas interesuju.

Skroče zreo za »plavi« dres

POŠTOVANA Redakcijo, stalno čitam TEMPO, i — veoma mi se dopada. Sredom, moj prvi zadatak je da što pre trknem do svojeg prodavca novina i kupim sportski list, bez kojeg zaista ne mogu...

S velikim interesovanjem pratim sve rubrike, a najveću pažnju poklanjam — košarci. Vatreni sam simpatizer našeg višestrukog šampiona, KK Zadar, pa koristim priliku da uputim »jedan savet« saveznom selektoru Mirku Novoselu...

Timu Zadra, u poslednje vreme, ne cvetaju ruže — to govori i njegov trenutni plasman na tabeli Prve košarkaške lige, ali, u ovoj ekipi još uvek ima sjajnih mladića, koji zaslužuju dres sa državnim grbom. Oni nisu iskusni koliko njihov klupski drug, sada vojnik Krešimir Ćosić, međutim — mnogo obećavaju. Posebno je vidno napredovao Branko Skroče, izvrsni »levoruki bek« zadarskog prvoligaša, koji — iz nedelje u nedelju — igra sve bolje i sigurnije!

Eto, na njega bi Mirko Novosel trebalo, po mojem mišljenju, više »da pripazi«, tačnije — da mu pruži šansu u nekoj od selekcija koje će se boriti na narednim međudržavnim utakmicama. Smatram, čak, da bi Skroče trebalo da postane i »siguran kandidat« za Montreal!

S poštovanjem

Dejan MARKOVIĆ,
selo Lužane
kod Aleksinca

Želim da se dopisujem

ZDRAVO drugovi iz Redakcije TEMPA!

VELIKI sam ljubitelj sporta, a naročito me oduševljava fudbal, i igra vaših poznatih ekipa — Hajduka, Crvene zvezde, Dinama i Partizana. Još uvek sam aktivni fudbaler, pa me možda i zbog toga interesuje sve što je u vezi s njim...

Međutim, ovom prilikom namena mojeg pisma TEMPU je drukčije prirode. Ja bih, zapravo, želeo da se dopisujem sa mladim Jugoslovenima koji se, kao i ja, mnogo interesuju za fudbalsku igru, ali nemam njihove adrese. Da bih mogao da stupim u vezu sa mojim budućim »saradnicima« iz vaše zemlje, molio bih vas da me predstavite.

Star sam 20 godina i, pored velike ljubavi koju gajim prema fudbalu, strastven sam kolekcionar. Skupljam fotografije fudbalskih klubova i fudbalera, značke, programe fudbalskih utakmica, itd.

Oni koji žele da razmenjuju ove i slične sportske »suvenire«, molio bih da se jave na ovu adresu:

Esajlenko Igor
GALEBOVIČ,
g. Vorošilovgrad — 44,
SSSR

Hoćemo novog »sagovornika«

JAVLJAM vam se u nadi da ćete me — kao i uvek dosad — razumeti...

TEMPO uvek, uz čitanje i »analiziram«, pa sam došao do izvesnih svojih zaključaka, odnosno predloga. U stvari, solidarišem se sa »tempovcima« koji žele:

Prvo, da TEMPO tokom jedne takmičarske godine objavi kolof-fotografije svih 18 fudbalskih prvoligaša, sa kraćom biografijom igrača na slici.

Drugo, da obnovite rubriku »Naš sagovornik«, koja je bila veoma interesantna — ne samo po mojem mišljenju. To biste mogli, ako ne uvek, a ono u tzv. mrtvoj sezoni, u predahu između jesenjeg i prolećnog dela prvenstva u fudbalu.

Treće, da objavljujete sastave prvoligaških ekipa posle svakog prvenstvenog kola, kako mi, stalni »tempovci«, ne bismo to morali da tražimo u drugim listovima.

Znam da vam, pored ostalog, i prostor ne dozvoljava da udovoljite mojim i drugim željama, ali — možda biste mogli malo da »suzite« »Bulevar sporta« koji, ruku na srce, nije loš. Međutim, mislim da bi nam ipak više koristila »dokumentacija« koju sam pomenuo...

Zatim, da vam zahvalim: posle mojeg pisma objavljenog u TEMPU dobio sam primerke ovog lista koji su mi nedostajali za komplet!

Sabit NEZIRI,
Novo naselje
iznad asfalta,
38214 Vučitrn

Vaši predlozi su interesantni i neke od njih naći ćete realizovane u listu.

Zvezda će mnoge iznenaditi

ŽELIM da naglasim da sam vatreni navijač Crvene zvezde, i da već dugo čitam TEMPO. I zbog jednog i zbog drugog, hoću nešto da kažem, odnosno — da mnogima »stavim do znanja«...

Neki moji drugovi, naime, među kojima ima i simpatizera Crvene zvezde, ubeđuju me da ovaj klub — iz raznoraznih razloga — nije više ono što je bio. Oni tako pričaju, a ja se nadam, odnosno — ja se s njima ne slažem!

Tačno je da je Zvezda mnogo izgubila odlaskom u inostranstvo nekolicine svojih dobrih fudbalera — Pavlovića, Džajića, Karasija, Dojčinovskog, Antonijevića, Jevtića, ali — stasali su mladi — Savić, Sušić, Nikolić, Muslin, koji će sigurno znati da odbrane dosadašnji visok renome ovog kluba. U stvari, ja »potajno« priželjkujem da će sadašnja Crvena zvezda »nadmašiti samu sebe«, i postići — veći uspeh nego ikad!

Sada je Partizan »u zaletu«, Hajduk i Dinamo su takođe odlični, ali — ta konkurencija će, smatram, baš povoljno uticati na Zvezdine mladiće u narednim prvenstvenim borbama!

Možda i grešim, ili preterujem, ali — više bih voleo da pogreše oni koji Crvenoj zvezdi »prognoziraju« još gore dane...

Zurap DAUTI,
Trg 5. juni br. 10,
11300 Smederevo

Vaterpolo savez Jugoslavije odaje priznanje TEMPU za trud oko promene pravila

HILJADU SVEDOKA — ZA DVOJICU SUDIJA

TEMPO najavljuje evropski superfinale Mladost — Partizan

NEKAD, davno, pre pet i po decenija, kad se reklamirala prva vaterpolska utakmica u Beogradu, na plakatima, ispisanim dosta neveštim rukopisom, pisalo je: »Narode, dođi na Savu, da vidiš čudo neviđeno! Igra se vaterpolo. To ti je kao fudbal u vodi, a igra se rukom« . . . I narod je došao da vidi to čudo u vodi koje se zove NOGOMet, a igra se RUKOM.

Sad, pet i po decenija kasnije, umesto plakata ispisanih neveštim rukopisom, publiku su pozivali novinski članci.

»Vaterpolo na nov način! Vaterpolo u novom ruhu! Testirajte novi vaterpolo! Eksperimentalni vaterpolo!«

I narod je opet došao. Da vidi može li se zaista taj vaterpolo izvući iz ćorsokaka u koji je već odavno zapao, pa ostao bez publike. Jer, iako se još uvek igra u vodi, nekako se mnogo spustio pod vodu. Iako se i dalje igra rukom, ruke su nekako isuviše duboko pod nivoom vode. Jer ruka kao da je dobila jednu drugu funkciju, a ne onu prvobitnu: ruka sad drži ruku pod vodom, ali tuđu ruku . . .

Eksperimentalni vaterpolo je obećao da će da vrati stvari na svoje mesto, da će da odbaci ono čemu nije mesto u vodi već negde na nekoj rvačkoj strunjači, a da vaterpolu vrati ono što je njegovo, a to je plivanje! . . . Zato je na ovu probnu utakmicu, došlo hiljadu ljudi. A hiljadu ljudi na jednoj vaterpolskoj trening utakmici (i to usred zime), eksperimentalnoj uz to — to vam je kao pedeset hiljada gledalaca na jednom fudbalskom meču . . . Pred njima, nova pravila su položila ispit i pozakala put kojim se izlazi iz ćorsokaka.

Muškatirović: korisna akcija

Šta o akciji redakcije TEMPO i jugoslovenskih reprezentativaca za izmenu zastarelih i uspravljujućih pravila kažu u Vaterpolo savezu Jugoslavije o dve probne utakmice — o onoj hvarskoj i ovoj beogradskoj. Pitamo to predsednika Vaterpolo saveza Jugoslavije dr ing Milana Muškatirovića.

— Smatramo da je akcija vrlo korisna, vrlo potrebna i vrlo uspela — kaže predsednik Saveza.

Zatim nastavlja, uz smešak:

— Spremni smo čak, ako nas »primite u društvo«, da se najaktivnije uključimo u nastavak te akcije.

Dakle, jasno je da je akcija TEMPA i jugoslovenskih reprezentativaca ovom predsednikovom izjavom dobila potpuno i zvanično pravo građanstva. Jer, ing. Muškatirović kaže još i ovo:

— Sve što se događalo u Hvaru i u Beogradu, sve što je bilo zabeleženo u dnevnim i nedeljnim listovima o ovoj akciji (a bilo je zaista mnogo), sada proučava naš Stručni savet koji će posle toga dati upute našem članu Miši Radanu, inače i članu Međunarodnog vaterpolskog komiteta (IWPC), šta treba da predloži u naše ime. No, odmah se može reći da će većina predloženih izmena biti u tom našem bloku!

Šta se predsedniku Muškatiroviću najviše svidelo od predloženih izmena?

— Dvojica sudija. Brz nastavak igre čim je igrač isključen. Golmanska lopta preko centra. Faul izvodi najbliži igrač. Skraćenje vremena posedovanja lopte . . . Zasad toliko.

Toliko od Muškatirovića, zasad.

Evropsko superfinale

TEMPO, međutim, neće stati na ovom — obaveštavamo dalje predsednika Vaterpolo saveza i upoznajemo ga sa našim sledećim korakom. A to je organizovanje super finala evropskih šampiona!

Naime, Partizan je evropski šampion kupa šampiona, a Mladost je evropski šampion pobednika kupova. TEMPO upravo pregovara sa upravama ova dva kluba da u proleće organizuje dva susreta između ova dva najbolja evropska kluba. Prvog dana bi se odigrao zvanični meč po važećim pravilima, dok bi se drugog dana igrao revanš-meč, ali po novim pravilima.

Čuvši za ovu ideju, predsednik Saveza opet uzima reč:

— Vaterpolo savez Jugoslavije sa simpatijama prati i ovaj napor redakcije TEMPO, obećavajući pomoć ukoliko bude potrebno. U svakom slučaju, obećavamo da će se naš Savez založiti kod odgovarajućih evropskih (vaterpolskih) foruma da se dobije dozvola i ozvaniči odigravanje ovog superfinala između Mladosti i Partizana. Uz to, pred ložićemo da se ovakvo superfinale održava svake godine.

Darko ŠARENAC

Dvojica sudija treba da spreče podvodni rat vaterpolista

PONOVLJENE GREŠKE

Piše: RAJKO MITIĆ

SHODNO postignutoj saglasnosti Udruženja prvoligaša i saveznog kapitena, kao i odluci Izvršnog odbora FSJ o kalendaru takmičenja, koji predviđa tri kontrolne utakmice za »A« reprezentaciju Jugoslavije, preduzete su mere da se organizuje gostovanje u Tunisu (18. februara) i učestvovanje na međunarodnom turniru u Alžiru (22. i 24. februara) — sa Alžirom, Švedskom i Irakom. Radi što racionalnijeg korišćenja raspoloživog vremena i udobnijeg putovanja. FSJ je angažovao specijalan avion. Zbog igrača Hajduka, predviđa se u odlasku i povratku sletanje aviona u Splitu...

Sa ovako preciznim planom i programom, propisanim i odobrenim od strane Izvršnog odbora FSJ, reprezentativna ekspedicija je u utorak, 17. februara, krenula put Tunisa.

Do susreta sa izabranom selekcijom Tunisa, sve je išlo glatko i po predviđenom planu. Čak, što se tiče reprezentacije i njene uspešnije turneje i više od planiranog, ako se zna, da su na put krenuli i reprezentativci Hajduka, koji su u međuvremenu bili oslobođeni učešća na prvoj utakmici.

Ne svojom krivicom

Od te utakmice pa nadalje međutim, sve se okrenulo tumbe. Nedaće koje su započele porazom, a nastavile se otkazivanjem alžirskog turnira! Po dolasku u Alžir, prvi utisak naših bio je — da nisu očekivani u Alžiru. Nesporazum je proistekao iz razloga što su Irak i Švedska mnogo ranije otkazali svoje učešće na turniru, a federacija Alžira o tome nije obavestila naš Savez!

Tek kasnije kontakti našeg rukovodstva sa predsednikom fudbalske federacije i ministrom sporta domaćina, nastali su pregovori i traženi su termini samo jedne utakmice, i to 24. februara, jer je termin 22. februar unapred bio rezervisan za nacionalno prvenstvo Alžira.

Vodstvo naše reprezentacije je u prvi mah insistiralo na odigravanju susreta pre 24, ali su bili prinuđeni da prihvate predlog domaćina — da se utakmica odigra 24. aprila. Najpre su bili spremni da bez utakmice napuste Alžir i vrate se kući, ali posle pažljivije i svestranije analize, došli su do, ipak korisnije solucije. Spasavajući što se spasti može, rukovodstvo je, zaključenjem ovog susreta, ublažilo situaciju u kojoj se, ne svojom krivicom, našla naša ekspedicija.

Nesigurni termini

Juče su eto, odigrali taj meč. Odigrali su dakle, dva od predviđena tri kontrolna meča, pri čemu je Mladinić imao priliku da dođe do određenih saznanja u pogledu spremnosti pojedinaca, da se uveri u mogućnosti kandidata. Istovremeno, ova samo brojem utakmica, ali ne i vremenski skraćena turneja, ne bi se mogla okarakterisati kao krajnje neuspešnom. Ako ni zbog čega drugog a ono bar, da su reprezentativci bili na okupu zajedno 7—8 dana, i da su taj period mogli da iskoriste za treninge, a i brojne diskusije i dogovore.

Najzad, korist sa turneje se mogla izvući i poukom, da se na put ne kreće dok se svi administrativni poslovi ne izvedu do kraja. Samo tako se neće dolaziti do ovakvih nesporazuma, i izbegao bi se put u neizvesnost.

Ovog puta smo nesmotren korak ipak ublažili, što ne znači da sledeći, u ovom stilu ponovljen, neće imati težih posledica.

Propust Hajduka

I Hajduk je, poput reprezentacije i njenog selektora, insistirao na striktnom sprovođenju svoga programa priprema. U tom pravcu, program Hajdukovih priprema zahtevao je i dve jake utakmice u periodu do susreta sa Ajndhofenom PSF. Naš šampion ih je navodno imao ugovorene, zbog čega je i usledilo insistiranje (ipak, dosta kasno) trenera Ivića, da mu savezni kapiten omogući nastup u Engleskoj sa kompletnim timom. Sagledavajući čitav problem, Mladinić je (uz konsultaciju sa svojim saradnicima) uvažio ovaj zahtev, smatrajući (potpuno opravdano) da će ovim potezom omogućiti maksimalne pripreme Hajduku, a da pri tom program reprezentacije neće pretrpeti neke veće promene.

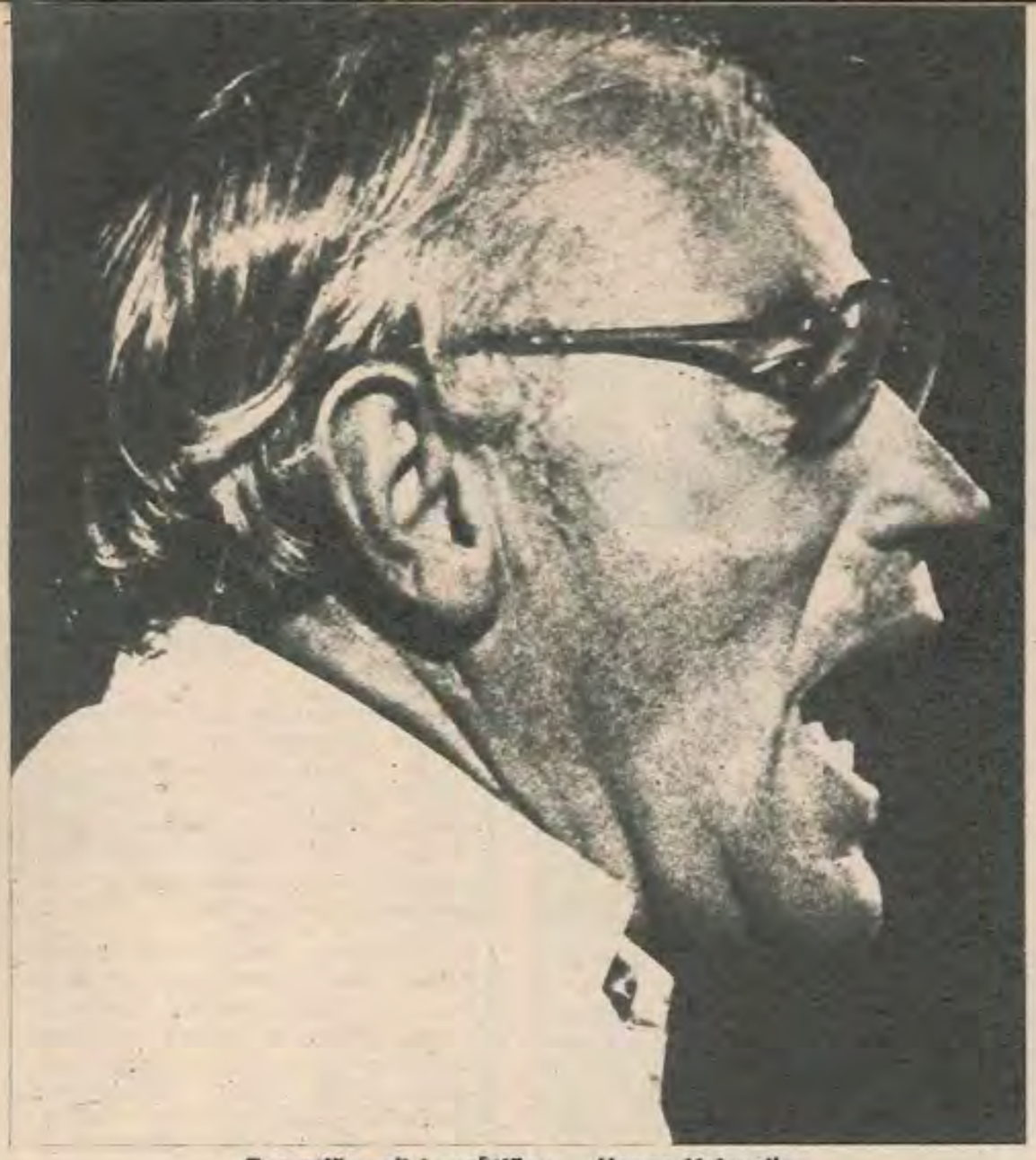
Šta se, međutim, iza toga dogodilo? Kad je Hajduku omogućen nastup sa reprezentativcima na dve već »fiksirane« utakmice u Engleskoj, ispostavilo se da je do zaključenja ovih susreta tek trebalo da dođe. Kako se u tome kasnije nije uspelo, utakmice su otpale, a igrači Hajduka (reprezentativci) su se priključili turneji reprezentacije!

Komentar pomenutih slučajeva Hajduka i nacionalne selekcije, stvarno je nepotreban. Ipak, on se može svesti na sledeće: dokle god se termini odigravanja utakmica pravovremeno ne ugovore i ne osiguraju, i dok se programi takmičenja prvoligaša i nacionalne selekcije dogovorno ne uklope, sukobljavaćemo se sa istim problemima, a spoticaćemo se i dalje na ranijim greškama.

Poslednji događaji su nas uostalom, još jednom u to uverili.

Reprezentativci i selektor Mladinić (sa beretkom) pred polazak na afričku turneju — ko se tada nadao da će sve da se završi ovako kako se završilo

Teoretičar ali i praktičar — Henes Vajsvajler

Fotografija iz perioda saradnje: Krojf i Vajsvajler

To je neverovatno: najskuplji igrač na svetu dospeo na klupu

DUEL KROJF — VAJSVAJLER, KO ĆE POBEDITI

BARSELONA je angažovala poznatog holandskog trenera Rinusa Mihelsa ne bi li se plasirala ispred svog večitog rivala Real Madrida.

Mihels u tome nije uspeo i napustio je Španiju.

Barseloni je pošlo za rukom i kesom da u svoje redove dovede najskupljeg fudbalera Evrope — Holanđanina Johana Krojfa, s ciljem da postane prvak Evrope.

Ova namera nije ostvarena i Krojf će na kraju sezone da napusti Pirinejsko poluostrvo.

Barselona je kupila i drugog holandskog asa Johana Neskensa da bi stvorila veliki tandem koji bi klub popeo do svetskih visina.

I ova želja nije realizovana.

Barselona je na kraju uz velike materijalne žrtve sklopila ugovor s poznatim nemačkim trenerom Henesom Vajsvajlerom koji je imao zadatak da svoje uspešne metode treninga presadi u katalanski klub i postane bar šampion Španije, kao što je bio prvak SR Nemačke sa svojom ekipom Borusijom iz Monhengladbaha.

U tome Vajsvajler nije uspeo.

Tri cilja

Barselona je vrlo bogat klub, ali to nije pomoglo da se ostvare velike želje, ona nije postala ni prvak Španije, a da ne govorimo o Kupu šampiona Evrope, niti o Interkontinentalnom kupu.

Šta sada da se radi — pitaju se veliki šefovi ovog španskog kluba. Kupljeni su najbolji fudbaleri — Barselona nije bila ispred Reala, kupljeni su najbolji treneri — ništa se nije nabolje izmenilo!

A u Barseloni je veoma važno biti ispred Real Madrida!

Naredna sezona je tako reći na pragu, termin transfera se približava, a nova fudbalska politika još nije stvorena.

— Za mene je Krojf bio i ostao veliki igrač — rekao je slavni Di Stefano čije se mišljenje mnogo ceni u Španiji.

— Ja nikad nisam rekao da Krojf nije velik igrač, ali tu svoju veličinu on mora da dokaže i svojim uklapanjem u Barselonin sistem igre — izjavio je trener Henes Vajsvajler.

— Da li Krojf treba da se prilagođava igri Barselone ili pak Barselona mora da se prilagodi načinu igranja Krojfa, to je veliko pitanje — dodao je dobar poznavalac fudbalskih prilika u Španiji Ferenc Puškaš.

Krojf na klupi!

Očigledno je da ne postoji dobra saradnja na relaciji Krojf — Vajsvajler! Na prošlonedeljnoj utakmici protiv Sevilje trener je prvi put zamenio Krojfa koga je poslao na klupu za rezervne fudbalere. To je bila uvreda koja se ne prašta lako.

Međutim, mnogi se dobro sećaju da je takođe uvredljivu izjavu dao Krojf posle prvih treninga sa Vajsvajlerom:

— Vajsvajler je odličan teoretičar, međutim, on ne zna da šutne loptu!

To Vajsvajler nije zaboravio i — revanš je stigao s malim zakašnjenjem.

Kuda će sada Johan Krojf?

Donedavno je izjavljivao da će sigurno otići u Italiju, ali je iz Rima stigla nepovoljna vest za Krojfa: ni naredne godine uvoz inostranih fudbalera neće biti dozvoljen.

A Italija je jedina zemlja koja po finansijskim mogućnostima klubova može da se približi Španiji.

Drugim rečima, Krojfu može biti prijatno u nekom drugom klubu, ali ne i sa materijalne strane.

— Ako Krojfu nema mesta u Barseloni, onda i ja odlazim s njim, jer sam s njim i došao — kazao je drugi Barselonin Holanđanin Johan Neskens.

Postoji i treća, vrlo mogućna varijanta: Barselona se neće lako odreći dvojice fudbalskih velikana, dva Johana — Krojfa i Neskensa, jer boljih od njih nema u Evropi.

Mnogo je lakše rešenje: pustiti trenera Vajsvajlera, a zadržati dvojicu holandskih igrača.

U toj kombinaciji, treba angažovati trenera koji nije ni Holanđanin, niti Nemac.

To vrlo lako može da bude Jugosloven.

J. VELIČKOVIĆ

Šta sada — Johan Krojf

Trener Dinama Mirko Bazić:

PREDSTOJI »NERVOZNO PROLEĆE«

Kad Dinamo uskoro postane šampion, u njemu će biti znatno lakše raditi — kaže trener »plavih«

Rajko Janjanin (u belom dresu) u akciji protiv OFK Beograda

DINAMO se vratio u vrh jugoslovenskog fudbala, među veliku četvorku — »modri« su ponovo ekipa šampionskih mogućnosti. Od Dinama opet svi strepe, njegovo ime izgovara se sa strahopoštovanjem, a posle nekoliko veoma dobrih igara u pripremnom periodu mnogi stručnjaci u njemu vide — novog, ili u najgorem slučaju — skorog šampiona.

Izvan je svake sumnje: orijentacija na stvaranje tima iz sopstvenih redova i dovođenje mladih neafirmisanih fudbalera sa područja koje gravitira Zagrebu, umesto izvikanih »zvezda«, što podrazumeva i rad stručnjaka na dugu stazu — donela je prve značajne rezultate. »Plavi« iz Maksimira su čvrsto zakoračili na put stare slave, već sada su veoma moćni, a po potencijalu možda i najjači naš tim. Orijentiri su dobro postavljeni, put jasno trasiran — treba samo njime nastaviti.

— Dokle se stiglo u realizaciji plana o stvaranju novog velikog Dinama — pitamo trenera Mirka Bazića.

— U završnoj smo fazi! — kaže Bazić. Posle regeneracije i stabilizacije tima, na putu smo postupnog ali sigurnog uspona. Neophodno je da naša ekipa postane još spremnija, čvršća i stabilnija i na tome marljivo radimo. Među prva smo četiri tima u prvenstvu i sa dosta izgleda da u Kupu Jugoslavije — ako bude i malo sportske sreće — načinimo podvig. Plasman u Kup UEFA za nas je od velikog značaja jer bi nam omogućio izlazak na međunarodnu scenu. Naime, za stvaranje velikog tima neophodno je i učešće u zvaničnim internacionalnim takmičenjima, za to nisu dovoljne samo prijateljske, revijalne utakmice. Dinamo kipti od mladosti, ima nesumnjivo kvalitetne igrače i izvesno je da će za godinu-dve biti kadar ne samo da se ravnopravno uključi u borbu za šampionsku titulu već i da — postane šampion! Pored Vabeca, za godinu dana kandidati za najbolji državni tim biće i nosioci naše igre — Zajec, Janjanin, Poljak i Kranjčar. Sada, kada je jasno šta i kako treba raditi — mora još više da se radi. Mi to i činimo . . .

— Gledno šire: koji su još problemi u Dinamu i oko njega?

— U klubu zaista nema većih problema. Ipak, oko njega jedan je lako uočljiv — nestrpljenje navijača: »Kada će Dinamo opet biti šampion?« Oni, naime, žele da se ide brže, brže nego što se objektivno može. A mi već idemo dosta brzo, zapravo — najbrže što možemo. Jer, valja imati u vidu da se Dinamo pre samo godinu i po dana borio za opstanak među prvoligašima. Kada Dinamo konačno ponovo osvoji titulu prvaka — a to će se, rekoh, desiti za godinu-dve — u njemu će biti kudikamo lakše raditi. Bez tog pritiska navijača, grozničavosti, iščekivanja . . .

— Po ocenama svih, Dinamo u svojim redovima ima veliki broj mladih, talentovanih fudbalera, ali suviše jednoobraznih — igrača manevra je previše, a napadača (krila, centarforova) i stopera malo. Kako pronaći one koji nedostaju za komponovanje tima po želji?

— Zaista — kako? Jasno je da bi Dinamo išao znatno brže napred da ima, na primer, jednog Savića ili Halilhodžića. Ali, Dinamo je svestan da ih ne može dobiti. Ostaje nam, dakle, da ih tražimo među našim igračima i neafirmisanim fudbalerima iz malih klubova. Dinamo nadgleda veliko područje, ima celovit pregled mladih koji nailaze i kad dođe trenutak za to sigurno je da će se još neki neosporni talenti naći u našim redovima.

— Znači li to da je Dinamo potpuno nezainteresovan za prelazne rokove i transfere?

— Dinamo neće svesno da krši propise. A i na transferu se retko nađu fudbaleri koji nešto vrede.

— Pomišljate li i na takozvanu trampu — da nekog igrača srednjeg reda menjate za centarfora i stopera, na primer?

— Došla bi u obzir kada bi klubovi hteli. Ali, trampa je među velikima retkost, zapravo i ne postoji. Izgleda da se klubovi plaše da prilikom trampe ne pogreše i posle ne ispadnu smešni pred javnošću.

— Dinamo je trenutno u »velikoj četvorki« — četvrti. Može li četvrti da bude — prvi?

— Možemo biti i prvi, ali to je malo verovatno. Objektivno, u ovom trenutku Hajduk je bolji, a više šansi od nas imaju i Zvezda i Partizan. No, šansa se može i neočekivano ukazati . . .

— Kome će pripasti nova šampionska kruna?

— Po mom mišljenju — Zvezdi ili Hajduku. Ne verujem, naime, da će Partizan izdržati trku. »Beli« i »crveno-beli« su jači od »crno-belih«. Ipak, nastavak prvenstva će biti krajnje neizvestan i — nervozan.

— Zašto — nervozan?

— Svi iz »velike četvorke« gaje iste — šampionske ambicije, a status je ugrožen gotovo polovini prvoligaša. To povećava neizvesnost i gotovo svaku utakmicu čini presudnom. Uz to, često će se igrati sredom i nedeljom. U takvoj situaciji, kad su živci svih napregnuti, veoma je važno da suđenje bude na visini, da komisija za delegiranje sudija bude obazriva i nepristrasna, da forumi imaju aršin za sve. Odgovornost svih je veća nego ikad i ne sme se dozvoliti da o ishodu utakmica odlučuje išta drugo osim — igre!

Dušan ČOLOVIĆ

Kapitena Partizana Momčila Vukotića ne brine slab start

VREME ZA TITULE

Momčilo Vukotić je izvanrednom fintom ostavio iza sebe Milenkovića iz OFK Beograda

JEDNOM prilikom je savezni kapiten Ante Mladinić priznao novinarima:

— Moja igračka slabost je Momčilo Vukotić. Kakva on samo ima rešenja u igri! Ni u jednom trenutku, ma koliko ga poznavali, ne možete da predvidite šta će Vukotić u sledećem momentu učiniti sa loptom. Ali...

Ali... da ne dužimo. Momčilo Vukotić je tada bio najudaljeniji od državnog tima. Danas je, međutim, sasvim druga situacija: Vukotić je sazreo i kao igrač i kao ličnost, kapiten je Partizana, reprezentativac. Bio je u sastavu državnog tima i na poslednjem meču u Beogradu,. protiv Severne Irske.

No kada je reč o novom kapitenu Partizana, Momčilu Vukotiću, jedna njegova nedavna izjava bila je povod ovom razgovoru.

— Džajić, Katalinski i Oblak nisu neophodni državnom timu. Možemo mi i bez njih! — rekao je Vukotić.

— Jesam, rekao sam. Međutim, ja sam to rekao u vreme kad su do nas stizale vesti iz Francuske da Đajiću i Katalinskom neće biti dozvoljeno da pomognu našoj reprezentaciji u meču sa Velsom. Mislim, da kada bi se to i dogodilo, ne bi se trebalo predati. Žao mi je ako je neko shvatio (a takvih je, čini mi se, bilo dosta) da ja imam nešto protiv ovih igrača.

U Rovinju, na pripremama, Vukotić je izabran za novog kapitena »crno-belih«. Kapitensku dužnost preuzeo je od Nenada Bjekovića.

— Da li su vas za kapitena izabrali igrači — pitamo Vukotića.

— Nisu — odgovara. Kapitensku dužnost sam preuzeo od Bjekovića, jer se on nešto posvađao sa stručnim štabom.

— I šta za vas to znači?

— Znači jednu novu, veliku obavezu. Ja sam i ranije, dok je Bjeković bio na odsluženju vojnog roka, bio kapiten Partizana.

— Da li vam smeta to često smenjivanje i unapređivanje?

— Ne, ne smeta mi. Sve je to u interesu Partizana.

— Dobro, šta vi kao kapiten Partizana, mislite o incidentu između Kozića i Perovića?

— Šta mogu da mislim? Bio bih najsrećniji da se to uopšte nije dogodilo.

— Partizan se, kao jesenji prvak, nije proslavio na turnirima u Rijeci i Splitu?

— Mi nismo mogli ni da postignemo bolje rezultate. Najkasnije smo od svih prvoligaša počeli sa pripremama. I bez utakmica smo prihvatili učešće na dva jaka turnira, jer nas rezultat nije interesovao. Pogrešno bi bilo izvoditi bilo kakve zaključke na osnovu nekih poraza u pripremnom periodu, zar ne?

— Partizan je u jesenjem delu šampionata zabeležio lep uspeh. O tome ste, sigurno, već razmišljali: u čemu je snaga današnjeg tima?

— U homogenosti i novom stilu igre. Doveli smo nove igrače koji su se vrlo brzo, čak i preko očekivanja, snašli. Ekipa je dobila novu, svežu krv, a to nam je izgleda bilo potrebno. Sem toga izmenili smo i način igre. Partizan igra ofanzivno bez obzira gde igrao.

— Vi se u prvom delu šampionata niste proslavili kao golgeter?!

— Nisam ni mogao — pravda se Vukotić. Na tri utakmice sam igrao kao centarfor i postigao sam — tri gola. Posle toga sam se ponovo vratio na staro mesto. U sredinu terena. A šansi sam imao, zaista. Mnogo. Umor, nedostatak koncentracije, a i »lopta me nije htela«...

Često vas kritikuju da ste na terenu sebični, da sve sami hoćete da učinite... da mnogo driblate. Da li je sve to tačno?

— Nije. Moja uloga u timu je takva. Sve naše akcije počinju od mene. To je naša igra. Jedan sam od najiskusnijih u timu, zadužen sam za sredinu terena i normalno je što u većini akcija učestvujem.

U minuloj, 1975. godini, Momčilo Vukotić je bio jedan od najozbiljnijih kandidata za titulu »fudbalera godine«. Nije uspeo u trci sa Ivanom Buljanom iz Hajduka...!

— Buljan je zasluženo osvojio titulu najboljeg fudbalera — objektivan je Vukotić. Ja nisam bio standardni reprezentativac, a Buljan jeste — dodaje. Odigrao sam svega četiri utakmice za državni tim.

...I »ostao— je utisak: da se Vukotić ne snalazi najbolje u državnom timu

— Drugačije se igra u reprezentaciji nego u Partizanu — objašnjava. Zato mi nije bilo lako, da se, preko noć, promenim. Da promenim stil igre. Ja sam već formiran, zreo igrač. S određenim navikama, shvatanjima. Ali, da je pored mene igrao još neko iz Partizana, na primer Bjaković, bilo bi mi daleko lakše da se oslobodim i uklopim u postojeći sistem igre državnog tima. Ovako, ostaje mi da čekam novu šansu.

— Da li je dres reprezentacije — vaša jedina neispunjena želja?

— Neispunjenih želja imam mnogo. Kao retko ko. S Partizanom nisam osvojio ni jednu titulu. Ni u Kupu maršala Tita nismo imali sreće. Nisam postao standardni reprezentativac. Na međunarodnom planu, s klubom, takođe, nisam ništa postigao, nikakvu titulu osvojio. I kako da budem zadovoljan? U stvari, nezadovoljan sam!

— Da li će vam se u novoj sezoni neka od želja ostvariti?

— Ja mislim da hoće. Bar sa Partizanom. Ako se ništa nepredviđeno ne dogodi, trebalo bi da osvojimo šampionsku titulu. Zvezda, Hajduk i Dinamo nam dolaze na stadion JNA. Znači, sve zavisi od nas samih.

O šansama »plavih« protiv Velsa, Vukotić kaže:

— Dobili smo protivnika koga možemo da eliminišemo, ali ne smemo da — potcenimo!

Nikola Simić

U idućem broju

tempo i

naši čitaoci imaće priliku da izaberu

Gol decenije

sa idućim brojem puni deset godina izlaženja.

Za to vreme bilo je mnogo sportskih uzbuđenja, izvanrednih dostignuća, značajnih rezultata.

U fudbalu — golovi su najvažniji. Koji je od golova u protekloj deceniji bio najznačajniji?

Mi smo odabrali tri važna gola za naš fudbal.

U idućem broju objavićemo fotografije tih golova i kupon kojim ćete vi glasati za

Gol decenije

Za čitaoce koji budu učestvovali u ovom izboru pripremili smo i nagrade

- Jedan kolor televizor
- Jedan crno-beli televizor
- Jedan crno-beli televizor portabl
- Tri radio-gramofona
- Deset pretplata na TEMPO do kraja 1976. godine

Ne zaboravite idući broj TEMPA u kome ćete naći fotografije najznačajnijih golova protekle decenije, ostale informacije o ovom izboru, kao i kupon kojim možete učestvovati u izboru za

Gol decenije

SPORT i nauka koračaju danas, u svetu, istom stazom, ruku pod ruku. Bez nauke nema više uspeha u sportu, pa sport i ne može više da napreduje bez naučnih analiza. A najlakši kontakt sa naukom uspostavlja se — knjigom. Knjige o sportu osvajaju svet!

Kod nas, na žalost, nije tako. Naše knjige o sportu i fizičkoj kulturi osvajaju — podrume, magacine.

Magacini su puni sportskih knjiga! — vape tri beogradske izdavačke organizacije u oblasti fizičke kulture. Svaka druga štampana knjiga završi u magacinu. U ovom trenutku, u magacinskom mraku živi (ili umire, kako hoćete) tri stotine hiljada knjiga, u dve stotine različitih naslova. Bez naročitih izgleda da će doživeti bolje dane. Vrednost tih knjiga ceni se na blizu 5 miliona (novih) dinara. Mrtvi kapital!..

Ko će da nam kaže istinu o ovom neprijatnom bilansu? Ko će da odgovori na pitanje zašto sportska knjiga (a pri tome mislimo i na knjigu o fizičkoj kulturi i rekreaciji, a i o šahu) čami u magacinima? Da li zato što nema pravog izdavačkog plana? Ili zato što sadržaj knjige nije na odgovarajućoj visini? Ili možda zato što naš sportski stručnjak nije priviknut da čita knjigu, da širi znanje, da se interesuje za novitete? Ili zato što knjiga možda nije tehnički lepo opremljena? Ili zato što nema dobre prodajne mreže?

Obaveštenja sa izvora

Na ovakva pitanja zaista nije lako naći prave odgovore, ali ipak smo našli čoveka koji će nam dati istinitu analizu. To je Dragan Maršićević, šef Informaciono-dokumentarnog centra Instituta za fizičku kulturu (Indok-centar), čovek koji je o ovoj temi veoma dobro obavešten i na samom je izvoru, i dalje, sve dok se krug ne zatvori.

— Zašto knjiga i sport — naše je prvo pitanje ovom stručnjaku — okreću jednom drugom leđa?

— Zato što u našoj zemlji niko nije zvanično odgovoran za organizovanje redovne, izdavačke delatnosti u oblasti fizičke kulture. Baš niko! Sve je prepušteno stihijnom razvoju događaja pa pojedini izdavači izdaju ono što smatraju da bi moglo imati dobru prodaju na tržištu, a što se može štampati bez nekih većih ulaganja. Neke radne organizacije su se sticajem okolnosti specijalizovale za izdavačku delatnost u oblasti fizičke kulture, ali one posluju u uslovima krajnje materijalne oskudice i nesigurnosti, što naravno ograničava i obim tih knjiga, i njihov tiraž, a i sadržaj.

— A drugi izdavači?

— Svi ostali izdavački zaobilaze područje fizičke kulture kao nerentabilno. Kad im pomenete sport i fizičku kulturu, svi peru ruke.

Nezainteresovani akviziteri

— Zašto se ne pokuša proturiti sportska knjiga preko akvizitera?

— Napravite jedan test kad vam dođe u posetu akviziter. Pitajte ga ima li bilo kakvu knjigu o fizičkom vaspitanju, o sportskom treningu, o rekreaciji. Ako vam kaže da nema, a kazaće to sigurno, pitajte ga zašto ne nudi i takvu vrstu knjige. Kazaće: »Time se ne bavim jer to niko ne traži, pa nikom i ne nudim. Osim toga, cene sportskih knjiga su toliko niske da je moja zarada zanemarujuća. A i kad se pojavi neka zanimljiva sportska knjiga, ne možemo dati takvu knjigu na kredit jer izdavači tih knjiga ne dobijaju bankarske kredite, pa ne mogu da kreditiraju eventualne kupce«. To će vam kazati akviziter i pokušaće da vam proda bogato opremljenu knjigu o gurmanskim specijalitetima, dajući vam i popust i kredit.

— A što ne izdaju knjige neke od mnogobrojnih društvenih organizacija za fizičku kulturu? I to im je jedna od dužnosti. Zar ne?

— I bolje je da takve organizacije ne izdaju knjige. Jer nemaju ni kadrovske ni materijalne uslove da se bave izdavačkom aktivnošću... Ukrat ko, vraćamo se na početak: sve je prepušteno stihiji! Izdavačka delatnost je u takvom zaostatku da direktno utiče i na zaostajanje fizičke kulture (a to znači i sporta uopšte), utiče na zaostajanje programa rada, njenog oblika, njenog sadržaja.

Svuda isto: nema novca!

— Ako se to kaže običnim rečima, jasno je da se želi reći da je sportska knjiga u našem društvu zanemarena. No, ko je zanemario tako važnu oblast vaspitanja tela (»bez zdravog tela, nema ni zdravog duha«), nije lako otkriti. Ili možda jeste?

— Nema novaca! Društvo nije odvojilo dovoljno sredstava da se stvore pogodni uslovi za razvoj knjige. I zato nema ni dovoljno knjiga, ni pravih knjiga. Zato nema ni dobrih pisaca, ni dobrih urednika, ni recenzenata, ni lektora, pa čak ni korektora! Nema novaca, pa nema ni prapve organizacije koja treba da bude odgovorna za dobar razvoj i planirani napredak... Nijedno izdavačko preduzeće, na primer, ne okuplja stalne saradnike-autore da se usavršavaju na polju fizičke kulture. Autori su, uglavnom honorarci! Sve se, dakle, vrti oko novca.

Prošlo je vreme »zabave«

— Ali su, na žalost, jedino veliki... magacini, te grobnice sportskih izdanja... Nego, možemo li, druže Maršićeviću, uz obilje ovih negativnih brojki, podataka i zaključaka, ipak reći nešto optimističko o budućnosti naše sportske knjige?

— Verujemo da će Interesne zajednice za fizičku kulturu biti prekretnica u odnosu prema sportskoj knjizi! I ne samo da verujemo, već smo sigurni. Sredstva su nađena. A u pripremi su planovi za sledećih pet godina (koji neće završiti kao onaj plan za period 1964. do 1970. kad je, na primer, realizacija plana za 1970. jedva dostigla 25 odsto od planiranog)... Ubuduće neće više biti stihijnih planova! To ovaj put nije obećanje, to je istina!

— U nadi da se očekivanja ispune, dajte nam — kažemo Draganu Maršićeviću — još neke podatke o tome šta nedostaje našem sportsko-rekreativnom tržištu?

— Na tržištu nema knjiga koje treba da mobilišu sporske radnike da

Ko je kriv što nema interesovanja za sportsku knjigu

RAPORT IZ PODRUMA SA 300.000 KNJIGA

Zašto knjiga i sport (kod nas) okreću leđa jedno drugom (a u svetu sarađuju)

Čak ni popularnost fudbala ne garantuje uspeh knjigama o ovom sportu

povežu sport i nauku. Nema, na primer, knjige o pedagogiji sporta, ni o fiziologiji, ni o biohemiji, ni o metodici, ni o sociologiji... Nema knjiga ni o drugim oblastima koje direktno učestvuju u praksi fizičkog vaspitanja, ili telesne rekreacije, ili sportskog treninga... Nema čak ni takozvanih kapitalnih udžbenika za mnoge sportske grane, pa čak ni za onu najmasovniju — za fudbal. Nema ni za kraljicu sporta — za atletiku, ni za gimnastiku, ni za veslanje (i tako dalje), a nema ni za rekreaciju u radnim organizacijama.

— Čega još nema — a to pitamo u nadi da će to biti uneto u onaj plan za sledećih pet godina?

— Čak u četrnaest sportskih grana nema baš nikakve knjige, a u još pet sportskih oblasti jedino što postoji jeste knjižica sportskih pravila, od kojih su neka čak i zastarela — kaže nam šef Indok-centra Maršićević, dodajući da je ili nedovoljna ili pak zastarela i ona literatura koja se odnosi na modernu tehnologiju treninga, na selekciju, na pravovremenu sportsku specijalizaciju, na testove fizičke sposobnosti, na prognoziranje razvoja. A bez svega toga, danas je nemoguće pratiti razvoj drugih. Čak ni svoj sopstveni. Sport je danas postao ozbiljna nauka. Vreme »zabave« u sportu je prošlo. Onaj ko hoće da se zabavlja, to ne može da čini na sportskom polju...

Ostaju i odlične knjige

— Na žalost — nastavlja Maršićević — ni u bibliotekama opšteg tipa, tamo gde se inače mogu naći knjige iz svih oblasti, počevši od medicine, preko ekonomije i pedagogije, pa sve do astronautike, nema knjiga iz oblasti fizičke kulture i sporta. Ako i poneka knjiga zaluta, radi se o zanemarujućem obimu.

Stvarno, i pored svih iznetih zamerki, u fondu izdatih knjiga, ima i onih koje se mogu svrstati u odlična ostvarenja. Tako je na primer, »Aerobik« (izdat u tri dela) doživeo nekoliko izdanja i za dve godine prodata čak u blizu 15.000 primeraka. No, u bibliotekama ga nije lako naći. I knjiga »Plivanje«, profesora Vande Stefanović, doživela je peto izdanje, ali joj to nije bila dovoljna legitimacija da zauzme mesto u nekoj biblioteci opšteg tipa. Istini za volju, treba reći da je knjiga »Plivanje«, kao i neke slične knjige posvećene pojedinim sportskim granama, doživela ovoliki broj izdanja jer su proglašene za udžbenike (što ustvari i jesu), pa su postale obavezna literatura za studente.

Sportska knjiga se, uz sve već pomenute nedaće, oseća pomalo i usamljenom. Jer pojavu takve knjige — čak ni one koja prevazilazi okvire osrednjosti — ni najobičnija reklama. Niti bilo kakav prikaz. Ni kritika. Čak ni obaveštenje. Uz retke izuzetke, ovakva vrsta knjige je anonimna.

Izgubljeni korak sa svetom

Jedan od takvih izuzetaka jeste nedavni prikaz knjige »Psihodinamika sportske grupe« (autori Paranosić — Lazarević) u našem listu pod naslovom »Šta se krije iza brade«, posle čega je — prema obaveštenjima iz knjižara — prodaja ove knjige krenula ubrzanim tempom.

Govoreći o današnjoj povezanosti nauke i sporta, dužni smo vam reći da je u poslednje vreme ceo svet preplavljen morem različitih informacija o novostima u fizičkoj kulturi, rekreaciji, sportu. Međutim, naša, domaća aktivnost — u poređenju sa svetskim izdanjima — može se okarakterisati kao kap u tom moru!

Recimo i to da Indok-centar prevodi najbolja aktuelna svetska ostvarenja iz oblasti stručne literature, pa preko geštetner-izdanja (!), i u nekoliko stotina primeraka (!), upoznaje jugoslovenske stručnjake sa situacijom u svetu. Pazite: nekoliko stotina primeraka, a u Jugoslaviji ima 32.000 (trideset dve hiljade) trenera i nastavnika fizičke kulture.

S obzirom na svetski tempo kojim sport, kroz nauku, osvaja nove prostore, aktivnost Indok-centra kod nas, zaista nije dovoljna da prati taj gigantski kork napretka. Uz dužno poštovanje koje mu dugujemo u ime onih 700 trenera i nastavnika koji dobijaju prevedene materijala, Indok-centar ipak samo održava jedan skroman plamičak, i to svećom, dok se istovremeno u svetu sve više rasplamsavaju nova naučna istraživanja na polju fizičke kulture i sporta.

No, bolje je to pratiti i uz svetlost sveće nego iz totalnog mraka.

Time je raport iz mračnog podruma sa 300.000 knjiga završen. Raport je završen, no akcija spasavanja izdavačke delatnosti trebalo bi tek da započne.

Darko Šarenac

PSF na raskrsnici

PSF Ajndhofen protivnik Hajduka u Kupu šampiona očekuje uspeh protiv splitskih »belih«

SKRAĆENO PSF Ajndhofen, opširno Filips sport Fereniging, ne uživa u Holandiji, Evropi i svetu reputaciju jednog Ajaksa ili drugog Fejenorda, no i pored svih tih hendikepa, poznati Edstrem, Kraj i Kilen i ostali nepoznati fudbaleri osvojili su 75. prvenstvo Holandije i plasirali se među osam najboljih evropskih ekipa. Sportsko društvo Filips je najpre stvoreno za rekreaciju i zabavu 40.000 radnika i službenika u Ajndhofenu, odnosno 400.000 u svetu, pa tek onda za šampionske titule, pehare i trofeje...

Međutim, prošle sezone šansa je pružena Filipsu i Filips ju je iskoristio.

Finansijske brige — šta je to?

Pre toga, to se dogodilo prvi put posle rata 1951, drugi 1963. i treći put 1975. ili, trofej se osvajao na svakih 12 godina, što ne treba da znači da će Ajndhofen sledeći put biti prvak tek 1987. Jer su svi izgledi da će vlasnici Filipsa promeniti svoju dosadašnju politiku rekreiranja sportista i svoj PSF podići na nivo firme. A ono što naumi Filips, jedna od najjačih industrijskih kuća na svetu, uglavnom to i ostvari.

Običaj je u svetu da je predsednik istovremeno i prva ličnost kluba. Međutim, u PSF to pravilo ne važi. Prvi čovek u PSF Ajndhofenu nije predsednik, već 57-godišnji generalni sekretar Ben van Gelder koji ovu dužnost obavlja već četvrt veka. I to kako je obavlja! Od ranog jutra do kasno u noć Van Gelder je u svojoj kancelariji, jer svi klupski poslovi moraju da budu obavljeni dobro i ažurno.

Generalni sekretar Ajndhofena ima tu sreću, što nije slučaj i s ostalim njegovim kolegama u svetu, da u svojoj dugogodišnjoj karijeri nikad nije imao finansijskih teškoća. Naime, na početku svake godine, Filips redovno uplaćuje klubu tako visoku svotu novca da prestaju sve materijalne brige do narednog prvog januara.

Još po nečemu PSF je poznat u fudbalskom svetu: nijedan sudija nikad nije imao nikakav incident na stadionu u Ajndhofenu, gde vlada običaj, da ne kažemo zakon: posle utakmice Filipsa, sudija mora da iziđe na velika vrata.

Ko će zaustaviti Edstrema?

To pravilo je važilo kod svih dosadašnjih trenera, koji su tako vaspitavali svoje igrače, pa i kod sadašnjeg fudbalskog pedagoga Rijversa:

— PSF se nalazi na raskrsnici, jer sa nacionalnog puta treba da pređe na internacionalnu auto-stradu. Za taj kvalitetan skok nije potrebno da se naša politika mnogo menja. Naime, sistem ostaje isti: ekipa treba da ima tri do četiri asa, dok ostali moraju da budu vrhunski fudbalski radnici.

Golman Van Beveren već ima međunarodnu klasu, Van Kraj je libero izuzetne vrednosti, Van der Kilen sjajni golgeter, Ralf Edstrem nema ispred svog imena »van«, ali je u svakom slučaju vrlo luksuzan fudbaler.

Ako bi između ovih vedeta i radnika trebalo izabrati najefikasniju radnu vedetu, onda je to, nema sumnje, napadač Ralf Edstrem, poreklom Šveđanin koji igra u Holandiji sa svetskim fudbalskim kvalitetima. Na Svetskom šampionatu 1974. u SR Nemačkoj, od mnogih stručnjaka Edstrem je ocenjen kao prvi centarfor.

PSF nije veliko fudbalsko ime, čak je znatno manje od svog suparnika u četvrt-finalu Kupa evropskih šampiona — Hajduka. Međutim, u Holandiji se smatra da ne mora uvek da poznati pobeđuje manje poznati tim. Da budemo još precizniji: u Ajndhofenu su uvereni da će se Filips naći u polufinalu KEŠ, a da Hajduk neće!

I to nije sve!

PSF gaji ambicije — ne samo da se probije među četiri najbolje evropske ekipe, već i među dve! Pa čak i da osvoji pehar Kupa šampiona!

Argumenata za ovu pretpostavku ima mnogo, ali je broj 1 da u Evropi ne postoji igrač koji može da zaustavi Edstrema. Napadač Filipsa redovno daje gol-dva, a odbrana neredovno prima pogodak ili dva.

Međutim, što je takođe važno, i preostalih sedam ekipa Kupa šampiona, gaji istovetne ambicije kao i PSF.

A samo se ambicije jedne ekipe mogu ostvariti...

J. VELIČKOVIĆ

IZVANREDNI DELIBAŠIĆ

Bosna je u prošlom kolu košarkaškog prvenstva Jugoslavije savladala beogradski Radnički sa 105:90 — i to na terenu Beograđana. Najzaslužniji za uspeh Bosne je reprezentativac Mirza Delibašić (sa brojem 12) koji je bio, ne samo najefikasniji igrač na terenu, nego i daleko najbolji i u svim ostalim elementima košarkaške veštine.

BLOKIRANI PLEĆAŠ

Majstor među koševima, igrač Lokomotive Nikola Plećaš (u tamnom dresu), na utakmici protiv Partizana, postigao je 36 koševa iako se često borio sa igračima koji su bili daleko viši od njega. To, međutim, nije bilo dovoljno da bude najefikasniji na ovoj izuzetno efikasnoj utakmici jer je Kićanović postigao okruglo 40 poena za Partizan. Konačni rezultat ovog dvoboja bio je 111:105 za beogradski tim.

SVE SE MENJA OSTAJE FOLIĆ

Kapiten Rajko Folić već jedanaest godina brani boje Budućnosti

Iako je ulaskom Budućnosti u Prvu ligu stekao pravo da bude fudbaler-profesionalac, Folić i dalje radi kao službenik

KADA se povede razgovor na temu koji je igrač titogradske Budućnosti najviše pružio u dosadašnjem toku prvenstva, onda su i navijači i novinari, a i sami fudbaleri i trener Varagić, gotovo bez izuzetka, jednoglasni u oceni — to je Rajko Folić, levi bek i kapiten novog prvoligaša. Folić je jedini u Budućnosti jesenas odigrao sve utakmice i istovremeno ispoljio najkonstantniju formu. Ovaj igrač je opravdao poverenje da nosi kapitensku traku — i to igrom, zalaganjem i ponašanjem može da posluži za primer svojim drugovima.

Folić je u prvom timu Budućnosti već 12 godina i za to vreme odigrao je više od 500 utakmica. Dakle, igrač sa najdužim stažom i najvećim iskustvom u najpopularnijem crnogorskom klubu.

Još kao omladinac Folić je nagovestio da će se razviti u igrača velikih mogućnosti. To nije promaklo ni Miljanu Miljaniću, nekadašnjem treneru omaldinske reprezentacije Jugoslavije, koji je Foliću ukazao poverenje. Odigrao je četiri utakmice za ovu selekciju zajedno sa Aćimovićem, Đorđevićem, braćom Mujkić, Popivodom, Paunovićem i Čerčekom. Mogao je da pređe u neki veći klub, ali je ostao tamo gde je i započeo. U Budućnosti će, za koju godinu, i završiti karijeru.

Tri brata

Pre Rajka još dva Folića nosila su plavi dres Budućnosti. To su njegova rođena braća Milutin i Dragutin, od kojih je ovaj drugi imao mnogo više uspeha. Dragutin je jedno vreme igrao u splitskom Hajduku, a sada je ponovo u Budućnosti gde pomaže u radu treneru Varagiću.

— I ja sam mogao da pređem u neki veći klub — priča Rajko. Kada je Gojko Zec pre nekoliko godina prelazio iz Budućnosti u OFK Beograd zvao me je da zajedno sa njime pristupim »romanticarima«. Međutim, Budućnost je tražila previsoko obeštećenje. A kada je Zez nešto kasnije postao trener Partizana ponovo sam dobio poziv da pređem i u ovaj klub. Ali Budućnost je i tada preterano tražila i do transfera nije došlo.

Tako je Rajko Folić ostao u Titogradu. Umesto u Prvoj, bio je tako reći osuđen, da punih jedanaest sezona provede u Drugoj ligi, igrajući za svoj matični klub. Menjali su se treneri, menjali su se i igrači, samo je ostajao Folić i želja da Budućnost konačno ude u elitno društvo. Prohujalo je jedanaest drugoligaških sezona, sve dok prošle godine Budućnost nije konačno, kao prvak istočne grupe Druge lige, ušla u Prvu ligu. Bio je to trenutak radosti za sve, za Folića ipak najviše.

— To je moj najdraži uspeh, jer mi se konačno ostvarila najveća želja . Nisam nikako mogao da se pomirim sa istinom da se bliži kraj moje karijere i da ću možda i završiti ne iskusivši prvoligašku konkurenciju — kaže Folić.

Rajko Folić (u belom dresu) — veran Budućnosti i onda kada je bilo najteže

Bilo je i boljih

— Ove godine u Prvoj ligi, gde je konkurencija najjača, bili ste po mnogim mišljenjima najbolji igrač Budućnosti, a prošle godine u Drugoj ligi, vaša igra bila je daleko ispod sadašnjeg nivoa. Zaista čudnovato.

— Čudnovato, ali i za to ima objašnjenja. Bio sam se zasitio Druge lige, jer sam toliko vremena igrao u njoj. Sve mi je postalo monotono i prigušilo moje fudbalske ambicije. Želeli smo Prvu ligu, tamo nam je i bilo mesto, a igrali smo u Drugoj. Izgoreli smo u pet uzaludnih kvalifikacionih pokušaja. Kada smo konačno ušli u Prvu ligu dobio sam neku novu snagu i zaigrao onako kako u stvari i umem. Tu i leži tajna naglog preokreta u mojoj igri.

— Promenili ste veliki broj klupskih drugova. Koja vam se generacija Budućnosti najviše sviđa?

— Čast ovom sadašnjem timu koji je izborio ulazak i sa uspehom startovao u Prvoj ligi, ali ja mislim da je onaj tim u kojem su igrali Savković, Ivanović, Mitrović, Martinović i Todorović i nesrećno završio u kvalifikacijama, ipak bolji. To je stvarno bio tragičan kraj jednog tima koji je mogao daleko da dogura. No, sada je na nama da nadoknadimo to što su oni izgubili i dokažemo da je Budućnosti mjesto u Prvoj ligi.

Stvarati igrače

Do ulaska Budućnosti u Prvu ligu Rajko Folić radio je u turističkoj agenciji »Centroturist«. Međutim, ni posle toga on nije hteo da napusti to mesto i prihvati profesionalni status u klubu, kao ostali prvoligaški fudbaleri. Radi i dalje u »Centroturistu«, vredno kao i na fudbalskom terenu. I na jednom i na drugom poslu može da posluži za primer svojim kolegama. Kaže da ne želi, po završetku igračke karijere, da ostane profesionalno vezan za fudbal. Nema nameru ni da se otisne u inostranstvo, iako bi verovatno mogao da nađe povoljan angažman. Igraće još dve-tri godine, a onda će se potpuno okrenuti poslu i porodici.

— Nisam od fudbala dobio onoliko koliko su dobili drugi igrači. Za tri ugovora, koliko sam dosada potpisao, dobio sam od Budućnosti 6 miliona dinara. Toliko su svojevremeno dobijali mnogi igrači iz klubova koji se takmiče u republičkim ligama. Nisam dobio ni stan od kluba. To će biti tek uskoro. Ali ipak, zadovoljan sam jer Budućnost je u Prvoj ligi — kaže Folić.

— Šta treba da preduzme Budućnost da bi stvorila standardnu prvoligašku ekipu, koja ne bi strahovala od ispadanja?

— Treba da posveti više pažnje radu mladih. Ne smemo da dođemo u situaciju da kao Sutjeska, koja je dovodila igrače sa strane, završimo neslavno. Titograd je uvek imao odlične fudbalere i zato ih ne smemo zapostavljati. Ante Miročević izrasta u pravog asa. Sutra će to biti Radinović, Jovanović, Vukčević ili neko drugi. Za budućnost Budućnosti ne treba brinuti, samo ako se bude radilo kako treba — završio je kapiten titogradskog prvoligaša Rajko Folić.

Milan ŠĆEKIĆ

Slobodan Kojović je konačno u dobrim odnosima sa trenerom Ribarom i najavljuje povratak i uspehe

TRAŽIO „SLOBODU“, NAŠAO KLUPU

OVA NAŠA sportska priča je po mnogo čemu neobična; neobična je i tema, i povod, i ličnost . . .

Slobodan Kojović je, igrajući za Železničar, stigao i do reprezentacije. Stekao je i društveni ugled, kao retko koji fudbaler. Bio je delegat na Kongresu socijalističke omladine, a onda kao da ga je — kako je to kazao veliki pesnik Branko Miljković — »ubila prejaka reč«. Došao je u sukob sa trenerom Milanom Ribarom i za čas je sve izgubio; više nije bio ni reprezenttivac, čak ni prvotimac Železničara, ni . . .

— Slobodane Kojoviću, vi ste »neobičan sportski slučaj«?

— Jesam! — odgovara Kojović. I to po mnogo čemu. Svojim igrama u dresu Železničara dospeo sam i do državnog tima, i to kad je konkurencija bila najjača, pa sam odmah zatim dospeo do klupe za rezervne igrače.

— Zašto . . . takvi preokreti?

— Pa, zbog onog nesrećnog sukoba sa trenerom Ribarom!

— Kada danas to merite — ko je bio u pravu?

— Govoriću samo o svom delu krivice. Priznajem: možda sam više pričao, nego što sam igrao!

— Znači, priznajete krivicu?

— Shvatio sam jednu prostu istinu: naš fudbalski vek je vrlo, vrlo kratak . . . i ako ga još provedemo u nekim konfliktima, neigranju, onda čovek nije ništa učinio. Više se isplati ćutati. Ćutati i igrati. Zašto to kažem — zašto se tako lako, **danas**, mirim sa postojećim stanjem u našem fudbalu? Zato što smo mi fudbaleri, jednostavno, »nesposobni« da organizovanije povedemo neku akciju i da se izborimo za svoja prava, svoj pravi status.

— Vi ste u jesenjem delu prvenstva igrali na mestu beka?! Golgeter, pa na mestu beka! Mnogi su mislili da je to po kazni . . . ?

— Znam, čuo sam i ja za takve priče. Međutim, to nije istina. Na mestu beka igrao sam zato što nije imao ko. Na početku prvenstva nisam bio u prvom planu, zbog onog poznatog sukoba, pa sam tek u toku prvenstva dobio šansu, a ja nisam mogao da biram.

— Kako će biti na proleće?

— Vraćam se na svoje staro mesto. Na mesto desnog krila i polušpic igrača. Ta uloga mi najviše odgovara, na tom mestu mogu najviše da pružim.

— Sa trenerom Ribarom je spor izglađen?

— Jeste. I, verujte: ne samo što sam se ja promenio, već je to učinio i naš trener. Ribar nam je ponovo postao blizak, pun razumevanja, pun elana da radi, stvara.

— Ipak, Železničar je u opasnoj zoni?!

— Ko pogleda naš današnji sastav — zna i zbog čega smo u jesenjem delu osvojili nauobičajeno malo bodova! Smena generacija je u pitanju.

— Kako će biti u nastavku?

— Ja mislim — dobro. U Železničaru ponovo vlada izvanredno drugarstvo, sloga. Na proleće krećemo u ofanzivu.

— Zar ranije, u Železničaru, nije bilo sloge?

— Pa . . . Postojao je jedan period kad su u našem klubu odnosi bili poremećeni. No, sad više nemamo »glavnih« igrača, pa nema ni — sporednih! Hoću ovo da kažem: sad smo svi mladi, željni afirmacije, uspeha.

— Šta očekujete u 1976. godini?

— Da što pre vratim sve ono što sam izgubio! Da zajedno sa Boškom Jankovićem ponovo budem onaj ubojiti tandem, koji će biti strah i trepet za sve protivničke golmane u zemlji. I da, naravno, ponovo steknem reprezentativni status.

— Sada će to biti teže. Za mesto desnog krila u državnom timu konkurišu Vabec, Žungul, Zavišić . . .

— Ne plašim se konkurencije. Pa neka ih ima — deset! Ja znam svoje kvalitete. I, ako me zdravlje bude poslužilo, u prolećnom delu prvenstva ću ponovo biti — reprezentativac.

— Vi ste, kažu, dobar student pravnog fakulteta?

— Ostalo mi je još samo šest ispita i da steknem diplomu pravnika. Fudbal i škola mogu zajedno, a samo ja znam čega sam se sve odrekao, šta sam žrtvovao. Pa, na kraju krajeva, zbog škole sam ponekad i fudbal zapostavljao i zato nisam postigao ono što sam mogao, što su od mene očekivali . . .

— Vi ste i aktivan društveno-politički radnik?

— Da, imam veliki broj zaduženja. Ali, uspevam, nekako, da odgovorim svim obavezama. Sada nam, u prvom redu, u klubu, predstoji formiranje aktiva Saveza komunista, jer ga do sada nismo imali . . .

Nikola SIMIĆ

U Zagrebu vojsku služi šest naših košarkaša reprezentativaca: Zoran Slavnić, Vinko Jelovac, Dragan Kapičić, Krešimir Ćosić, Damir Šolman, i Dragan Ivković

SVAKO KOPA

KROZ sumrak, kroz grad, idu. Visoki vojnici, jedan ima naočari, jedan brkove... ima ih više: jedan, dva, tri, četiri, pet. Vojnici, izašli u grad, idu u kafanu? Ne!

Nose crvene, žute, plave, torbe...

...»Moje patike su pocepane« — kaže jedan.

...»Šta ćemo da radimo večeras?« — kaže drugi.

...»Najviše mrzim trčanje gore-dole« — kaže treći.

Vojnici — košarkaši, idu na trening, uveče.

Dragan Kapičić, Vinko Jelovac, Zoran Slavnić, Krešimir Ćosić, Damir Šolman, i Dragan Ivković, svi su u Zagrebu, svi se pripremaju za Montreal.

Za njih nije bilo kreveta, ni odela. Za njih je sve moralo da se šije, i da se prave kreveti, i cipele, i čizme, nove.

— Napatimo se kad kopamo rovove, to je prava muka. Mi moramo da kopamo mnogo više nego drugi: kad bi kopali koliko ostali, ne bismo mogli da se smestimo u rovu.

To su priče tih visokih vojnika, to su dani u vojsci, to i... druge priče, iz kasarne.

Sa nama će biti Slavnić!

Zoran Slavnić je prvog dana u vojsci bio ćutljiv, mislio je — zašto to ne reći — na ženu. I drugi su, valjda, mislili na žene, neko na devojku, neko na... Ko bi to znao?

Jedan momak je prišao Slavniću?

— Ej, znaš šta sam čuo?

— Šta?

— Sa nama će biti Slavnić, košarkaš!

— Da, i ja sam čuo — rekao je Moka.

— Znaš, nastavio je vojnik — ja njega lično poznajem, iz Beograda...

Upoznali su se. Smeh. »Nemoj ovo da pričaš, molim te«, rekao je vojnik.

Otvara pisma i pakete

Slavnić, inače, ima jedan vrlo delikatan posao: on prima pakete za vojnike, i poštu, i zato je vrlo popularan, i kao vojnik. On mora da otvara, da pregleda pakete. U paketima ima kobasica, sira, jabuka, i čega sve nema upućenog njima, vojnicima. Ima i kolača, pa se i Moka, mršavko- ugojio — tri kilograma.

Sobom, u kasarnu, Slavnić je uneo i opremu, za trening. Negde su, međutim, nestala dva dresa, crveno-bela, Zvezdina. Slavnić je odustao od »istrage«, javio je Zvezdi da mu pošalje nove majice.

Dva vojnika su sami rekli Slavniću da su dresove uzeli oni, ali o vraćanju, rekli su, nema ni govora, ljutio se on ili ne, njima će to zauvek biti lepa uspomena.

Slavnić je oprostio »krađu«, razume se.

Inače, Slavnić je imao najveće »muke« sa svojim kapetanom, Milijankom Markovićem, »partizanovcem«, jer, bili su na neki način, rivali.

— Želeo sam da dokažem kapetanu da ne mrzim Partizan, i doveo sam u kasarnu njegove ljubimce, Kićanovića i Dalipagića. Kapetan je bio zadovoljan, rekao je: »Sad ti verujem!«

Otada, i Slavnić je ljubimac kapetana Markovića.

Moj drug Resli Ziba

Sa Vinkom Jelovcem su u istoj kasarni, i Dragan Kapičić i Dragan Ivković Tvigi, i, popularni pevač Vladimir Savčić Čobi.

Vinko je najviši, i najteži vojnik u kasarni, i čim nam je rekao taj podatak, zahtevao je, da posle ne bi zaboravio, da se »u tekstu« obavezno spomene njegov najbolji drug Resli Ziba.

— Ziba mi često kaže: »Stavi me u novine, molim te!«, i obećao sam mu da ću ga »staviti« — veli Vinko. Ziba je, inače, moj desetar, i moram da ga poštujem.

Vinko je, kao što je rečeno, najviši vojnik u kasarni, a Ziba — najniži.

Niko Vinka »u životu« — kaže — nije prevario kao Tvigi Ivković. Reče on, jednom, Vinku: »Kapetan je rekao da opereš pod hodnika«. Vinko je izvršio zadatak.

Kapetan je, međutim, to zaduženje dao — Ivkoviću.

— Birali smo — priča Jelovac — i najveću »pričalicu« u bataljonu. Ispred svih je bio jedan Dragan, »direktor«.

Taj Dragan je svima pričao da je direktor jednog preduzeća, što se pokazalo kao — netačno.

Tandem: Kaponja — Čobi

Dragan Kapičić i pevač Vladimir Savčić Čobi, iz Beograda su krenuli zajedno, sada su u istom rodu — artiljerija — i u istoj bateriji.

— Čak smo i na istom topu: »dodavači«, on levi, ja desni — priča Kapičić.

Čobi je »naučio« Kaponju da peva, Kaponja nije naučio Čobija da — igra košarku.

Odmah po dolasku u kasarnu, Kapičić je bio predviđen za »nišandžiju«: računalo se na njegove izuzetne streljačke sposobnosti ispod koševa. Od tog plana sa sjajnim košarkašem nije bilo ništa. Na topu ima kabina u kojoj sedi »nišandžija«, a Kaponja nije mogao da... uđe u kabinu.

Šator, u kojem vojnici spavaju, Kaponja ne voli. Svi leže poprečno, Kaponja uzdužno, inače mu vire noge.

Kako li je tek Krešimiru Ćosiću?

»Bicikl« za Tvigija

Dragan Ivković je »stari vojnik«, pa mu je, kako sam kaže, to ispalo — najveći problem.

— Morao sam da Kaponju učim mnogo čemu, a to, stvarno, nije lako — kaže Tvigi.

Ivković je prisiljen da vodi brigu o tome kad oni, košarkaši, idu u »kantinu«, na piće. Jer, kad uđu Vinko, Kaponja, Tvigi i, s njima, i pevač Čobi, za ostale — nema mesta. Često, uz to, nestane i sokova, i ostalog čega u »kantini« ima.

— Mene, starog vojnika, uspeo je da »nadmudri« samo Čobi: napravio mi je »bicikl«. Šta je »bicikl«? To je kad vam neko, dok spavate, između prstiju, stavi papir, i — zapali ga.

Ivković je, zbog plikova, koje je dobio na prstima, dobio i sedam dana poštede, pa se, ipak, zahvalio Čobiju, na »biciklu«.

Šolman kao »svedok«

Krešimir Ćosić nije bio naročito govorljiv, žalio se na bolesne »sinuse«, i kaže, ne zna šta bi mogao da priča o tom vojničkom životu. Njemu je stalo da se što bolje pripremi za Olimpijadu, a ovim dosadašnjim pripremama nije zadovoljan, jer se trenira suviše malo, i kako on, onda, može da računa na to da će da se suprotstavi jednom, recimo, Aleksandru Belovu? A taj Belov je nezgodan momak, ima tolike utakmice, a Ćosić, nema. Gde su njemu utakmice? Sem toga, izgubio je i gipkost, a šta se bez gipkosti može? Ništa.

Treba, dakle, nešto hitno preduzeti, za gipkost.

Damir Šolman je i u uniformi ostao tih, odmeren, momak koji pazi na svaku izjavu, na svaku reč. Njemu su vojnici tražili, da im se potpisuje u pisma, jer oni kod kuće »neće verovati« da su služili vojsku sa njim, sa Damirom Šolmanom. Damir se potpisao, čitko. Zar to nije lepo kad ti traže potpis, da ga vide tamo, kod kuće, prijatelji, deca, i ostali?

Šolman je, uz to, u kasarnu doveo ceo svoj tim, Jugoplastiku. Neka momci vide, neka pozdrave Jugoplastiku!

Neka Ziba kaže da je lično razgovarao sa Vinkom Jelovcem, neka Zoltan i Miroslav pokažu »pravi« Slavnićev dres, neka se Kapičić seća Kirila koji mu je dao reč da će samo zbog njega odsad da navija za Zvezdu, iako dosad uopšte nije bio navijač.

To su priče, to su, ukratko, trenuci naših reprezentativaca, vojnika, to su — priče iz kasarne.

Stefan GRUBAČ

Mirko Novosel: KORISNO, ALI...

— Ovo što su nam ključni igrači, srećom, na jednom mestu, jedina je naša, kakva-takva šansa da se pripremimo za Montreal. Zamislite šta bi za nas značilo kad ne bi mogli da igraju Slavnić, Ćosić, Jelovac...

Sovjeti ne mogu da nađu zamenu za jednog Sergeja Belova...

Sada treniramo samo triput nedeljno, a to je malo. S početkom marta, počećemo da radimo još ozbiljnije.

...Hteo bih, na ovaj način, da se zahvalim vojnim vlastima, što su nam izašli u susret.

...Mi smo svesni da je ova sezona najteža u istoriji naše košarke, jer će budući olimpijski turnir biti najjači u istoriji amaterske košarke, i već sada mogu da kažem da bi za nas, u konkurenciji Sovjeta, Amerikanaca, Brazilaca, Italijana i drugih osvajanje bronzane medalje bio — podvig.

ROVIPO

Dogovor pred trening utakmicu — Jelovac, Kapičić, Omašić i Ivković slušaju, Mirko Novosel priča

Nikola Plecaš često obilazi svoje drugove Jelovca i Kapičića, tu je i Gospodnetić

Škola stonog tenisa kluba Pionir u Beogradu — primer kako ozbiljan rad ne ostaje bez rezultata

S PESMOM DO USPEHA

Posle dve godine rada pioniri najbolji u Beogradu, drugi u Srbiji

Stonoteniska škola Pionira zaslužuje pohvale i ne samo zbog sve boljih sportskih rezultata

KADA je pre dve godine, u beogradskoj hali »Pionir« otvorena stonoteniska škola, mnogi su sumnjali da će grupa entuzijasta uspeti, kada Beograd već više od deset godina nikako nije bio u stanju da stvori centar, u kojem bi se okupljali, radili i učili budući asovi celuloidne loptice.

Međutim, upornost i ozbiljan rad morali su da donesu rezultate. Trener Vladimir Jovanović, nekadašnji prvotimac beogradskog Partizana ne krije zadovoljstvo što je škola »Pionir« brzo postala popularna i što se iz dana u dan pojavljivalo sve više dečaka i devojčica, sa željom da jednog dana naslede Šurbeka, Stipančića, Palatinuševu, Batinićevu . . .

— Možda smo imali i sreće da je prva generacija učenika i učenica bila prosto zaljubljena u stoni tenis — napominje Jovanović. Svi polaznici škole redovno su dolazili na treninge, rado su primali savete, uvek su bili spremni da nauče nešto novo.

Turniri

Danas je STK Pionir izuzetno jak stonoteniski klub. Prva ekipa se takmiči u Srpskoj ligi i zauzima peto mesto. Zanimljivo je da je standardni član prvog tima i Aleksandar Končar, igrač kojem je 16 godina i koji je poniknuo u stonoteniskoj školi »Pionir«. U ženskoj ekipi igraju takođe tri nekadašnje učenice. Ekipa se takmiči u Beogradskoj ligi i posle I dela šampionata ubedljivo vodi sa šest bodova prednosti. Treba dodati da 11-godišnja Nataša Stanković nema ni jedan poraz u ligi i zasad je najuspešnija igračica u prvenstvu.

Naravno, najviše pažnje posvećuje se pionirskim selekcijama. U pionirskoj ligi Beograda, Pionir je ubedljivo prvi ispred zemunske mladosti i beogradskog Partizana. Pioniri Pionira nisu do sad izgubili nijedan meč u Beogradskoj ligi, a na prvenstvu Srbije osvojili su drugo mesto, iza pionira kragujevačkog Radničkog. Najzad, vredno je zabeležiti da je na ovogodišnjem pojedinačnom prvenstvu Beograda, za pionire, iz redova STK Pionir bilo najviše predstavnika i da su oni postigli veliki uspeh osvajanjem drugog mesta u kategoriji pionira i pionirki pojedinačno i u takmičenju muških parova.

Drugarstvo

— Uspesi nas raduju i obavezuju — tvrdi trener Vladimir Jovanović. Međutim, škola je osnovana ne samo iz sportskih pobuda. Naša je želja da u ovoj sredini poteknu dobri, ispravni ljudi, koji će se danas, sutra isticati i na svojim radnim mestima, a ne samo za zelenim, stonoteniskim stolom. Nama je drago kada iz ove sredine nikne dobar sportista, ali nam je još milije kada vidimo da u ovoj sredini niče prijateljstvo, drugarstvo, čisti i topli drugarski odnosi.

I dok dvadeset pet dečaka i devojčica svakodnevno trenira u hali »Pionir«, putuje sa takmičenja na takmičenje, redovno igra na sve većem broju turnira, dotle se uveliko regrutuje nova generacija budućih stonoteniskih asova.

— Trenutno ima 150 učenika i učenica koji tek treba da proniknu u osnovne stonoteniske tajne — obaveštava nas trener Jovanović. Uz poseban nadzor, oni sada vežbaju dva puta nedeljno, a u datom trenutku oni najbolji i najtalentovaniji pridružiće se već odabranoj selekciji. Bez obzira na veliki broj polaznika škole, ima mesta za sve one koji žele da uče stoni tenis. Dovoljno je da ponedeljkom ili četvrtkom dođu na trening i da se jave treneru. A ako treba, obezbediće se i novi termini.

Uslovi

Nema sumnje, hala »Pionir« postala je oaza stonog tenisa, koja je više od decenije nedostajala Beogradu. Uslovi za trening i igru su izvanredni: sale imaju centralno grejanje, svlačionice toplu vodu, svaki polaznik škole zdravstveni karton i stalnu lekarsku kontrolu. Uprava škole redovno održava vezu na liniji sport — roditelj — škola. I roditelji su članovi uprave škole, problemi, ako ih ima zajednički se rešavaju. U stonoteniskoj školi »Pionir« ima mesta samo za dobre učenike. Zato nije čudo što se uprava škole ponosi mladim stonoteniserima, ali ne samo njihovim sportskim uspesima nego i činjenicom da među njima ima mnogo odličnih đaka, pa i Vukovaca.

— Tačno je, uslovi za razvijanje sporta su izvanredni, napominje trener Jovanović. Podjednako za nas trenere i za učenike. SOFK Palilula i uprava hale »Pionir« obezbedili su nam sjajne uslove za rad i naša je obaveza da u takvim uslovima odgovorimo odgovarajućim rezultatima. Pre dva meseca održali smo veliki javni stonoteniski čas u hali »Pionir«, gde su pred 1.000 gledalaca naši učenici pokazali šta su naučili. Na turniru je izvedena i himna naše stonoteniske škole koju je komponovao Boris Bizetić. Početak pesme glasi: »Ping pong to je tenis stoni, igraju ga šampioni«, pa bismo svi bili srećni kada bi se ovi reči uskoro obistinile u stonoteniskoj školi »Pionir«.

Dodajmo da je STK Pionir organizovao ovih dana juniorsko državno prvenstvo i za organizaciju dobio pregršt komplimenata. I najzad evo reči saveznog kapitena Dušana Osmanagića o radu stonoteniske škole »Pionir«:

— Prijatno sam iznenađen uslovima i načinom rada u STK Pioniru. Mislim da je to primer kako treba raditi u ovom sportu i kako se mogu postizati vrhunski rezultati.

I Afrika je izabrala svog fudbalera godine — to je Tunižanin Ahmed Faras

LOLIĆ ME JE OTKRIO VIDINIĆ DOGRADIO

kaže nosilac »zlatne lopte« Afrike koji je odigrao 89 utakmica za svoju zemlju

FUDBALSKI svet zna da je najbolji igrač Evrope 1974. bio Holandanin Johan Krojf, da ga je godinu dana kasnije nasledio Rus Oleg Blohin, medutim »stari konfinent« ne zna da i Afrika bira svog najboljeg fudbalera u organizaciji pariskog lista »Frans-fudbal« da ima takode svog Krojfa ili Blohina.

Naime, po sličnom principu kao i u Evropi, afrički novinari biraju svog najboljeg fudbalera. Taj fudbalski as nad asovima veoma je popularan na svom kontinentu, gotovo isto koliko i Blohin u Evropi.

Poznati i nepoznati Ahmed Faras

Kako se zove ta vedeta koja je osvojila najveći broj glasova, zahvaljujući prvenstveno svojim sjajnim igrama u Kupu Afrike, u Kupu afričkih zemalja . . .?

Za ogromnu većinu Evropljana, kad se kaže Ahmed Faras — to gotovo ništa ne kaže. Medutim, u Africi je dovoljno reći — fudbaler Ahmed, pa da se odmah zna da je reč o marokanskom reprezentativcu i dugogodišnjem članu ekipe Šabab — Ahmedu Farasu. Taj, za Evropu nepoznati, a za Afriku poznati Ahmed Faras, dosad je 89 puta igrao za reprezentaciju svoje zemlje što je svojevrstan rekord.

Najveći fudbaler Afrike osrednjeg je rasta i lake kategorije: visok je samo 170 santimetara, a težak 63 kilograma! No, i pored toga, Faras je osvojio »Zlatnu loptu« Afrike za 1975. godinu, zahvaljujući duhovitim driblinzima, maštovitim fintama, munjevitim prodorima i jakim i tačnim šutevima.

Zanimljiv je podatak da je Faras znatno bolje igrao u sezonama 1972, 1973. i 1974. medutim, »pozlatio« se u godini kad je dugo pauzirao zbog povrede, a posle toga nije dostigao svoj uobičajeni zenit. Kao da je priznanje za prošlost stiglo s izvesnim zakašnjenjem. Osvajanjem odlikovanja »Zlatna lopta«, Ahmed Faras je ušao u galeriju slavnih fudbalera, zajedno sa Ben Barekom, Zatelijem, Hamirijem, Mahjubom . . .

Od Lolića do Vidinića

Običaj je da se nekom fudbaleru koji osvoji tako visok trofej kao što je »Zlatna lopta« postavi pitanje — koji ga je trener otkrio, od koga učitelja je najviše naučio, ko mu je dao poslednji fudbalski glanc . .?

Na ta pitanja, Ahmed Faras je odgovorio:

— Počeo sam da igram fudbal u prašini Mohamedija, mesta 25 kilometara udaljenog od Kazablanke. Tu me je zapazio jugoslovenski trener Lolić i odveo u klub Šabab, čiji sam još uvek član. Zahvaljujući njemu brzo sam savladao sva slova fudbalske azbuke . . .

— Kasnije su u klub dolazili i iz njega odlazili mnogo fudbalski stručnjaci, medutim, ja sam ostajao. Od svakog svog trenera ja sam ponešto »krao« i tako se fudbalski zidao i dogradivao. Na mene su ostavili najbolji utisak Salem, nekadašnji profesionalac u Parizu, zatim Tibari, Mason i na kraju Hamiri koji sada vežba ekipu Šabab . . .

— Reprezentativac sam postao 1965. tako da sam i kao internacionalac promenio nekoliko trenera, kao na primer Jugoslovena Vidinića, od koga sam mnogo naučio, Španca Barinagu, Rumuna Mardareskua, zatim Mahjuba, Setatija . . Maroko je na Svetsko prvenstvo 1970. godine u Meksiku odveo jugoslovenski trener Vidinić, što se može smatrati jednim od najvećih uspeha u istoriji našeg fudbala — kaže Ahmed Faras.

Fudbaler ili električar

Ahmed Faras je odbio nekoliko prilika da sklopi ugovore s velikim klubovima iz Francuske ili Španije. Ni sada sa 28 godina, ne pomišlja da napusti svoju zemlju, već mu je želja da se uskoro posveti trenerskom pozivu i da pronalazi mlade i talentovane fudbalere.

Medutim, još je rano govoriti o »penzionisanju« Farasa, s obzirom da je još uvek »najmladi« po zalaganju, trčanju, borbenosti, kako u svom kulpskom timu, tako i u reprezentaciji.

— Dok moji drugovi treniraju po podne ili predveče, ja svakodnevno ugrabim sat ili dva slobodnog vremena da bih skoknuo do igrališta i malo vežbao »za sebe«. To moje prepodnevno odsustvo niko ne primećuje u rafineriji nafte gde sam knjigovoda.

Kad neki igrač ima 28 godina i istovremeno dug fudbalski staž i veliko iskustvo, onda je svakako zanimljivo čuti šta misli o tome da li je pogrešio što se opredelio za fudbalski sport:

— Istog dana kad je trebalo da debitujem u reprezentaciji, na utakmici protiv Švajcarske u Bazelu, imao sam važan ispit u svojoj električarskoj struci. Trebalo se odlučiti — za fudbal, dok je moj otac bio za elektriku. Otputovao sam u Bazel bez očevog odobrenja. Možete samo zamisliti šta se dogodilo u mojoj kući po povratku iz Švajcarske! Danas je to događaj koji se često prepričava u mojoj porodici, prirodno, u šaljivom tonu. Hteo bih još nešto da kažem. Moj otac ne propušta nijednu fudbalsku utakmicu, pogotovu kad mu igra sin . . .«

Jovan VELIČKOVIĆ

XXX KLUPSKO PRVENSTVO JUGOSLAVIJE 1975-76.

PROLEĆNI DEO

Osnovni raspored je napravljen u slučaju da Jugoslavija eliminiše Vels, odnosno plasira se u završni deo takmičenja Kupa nacija. Ako se dogodi da Vels izađe kao pobednik iz duela s Jugoslavijom, onda od 31. kola nastaju promene, odnosno važe novi datumi upisani kao alternacije. U zagradama se nalaze rezultati iz jesenjeg dela prvenstva.

XVIII KOLO — 7. MARTA 1976. (15 čas.)

Vardar — Sarajevo	(1:3)	—:—
Sloboda — Beograd	(2:3)	—:—
Hajduk — Vojvodina	(0:0)	—:—
Čelik — Velež	(0:0)	—:—
Radnički (K) — Budućnost	(0:1)	—:—
Borac — Olimpija	(0:0)	—:—
Partizan — Dinamo	(1:2)	—:—
Crvena zvezda — Rijeka	(1:0)	—:—
Željezničar — Radnički (N)	(1:0)	—:—

XIX KOLO — 14. MARTA 1976. (15 čas.)

Željezničar — Vardar	(0:1)	—:—
Radnički (N) — Cr. zvezda	(0:3)	—:—
Rijeka — Partizan	(0:2)	—:—
Dinamo — Borac (subota)	(0:1)	—:—
Olimpija — Radnički (K)	(3:1)	—:—
Budućnost — Čelik	(0:2)	—:—
Velež — Hajduk (subota)	(0:0)	—:—
Vojvodina — Sloboda	(0:2)	—:—
Beograd — Sarajevo	(0:6)	—:—

XXIII KOLO — 4. APRILA 1976. (15.30)

Partizan — Vardar	(1:1)	—:—
C. zvezda — Borac (subota)	(2:1)	—:—
Željezničar — Radnički (K)	(0:1)	—:—
Radnički (N) — Čelik	(1:1)	—:—
Rijeka — Hajduk	(3:1)	—:—
Dinamo — Sloboda	(1:1)	—:—
Olimpija — Sarajevo	(1:2)	—:—
Budućnost — Beograd	(0:2)	—:—
Velež — Vojvodina (sub.)	(0:2)	—:—

XXIV KOLO — 11. APRILA 1976. (15.30)

Vardar — Velež	(0:2)	—:—
Vojvodina — Budućnost	(0:1)	—:—
Beograd — Olimpija	(1:2)	—:—
Sarajevo — Dinamo (sub.)	(0:2)	—:—
Sloboda — Rijeka	(1:2)	—:—
Hajduk — Radnički (N)	(0:0)	—:—
Čelik — Željezničar	(0:1)	—:—
Radnički (K) — Cr. zvezda	(0:5)	—:—
Borac — Partizan	(0:4)	—:—

XXV KOLO — 2. MAJA 1976. (16)

Borac — Vardar	(2:2)	—:—
Partizan — Radnički (K)	(2:1)	—:—
Cr. zvezda — Čelik (sub.)	(0:2)	—:—
Željezničar — Hajduk	(1:5)	—:—
Radnički (N) — Sloboda	(1:1)	—:—
Rijeka — Sarajevo	(0:1)	—:—
Dinamo — Beograd	(2:1)	—:—
Olimpija — Vojvodina	(1:2)	—:—
Budućnost — Velež	(0:3)	—:—

XXIX KOLO — 2. JUNA 1976. (SREDA, 16.15)

Čelik — Vardar	(0:0)	—:—
Radnički (K) — Hajduk	(0:2)	—:—
Borac — Sloboda	(1:0)	—:—
Partizan — Sarajevo (čet.)	(5:3)	—:—
Cr. zvezda — Beograd	(2:2)	—:—
Željezničar — Vojvodina	(0:2)	—:—
Radnički (N) — Velež	(1:1)	—:—
Rijeka — Budućnost	(0:2)	—:—
Dinamo — Olimpija	(0:0)	—:—

XXX KOLO — 6. JUNA 1976. (16.30)

Vardar — Dinamo	(0:1)	—:—
Olimpija — Rijeka	(0:1)	—:—
Budućnost — Radnički (N)	(0:0)	—:—
Velež — Željezničar	(1:0)	—:—
Vojvodina — Cr. zvezda	(1:1)	—:—
Beograd — Partizan	(0:2)	—:—
Sarajevo — Borac	(1:3)	—:—
Sloboda — Radnički (K)	(0:1)	—:—
Hajduk — Čelik	(0:0)	—:—

XXXI KOLO — 9. JUNA 1976. (Alternacija 13. VI — Sreda, 16.30)

Hajduk — Vardar	(1:2)	—:—
Čelik — Sloboda	(0:0)	—:—
Radnički (K) — Sarajevo	(2:3)	—:—
Borac — Beograd	(3:0)	—:—
Partizan — Vojvodina	(1:1)	—:—
Cr. zvezda — Velež (čet.)	(0:2)	—:—
Željezničar — Budućnost	(0:1)	—:—
Radnički (N) — Olimpija	(2:3)	—:—
Rijeka — Dinamo	(0:3)	—:—

XX KOLO — 21. MARTA 1976. (15,15)

Vardar — Beograd	(0:1)	—:—
Sarajevo — Vojvodina	(0:1)	—:—
Sloboda — Velež	(2:4)	—:—
Hajduk — Budućnost	(2:1)	—:—
Čelik — Olimpija	(0:1)	—:—
Radnički (K) — Dinamo	(0:2)	—:—
Borac — Rijeka	(0:0)	—:—
Partizan — Rad. (N) (sub.)	(2:0)	—:—
Cr. zvezda — Železničar	(4:1)	—:—

XXI KOLO — 24. MARTA 1976. (SREDA, 15.15)

Crvena zvezda — Vardar	(1:0)	—:—
Železničar — Partizan	(0:0)	—:—
Radnički (N) — Borac	(2:3)	—:—
Rijeka — Radnički (K)	(1:3)	—:—
Dinamo — Čelik	(0:2)	—:—
Olimpija — Hajduk (Čet.)	(1:2)	—:—
Budućnost — Sloboda	(0:2)	—:—
Velež — Sarajevo	(0:0)	—:—
Vojvodina — Beograd	(1:3)	—:—

XXII KOLO — 28. MARTA 1976. (15.30)

Vardar — Vojvodina	(0:2)	—:—
Beograd — Velež (subota)	(2:1)	—:—
Sarajevo — Budućnost	(0:2)	—:—
Sloboda — Olimpija	(1:1)	—:—
Hajduk — Dinamo	(1:0)	—:—
Čelik — Rijeka	(0:2)	—:—
Radn. (K) — Radn. (N)	(0:0)	—:—
Borac — Železničar	(1:1)	—:—
Partizan — Crvena zvezda	(0:2)	—:—

XXVI KOLO — 5. MAJA 1976. (SREDA, 16 č.)

Vardar — Budućnost	(0:2)	—:—
Velež — Olimpija	(2:1)	—:—
Vojvodina — Dinamo	(1:1)	—:—
Beograd — Rijeka	(0:0)	—:—
Sarajevo — Radnički (N)	(0:2)	—:—
Sloboda — Železničar	(1:2)	—:—
Hajduk — Cr. zvezda	(1:0)	—:—
Čelik — Partizan	(1:1)	—:—
Radnički (K) — Borac	(0:2)	—:—

XXVII KOLO — 9. MAJA 1976. (16.15)

Radnički (K) — Vardar	(2:1)	—:—
Borac — Čelik	(1:2)	—:—
Partizan — Hajduk	(1:0)	—:—
C. zvezda — Sloboda (sub.)	(0:0)	—:—
Železničar — Sarajevo	(2:2)	—:—
Radnički (N) — Beograd	(0:0)	—:—
Rijeka — Vojvodina	(1:1)	—:—
Dinamo — Velež	(1:0)	—:—
Olimpija — Budućnost	(3:2)	—:—

XXVIII KOLO — 30. MAJA 1976. (16.15)

Vardar — Olimpija	(1:3)	—:—
Budućnost — Dinamo	(0:1)	—:—
Velež — Rijeka	(0:0)	—:—
Vojvodina — Radnički (N)	(0:1)	—:—
Beograd — Železničar	(1:2)	—:—
Sarajevo — Cr. zvezda	(1:5)	—:—
Sloboda — Partizan	(1:2)	—:—
Hajduk — Borac	(2:0)	—:—
Čelik — Radnički (K)	(0:1)	—:—

XXXII KOLO — 27. JUNA 1976. (Alternacija 20. VI) — 16.30

Vardar — Rijeka	(0:0)	—:—
Dinamo — Radnički (N)	(0:0)	—:—
Olimpija — Železničar	(0:0)	—:—
Budućnost — Cr. zvezda	(0:4)	—:—
Velež — Partizan	(0:2)	—:—
Vojvodina — Borac	(2:2)	—:—
Beograd — Radnički (K)	(1:0)	—:—
Sarajevo — Čelik	(0:1)	—:—
Sloboda — Hajduk	(0:4)	—:—

XXXIII KOLO — 4. JULA 1976. (Alternacija 27. VI) — 16.30

Sloboda — Vardar	(0:1)	—:—
Hajduk — Sarajevo	(0:0)	—:—
Čelik — Beograd	(0:2)	—:—
Radnički (K) — Vojvodina	(1:2)	—:—
Borac — Velež	(1:2)	—:—
Partizan — Budućnost	(1:1)	—:—
Cr. zvezda — Olimp. (sub.)	(2:2)	—:—
Železničar — Dinamo	(0:2)	—:—
Radnički (N) — Rijeka	(0:3)	—:—

XXXIV KOLO — 11. JULA 1976. (Alternacija 4. VII) — 16.30

Vardar — Radnički (N)	(0:0)	—:—
Rijeka — Železničar	(3:5)	—:—
Dinamo — Cr. zvezda	(0:2)	—:—
Olimpija — Partizan	(0:1)	—:—
Budućnost — Borac	(0:0)	—:—
Velež — Radnički (K)	(2:2)	—:—
Vojvodina — Čelik	(1:1)	—:—
Beograd — Hajduk	(2:4)	—:—
Sarajevo — Sloboda	(0:1)	—:—

Trkač-srednjoškolac Željko Knapić veruje da bi mogao biti učesnik Olimpijade u Montrealu

REZERVA, ALI IPAK – OLIMPIJAC

MOGU, i želim, da budem u proslavljenoj štafeti jugoslovenskih izabranika na 4 x 400 metara. Spreman sam da se potvrdim, da izborim mesto u državnoj štafeti! To kaže Željko Knapić, za mnoge još možda anonimni, »mali« atletičar, ali momak izuzetne eksplozivnosti, sa srcem s dvostrukim brojem otkucaja kada je atletika i trčanje u pitanju i plućima velikog kapaciteta. Član je varaždinske Slobode, rodom je, a tamo i živi, iz malog međimurskog mesta Pribislavec. Tek godinu i koji mesec više, znanac je s atletskih staza . . .

— Pet puta sam pobeđivao na republičkim omladinskim prvenstvima, četiri puta bio sam najbolji omladinac u zemlji.

To, naravno, nije sve. Najveći uspesi, najlepši trenuci usledili su prošle godine kada je Knapić svojim hitrim nogama doneo brojne uspehe sebi, svom klubu, ali pre svega našoj, jugoslovenskoj atletici. Poatek — francuski gradić, bio je mesto okupljanja najboljih atletičara-đaka sveta. Među njima i — Jugoslovena. Uspeh za Knapića — treće mesto, bronzana medalja oko vrata. Tri meseca kasnije — dvoboj naših i mađarskih najboljih mladih atletičara. Po kiši, vodom natopljenoj stazi, Knapić je bio najbolji ne samo u trci na 400 metara. Proglašen je za najboljeg pojednca susreta.

I, onda, tri »zlata« i jedno »srebro« oko vrata! Karlovac, jul mesec, Balkanijada mladih. Željko Knapić je i tu najbolji, gotovo bez premca. Zasenio je mnoge poznatije i afirmiranije mlade »zvezde«. Torpedo na stazi. Dane Korica je oduševljen. Skače! Viče! Grli! Raduje se. Veliki je potencijal potvrđen . . .

Ali, Željko Knapić je skroman momak. Đak je čakovečke gimnazije »Josip Slavenski«, voli nestašluke svoje generacije, slobodno vreme preostalo od učenja i treninga, provodi uz beletristiku i zabavnu muziku, tu je i devojka . . .

Trening ne voli previše. Trke, takmičenja — e, to je već nešto drugo. Voli da trči, voli da pobeđuje. Njegovih 47,4 je vrednost koju treba ceniti za Knapićevih 17 godina.

— Istrčim li dve desetinke bolje, eto me u reprezentaciji. Sušanj, Alebić, Savić . . . i ja! Zamislite, prosto čovek da ne poveruje.

Knapić vidi sebe u dalekom Montrealu kao petog trkača naše štafete.

— Montreal kao najveća želja, a potom rušenje rekorda na 400 metara, nove titule državnog omladinskog prvaka, rekordi, nova takmičenja i nove pobede. I uspeh u školi! Maturant sam, treba više prionuti uz knjigu. No, to me neće odvojiti od atletike, od Slobode, od brojnih prijatelja koje sam stekao na domaćim stazama i atletskim borilištima širom Evrope.

Stručnjaci veruju u Željka Knapića, a on u svoje mogućnosti, potkovane izuzetnom željom, ambicijama.

Takav je on. Najbolji sportist Varaždina u 1975.

Tekst i snimak:
Ivica VUKOTIĆ

Da li će ove godine Bosanska Krajina dobiti još jednog drugoligaša — Rudara iz Ljubije

Teško do trona

LJUBIJSKI Rudar, koji je svojevremeno u drugoligaškoj konkurenciji žario i palio, u kup takmičenjima i prijateljskim susretima polagao i položio na pleca tuzlansku Slobodu, Čelik i druge prvoligaše, i dva puta (1971. i 1972) bio pred vratima Prve lige, na proleće bije odlučujuću bitku za prvaka Jedinstvene fudbalske lige Bosne i Hercegovine.

Da li će ove godine Bosanska krajina, pored bihaćkog Jedinstva, dobiti još jednog drugoligaša, ili će Ljubijci ostati velikani »malih igrališta« — ostaje da se vidi. U prvom delu prvenstva Republičke lige Rudar je osvojio 26 bodova (bod više od drugoplasirane dobojske Sloge).

Brojni prijatelji ovog uzornog radničkog kluba — kome je 1936. godine legendarni vođa kozarskih partizana, narodni heroj doktor Mladen Stojanović — kupio prve dresove, jednodušni su u oceni da će put do pobedničkog trona biti veoma težak i trnovit. Toga su svesni i fudbaleri i stručno rukovodstvo Rudara. Oni, međutim, ističu da će na proleće učiniti sve da, posle tri godine, ponovo postanu članovi drugoligaške porodice i, konačno, prirede opšte slavlje u Potkozarju.

Sad ili nikad

— Osnovni elemenat na kojem ćemo posebno raditi je brža i jednostavnija igra na sredini terena i iznad svega efikasnija završnica — kaže Zubanović.

Veliki je dobitak za ovaj klub što je sredinom prošle godine na trenersko kormilo ponovo došao provereni fudbalski stručnjak Radoslav Zubanović. Pod njegovim rukovodstvom Rudar je, pre četiri godine, lomio koplja sa zrenjaninskim Proleterom i subotičkim Spartekom za ulazak u Prvu ligu.

— Da nismo bili klub iz »malog grada«, nema sumnje da bismo postali prvoligaš — kaže trener Zubanović.

Posle neuspeha u kvalifikacijama, u klubu je došlo do »kratkog spoja«. Tada je trener Zubanović bio primoran da spakuje kofere i napusti Ljubiju. Ubrzo je Rudar ispao iz Druge lige.

Prošle godine, kada je Rudar u finišu prvenstva Republičke lige izgubio korak i ostao bez trenera, pozvan je »otpisani« Zubanović. Iako je u Doboju imao znatno bolje uslove za rad i veće prinadležnosti, »Zuban« je prešao preko »nekih stvari« i vratio se da pomogne svom starom klubu.

Na vrhu Kozare

Svesni činjenice da se nalaze na putu povratka u Drugu ligu i da će nastavak prvenstva biti žestok i iscrpljujući, fudbaleri Rudara se već mesec dana pripremaju za prolećni start. Nakon »prozivke«, dogovora i prvih treninga u Ljubiji, trener Zubanović je odveo 22 igrača na najlepši vrh Kozare — Mrakovicu— gde su »popravili« krvnu sliku i nekoliko dana radili na sticanju snage i fizičke spreme.

— U dosadašnjem pripremnom periodu smo izvrsno radili, a zasad nema razloga da tako ne bude do kraja — veli Zubanović.

Posle silaska sa Kozare i izvesnog zadržavanja u Ljubiji, ekspedicija je nastavila put u toplije krajeve: otputovala je na desetodnevne pripreme u Biograd na moru, gde se nalazi jedno od dva stalna odmarališta rudnika Ljubija.

Fudbaleri Rudara u glas kažu da se u prvom delu priprema radilo prvoligaški i da je trener Zubanović još jednom dokazao da spada u red vrsnih stručnjaka i pedagoga. U drugom delu priprema, planirano je dosta prijateljskih mečeva.

Jesenas je naš veliki nedostatak bio slaba efikasnost: postigli smo samo 20 golova! Za tim koji pretenduje na šampionsku titulu, to je skroman učinak. U nastavku prvenstva na tom planu očekujemo prekretnicu, jer će naš napad biti ubojitiji.

U mini — prelaznom roku Rudar je tragao za pojačanjima. Zubanović kaže da je zadovoljan prinovama: u klub su došli dojučerašnji prvotimac ligaša sa Koševa Sadiković i golgeter Republičke lige Vuković iz Rudog. Za razliku od jesenjeg dela, sada Rudar raspolaže zavidnim brojem igrača. Konkurencija u timu je velika: za jedanaest mesta 22 fudbalera. To je za Rudar povoljna okolnost.

— Mogu da kažem da je tim mobilan i da su svi igrači spremni da daju sve od sebe u cilju ostvarenja zadataka kluba — posebno naglašava trener Zubanović. Nećemo po svaku cenu da se borimo za prvo mesto, ali imamo snage da ponovo izborimo drugoligaški status.

Sportsko Potkozarje nestrpljivo očekuje nastavak prvenstva i veruje u svoje miljenike.

Zlatko ĐURIĆ

Končeto Lo Belo najbolji fudbalski sudija svih vremena postao je predsednik Rukometnog saveza Italije

SVAKO MOŽE DA POGREŠI...

- **Zvižduk je glas fudbalske pravde a pištaljka sredstvo za saradnju na terenu**
- **Očekuje pomoć jugoslovenskih rukometnih stručnjaka**

KAO GROM iz vedra neba odjeknula je vest da je poznati političar Končeto Lo BELO, dojuče fudbalski sudija, preuzeo novu dužnost — postao je predsednik Rukometnog saveza Italije! Prvorazredno iznenađenje koje niko nije očekivao. Izašao je pred novinare, i još pre nego što su mu ovi mogli postaviti pripremljeno provokativno pitanje — da li ste ikada prisustvovali jednoj rukometnoj utakmici — on je sa već uobičajenim mirnim i tihim glasom odmereno počeo:

— Nije potrebno biti stručnjak da se zapazi lepota ovog sporta, koji je kod nas još relativno mlad, ali koji će uz postojeće interesovanje mladih, uz pomoć inostranih stručnjaka koji će nadam se sa uspehom raditi na toj širokoj bazi, uz propagandu štampe, radija i tv ubrzo postati jedan od najmasovnijih sportova kod nas.

Nakon dosta unakrsnih pitanja, na koja je uvek pronalazio prave odgovore, Lo BELO je sa zadovoljstvom razgovarao za TEMPO.

— Za realizaciju naših planova očekujemo pomoć vaših stručnjaka. Potreban nam je veliki broj trenera kao što je Perazić, prvi čovek naše nacionalne selekcije, čujem da je on svojim profesionalnim odnosom prema radu, znanjem i zalaganjem, dosta doprineo da rukomet krene sa mrtve tačke. Ali, možda nije lepo da držim lekciju vama koji ste učitelji u rukometu!?

Sudija, poslanik, sportski radnik

— Govorimo o sudijama, vi ste tu u prednosti?

— Godinama sam radio u sportu na širem polju — grešite ako me smatrate samo fudbalskim arbitrom. Istina, u toj sam ulozi postigao najviše, pogotovo na popularnosti, i ne samo kod sportske publike. U datom momentu počeo sam da »koristim« svoju popularnost kao instrument za rešenje akutnih sportskih problema, a ubrzo zatim i za realizaciju nekoliko velikih zamisli vezanih za sport. Naravno, najpre sam delovao u lokalnim razmerama — a koliko sam uspeo, najbolje govori veliki sportski centar u mom rodnom gradu Sirakuzi. Stalni gosti na turnirima su i vaši vrhunski vaterpolo klubovi — pitajte ih šta su videli! Porastom popularnosti prerastao sam regionalne okvire i sada delujem u nacionalnim. Kao poslanih italijanskog Parlamenta, ne mogu a da još dublje ne zagrizem u problem — sport u društvu igra veliku ulogu, i zato ga treba gledati iz pravog ugla. Sport nije samo takmičenje — daleko više se ogledava u vidu fizičkog odgoja, rekreacije, pa i zabave. Borim se, da za reorganizaciju sporta u Italiji ne budu merodavni samo sportski forumi već država, kojoj je dužnost da omogući svakom građaninu bavljenje sportom — jednostavno, to je potreba svakog od nas. Neobično sam ponosan što sam baš ja promosivao prvi zakon o sportu u Italiji.

Moj sin sudija

— Sudijska organizacija u Italiji u poslednje vreme sve češće se nalazi na optuženičkoj klupi — mnogi su spominjali vaše ime kao garanciju za povratak izgubljenog ugleda. Vi se, ipak, niste odazvali pozivu, zašto?

— Teško je govoriti o svojim dojučerašnjim kolegama, pogotovo sada — slatko se nasmijao i dodao Lo Belo — sada kada je među njima i moj sin Rozario. Nemojte me shvatiti kao njihovo advokata, ali ja sam duboko uveren da su ljudi u crnom, ne samo u Italiji nego uopšte, u velikom procentu pravedni delioci pravde. Javnost ih, ipak, ne poznaje i ne priznaje kao takve. Uzrok tome su sami fudbaleri — barem kod nas u Italiji, gde naveliko koriste i zloupotrebljavaju to što su miljenici »tifoza«. I šta se događa — sudija je gotovo uvek između dve vatre. S jedne strane fudbaleri sa svojim »glumačkim« padovima u protivničkom kaznenom prostoru... sa neprestano uzdignutim rukama u znak protesta... sa nizom nesportskih gestova, koji samo dolivaju benzin na drugu stranu — na već uzavrelu publiku, koja samo čeka da arbitar pogreši na štetu njihovog kluba.

Iskren odnos sa igračima

— Te su scene, na žalost, postale sastavni deo fudbala. Vi ste, ipak, u takvim (ne)prilikama bili apsolutni gospodar situacije — nedostaje li možda većini današnjih sudija vaša najveća vrlina — autoritet? Šta je bila tajna vašeg uspeha?

— Odnos između mene, kao sudije utakmice, i fudbalera, kao apsolutnih protagonista, uvek je bio iskren. Na izlazu iz »tunela« već je bila stvorena nevidljiva veza, reči nisu bile potrebne, šta više, jezik bi bio prepreka pogotovo u internacionalnim susretima — kratko rečeno, bio je dovoljan samo pogled. Na centru, zajedno sa kapitenima, sve je uvek bilo u najboljem redu. Prvi zvižduk pištaljke bio je znak za našu uzajamnu saradnju, a ne za početak kršenja fudbalskih pravila i discipline. Ako bi se ovaj odnos prekinuo prvim iskrama namerno oštrog faula, ja sam menjao svoje držanje prema razvoju igre — ali sve u interesu samih igrača. Bolje ih je na vreme prijateljski opomenuti, nego kasnije posezati za kartonima. Sudija u svakom momentu mora pokazati da u svojim rukama čvrsto drži konce igre — objašnjenja sa igračima nisu potrebna — zvižduk je glas fudbalske pravde i onda kada sudija pogreši — treba predvideti i to, jer svi smo mi ljudi.

— U poslednje vreme je u Italiji najveća zanimljivost postala moviola — montažni astal, uz čiju pomoć tv-emisija »Sportska nedelja« pažljivo analizira filmski materijal svih sudijskih odluka, bez obzira da li su one uticale ili ne na konačan ishod susreta. Sudije su jednoglasno protiv ovakvog načina dokazivanja istine — kakav je vaš stav prema movioli?

Greške i pouke

— Ja sam, da se moviola upotrebi kao sredstvo za informaciju. Ako ovo tehničko pomagalo može dokazati da se recimo, prekršaj dogodio u kaznenom prostoru, a ne van njega kako je ocenio sudija, zašto da se to gledaocima ne pokaže? Meni se nešto slično dogodilo u finalu Interkontinentalnog kupa 1966. u susretu između Real Madrida i Penjarola. Poništio sam gol i odmah posumnjao u donesenu odluku. Na povratku u zemlju, ljudi sa televizije su mi omogućili da filmsku sekvencu vidim na montažnom stolu — nije bilo dileme — poništio sam regularan gol. Tako je u stvari i rođena sportska moviola. Ponavljam, sudija može da pogreši, ali treba reći zašto je pogrešio — možda je bio predaleko od događaja, možda je bio »pokriven«, možda je... Javnost treba da dozna istinu, pa i onda kad je sudija jednostavno — pogrešio. Samo ako se pravilno upotrebi, moviola može doneti pozitivne rezultate, u tom slučaju može i vaspitno da deluje. Publika ne kamenuje centarfora koji promaši gol iz stopostotne šanse — dok odluku sudije, koja im nije po volji, uvek proprati nesportskim ispadima, utrčavanjem na teren — pa i fizičkim obračunavanjem sa sudijama. Igrači nikad nisu krivi za poraz! Moviola, kakvo je prezentiraju danas, potencira takvo stanje, ne deluje u duhu sportskog odgoja, nije objektivna u komentarima i time nanosi štetu, ne samo ljudima u crnom — nego fudbalu u celini. U Italiji su sudije i igrači dva različita sveta. Gotovo nijedan fudbaler po presatnku karijere nije postao poznati sudija — zar vam to govori malo?

— Osećate li nostalgiju za fudbalskim terenima?

— Ne. Dosta je bilo 30 godina aktivnosti. Kad sam zasejao na najvišoj stepenici, kad se više nije imalo kuda dalje, napred — jednostavno sam se povukao. Danas sportska nadmetanja gledam sa tribina — i drukčije ih doživljavam.

Lo Belo je uvek u centru pažnje i tamo gde bi želeo da ostane anoniman. Karakteristični brčići, ispod kojih još i danas publika vidi pištaljku, ne dozvoljavaju mu da ostane neprimetan. Još dugo će ostati u sećanju kao najbolji sudija kojega je fudbal imao.

Miljenko DUJELA

KARANTIN NAČIN PRIPREMA ILI KONTROLE

Da li specijalne pripreme znače i sumnju u profesionalnu svest i solidnost naših fudbalera

Kako sprečiti dokolicu i dosadu na pripremama — Buljan, Jerković i Oblak

Izolacija i mir su glavne prednosti karantina — Šurjak, Krivokuća, Antić, Buljan i Marić

D FRANCUSKE reči »karanten«, što bi u prevodu značilo četrdesetak (dana) — koliko je inače bilo potrebno izolovati ljude da bi se sprečilo širenje izvesne bolesti — nastala je naša reč« — karantin, kija se već veliko upotrebljava, ne samo u medicini.

U sportu, karantin bi značio boravak u posebnim uslovima takmičara, koji poboljšavaju njihovu fizičku, a pogotovo psihološku spremnost. Udaljavanje od »spoljnih efekata« svake vrste, od uticaja vreve, raznih sureta i tako dalje.

Posebno profesionalne fudbalske ekipe (ne samo naše), nastoje da »karantinskim metodama i režimom« dovedu svoje aktere u tzv. psihološku i fizičku ravnotežu uoči važnijih, odlučujućih susreta. Da ih usredsrede samo na, po njihovom mišljenju bitan događaj koji im predstoji, tačnije — na utakmicu koju bi trebalo da reše u svoju korist. U tom cilju, pored profesionalnih trenera neki klubovi angažovali su i specijalne stručnjake — psihologe, a psiholog igra veoma važnu ulogu i prilikom specijalnih priprema našeg nacionalnog tima.

Ovog trenutka većina naših klubova je na specijalnim pripremama. Želeli smo da čujemo odgovor fudbalera i funkcionera našeg prvoligaškog fudbala, pa i psihologa i lekara, na pitanje:

Koliko karantin doprinosi psihološkom i fizičkom stabilizovanju, o čemu fudbaleri razmišljaju dok su u karantinu, da li im je on zaista neophodan, ili ...

Stefanović: Značajne koristi

Po prirodi posla, a i našeg napisa-ankete, prvenstvo u odgovoru pripada iskusnom psihologu reprezentacije Vojkanu Stefanoviću, koji je ne jednom bio u prilici da »izmeri efekat« karantina na fudbalere-reprezentativce uoči, i za vreme »presudnih« mečeva.

— Nema sumnje — tvrdi Stefanović — izolovanje fudbalera na skrovito mesto, ima svoje opravdanje. Međutim, kako će ko »primiti« karantin i koliko će on na nekog uticati, zavisi i od mnogih drugih elemenata ... Tačnije, od predispozicije pojedinaca da se prilagode određenom »režimu«, da izvesno vreme provedu pod »direktnim nadzorom« pretpostavljenih, da u tom »roku« stalno i precizno izvršavaju svoje obaveze, da se pridržavaju predviđenih normi »logorovanja«, koje vode psihološkoj, a i fizičkoj stabilnosti.

— Teško je, naravno, svesti, recimo, petnaestak ličnosti sa već oformljenom »fizionomijom« na »istu liniju« mišljenja, razmišljanja i delovanja, ali je efekat karantina, ipak, vrlo značajan i opipljiv. U tome i jeste smisao karantina: da te razne ćudi, raspoloženja, osećanja, ukomponuje u jednu prisnu, »istomišljeničku« celinu, koja će u svim domenima rada i u određenom trenutku delovati sinhronizovano. Sa puno zajedničke želje da u svemu — uspe! Mnogo je, takođe, važno — iz kakvih »uslova« pojedinci dolaze u karantin, čime su bili opsednuti u vreme poziva na zajedničko logorovanje. Preterana ambicija istina može i da naškodi, ali mnogo manje od indolentnosti ...

— U svakom slučaju, stručnjaci su dužni da u prste poznaju naravi, prilike, odnosno neprilike pojedinaca, i — da im ne prilaze sa istih, uopštenih pozicija. Karantin u reprezentaciji ne razlikuje se od klupskog, posebna »teškoća« je što se fudbaleri jedne klupske ekipe bolje poznaju, što su karantinske navike, zgode i nezgode, »preživljavali« više puta, ranije i zajedno — završio je psiholog reprezentacije Vojkan Stefanović.

Simić: Živimo od fudbala

DRAGAN SIMIĆ, FK Sarajevo: — Više puta razgovarao sam sa klupskim kolegama o značaju karantina, i nikad nisam »izvukao« jedinstven zaključak. Mišljenja su, naime, različita, ali se većina slaže da ne treba često primenjivati takav metod »stvaranja« psihološkog mira. Ja se, recimo, u karantinu ne osećam najbolje, nekad mi on i prija, ali bih sve te karantinske obaveze sigurno »izdržao« i da sam uoči utakmice — kod kuće. Ako je karantin nešto što bi trebalo da nas dovede u red, onda iz njega ne bi trebalo da izlazimo. Pogotovo što, po mojem shvatanju — nema jakih i slabih, značajnih i neznačajih prvenstvenih utakmica. Hoću da kažem: fudbalskim profesionalcima ne bi trebalo »nametati« posebnu »izolaciju« od sveta, oni bi sami trebalo da znaju — kako da se ponašaju u poslu od kojeg žive. Kada sam u karantinu, nerado razmišljam o predstojećoj utakmici, ali me misli stalno vuku tamo. Osećam da sam u karantinu samo zbog tog meča, a da sam van njega — obavio bih neke svoje privatne poslove, i — opet bih bio spreman za igru. U stvari, rastržem se na sve strane, a da bih se uspokojio — najradije uzmem knjigu u ruke i učim ...

Svilar: »Traćenje« vremena

RATKO SVILAR, FK Vojvodina: — Specijalne, pooštrene pripreme mi odgovaraju, karantin — ne! Navikao sam da se lomatam na treningu, a kada na dan-dva uoči utakmice odemo u karantin, kao da sam na godišnjem odmoru! Tačno je da smo tamo izolovani od buke i simpatizera koji nas, sasvim prirodno — opsedaju, ali nam vreme u karantinu presporo prolazi, ne znamo kako da »ubijemo« dosadu. Ja, recimo, planiram da petkom ili subotom posetim neke svije prijatelje, da u kući nešto sredim, pa me to stalno vuče — van karantina ... Odigram neku partiju karata, pročitam novine, popričam s drugovima, čujem i ispričam koji vic, i — to je sve. Zatim opet u svoju sobu na »traćenje« vremena. Dobro nam dođe muzika i televizija, ali i to dosadi! Najsrećniji sam kad treba da pođemo na laki trening ili razgibavanje, samo da nisam među četiri zida! Ne uvek, karantin me čini nespokojnim, tačnije — suviše me »upućuje« na obavezu koju bih svakako obavio. Srećom, naš karantin je na samom stadionu, iznad svlačionica, pa ga ipak »bezbedno« podnosimo. Tu nam je i restoran, neprestano se vrzmamo iz jedne u drugu prostoriju ...

Mladinić: Direktan i stalan uvid

ANTE MLADINIĆ, savezni selektor: — Znam da je karantin dosadan većini reprezentativaca, i fudbalera uopšte, ali je ipak to način koji obezbeđuje direktan i stalan uvid u formu, raspoloženje, zdravstveno stanje, motivisanost, itd. Mislim da karantin manje opterećuje one koji su po prirodi stabilniji, umereniji, od inih eksplozivnih i — neoženjenih. Međutim, zasad je ipak neophodan za sve, svaka podela na one kojima jeste ili nije potreban karantin — iluzorna je! Kažem zasad, jer naši profesionalci, pa i reprezentativci, nisu još dostigli »fazu« koja bi mogla da ih oslobodi karantina. Ima zaista mnogo razloga koji idu u prilog karantinu, pogotovo što mi vrlo malo vremena koristimo za zajedničke pripreme državnog tima. Englezi i istočni Nemci, recimo, u toku jedne godine drže na okupu svoje kandidate za državni tim i po 2—3 meseca, sa vrlo kratkim prekidima. Mi nismo skloni da koristimo njihove ili druge »recepte«, radimo po svojem nahođenju, ali bi zaista bilo dobro, da reprezentativce okupimo na zajedničke pripreme — bar triput godišnje po 15—20 dana! Selekcija bi bila pouzdanija, što bi sigurno doprinelo i boljim rezultatima!

Ljubomir RISTIĆ

Filipović: »Analiza« štampe

ZORAN FILIPOVIĆ, Crvena zvezda: — Odvojeni smo karantinom od spoljnih zbivanja, pretežno mislimo na obaveze u igri koja nam predstoji. Međutim, teško je iskoristiti racionalno baš sve vreme u karantinu. Evo, jedan moj karantinski dan ovako izgleda:

— Ustanem, obično, oko 8—8,30, doručkujem oko 9 časova, a zatim nastaje ... zavitlavanje. Nešto se pročita, uglavnom sportska štampa, a ako je neko »na tapetu« — teško njemu. Sve zavisi šta je ko od novinara napisao — dobro ili loše. Ako se radi o nekoj pohvali, onda — »srećnik« plaća turu ... šta ko hoće da popije. Pre ručka neko uči, neko piše pisma, a ja najradije čitam neku lepu knjigu. Ponekad pokušam i da učim — za ispit na fakultetu, ali mi taj »posao« bolje ide kod kuće. Ručamo, po dogovoru, između 13 i 14 časova, posle čega malo prošetam oko hotela, a zatim ... opet u krevet. Ja volim duže da odspavam posle podne, a kada se rasanim popijem sok ili kafu. Potom, rado gledam dobar televizijski program — mada oko 18 časova nema još zabavnih »tački« — ili slušam muziku. Večeram oko 19 časova, pa opet prošetam i gledam televiziju. Ili odigram partiju karata i šaha — nikad u novac! Ovo naglašavam, zato što ne spadam u vrhunske »majstore« karata. Vreme odlaska na spavanje nije uvek precizirano, ali se zna — najdalje u 23 časa svi smo u krevetima. Sasvim prirodno, dok sam u karantinu — rado i stalno mislim na porodicu: dete, suprugu, roditelje, sestru, brata ... A nerado — da li ćemo utakmicu dobiti ili izgubiti!

Zavišić: Knjiga, karte, ukrštenica

ILIJA ZAVIŠIĆ, Partizan: — Boravak u karantinu je za mlade ljude izvesno sputavanje, a ne bih mogao da kažem — koliko u celini doprinosi stabilizovanju ekipe. Trebalo bi da se koncentrišemo samo na predstojeću utakmicu, da samo o njoj pričamo, ali — nije baš tako ... Zabavljamo se svim i svačim, samo da prekratimo vreme. Ja, recimo, namerno izbegavam da analiziram svoje obaveze, da se ne bih isuviše rano »naoštrio«. Bojim se da ne »pregorim«, da se moja velika želja ne raspline — pre vremena. S druge strane, dobro je što smo na okupu, što treneri mogu, s vremena na vreme, da nam ukažu na slabosti, da nas »još jednom« podsete na ovo ili ono. U karantinu najviše čitam, igram karte, rešavam ukrštene reči, ili kroz prozor — posmatram prirodu. Nekad mi je u karantinu i lepo, naročito kada smo van grada ...

Meter: Karantin i kocka

MIODRAG METER, Velež: — Mladi fudbaleri, među kojima i ja — dosta teško podnose karantin! Bez obzira na mesto u kojem boravimo, radoznalci nas lako pronađu i pokušavaju da s nama stupe u kontakt. Mene to »izaziva«, želeo bih da izađem iz sobe ili zgrade, a ne smem! Dođe puno mladog, lepog sveta, sve je tu — nadohvat, ali — tu su i karantinski »zakoni« koji mi brane da učinim ono što bih želeo. Recimo, da odem u grad sat-dva vremena, da se malo opustim, izduvam ... S druge strane, ako ostanem u karantinu — odam se kartanju, i mimo svoje volje. Salete me stariji, iskusniji »kockari« i pošto-poto hoće da me »oderu«. Međutim, i ja sam u karantinu naučio da baratam kartama, pa im nekad i vratim milo za drago! A što se psihološkog mira tiče, onog koji se navodno stiče u karantinu — smatram da ga svi u Veležu imaju — i bez karantina. Toliko se već dobro poznajemo, da nam specijalni stimulans uoči utakmice zaista nije potreban! U reprezentaciji je već nešto drugo — karantin je dobrodošao bar zbog upoznavanja navika uigravanja, itd.

Mešković: Stručnjaci znaju

RIZAH MEŠKOVIĆ, Hajduk: — Ne bih želeo da »budem uvršten« u one koji su — protiv karantina. Kada stručnjaci smatraju da je on neophodan, znači da je zaista tako. Ne razumem zašto bi nas inače držali na okupu! Ja bih se i bez karantina ponašao kao i u njemu, odnosno — onako kako to zahteva režim života svakog fudbalskog profesionalca — ne samo uoči utakmice. Istina, kada sam vezan za jedno mesto boravka više razmišljam o »okolini« nego kad sam u svojem stanu, padaju mi na pamet razne »stvari« ... Voleo bih da se malo provozam kolima, ili da pričam s prijateljima — ne o fudbalu. Nisam inače primetio da smo psihološki i fizički jači kada na teren istrčimo »pravo iz karantina«, ili iz svijih kuća dođemo na utakmicu. Uvek se ponašamo kao da su sve utakmice podjednako važne, a to ne stičemo u karantinu!

Škulj: »Naročite« obaveze

BORUT ŠKULJ, FK Rijeka: — Meni karantin ne smeta, zbog toga što sam »od malih nogu« navikao na njega. Još kao junior, logorovao sam, više puta, u Sportskom centru u Košutnjaku — sa omladinskom reprezentacijom Jugoslavije. Miljan Miljanić je tada poklanjao izuzetnu pažnju karantinu, želeo je da nas sve i stalno »drži na nišanu«. Tako je kasnije bilo i u Olimpiji, sada u Rijeci ... Međutim, karantin mi je manje smetao — dok sam bio neoženjen. Nisam imao »naročite« obaveze, sada ih imam! U stvari, smatram da dobri profesionalci mogu i bez karantina, ali ne i bez specijalnih, tzv. dopunskih priprema. Da li će se neko u karantinu uspokojiti, ili će postati još nervozniji znajući da izdržava nešto »suvišno« — zavisi od individue. Ne podseća li karantin, možda, na neku prinudu, torturu, koje se što pre treba otarasiti. Smatram da su prvotimci Rijeke samodisciplinovani i psihološki jako motivisani pre svake utakmice.

Lalović: Da neko ne zaluta

VUKADIN LALOVIĆ, Olimpija: — Po mojem mišljenju, karantinom se »koriguju navike« pojedinaca, i ne bih se složio da takav metod doprinosi psihološkoj i fizičkoj stabilnosti ekipe u celini. Tačno je da smo svi na okupu, da je boravkom u karantinu manja mogućnost da neko od nas »zaluta«, da doživi neku nezgodu, itd. Međutim, odgovornost za loše ponašanje je ista — u karantinu i van njega. I ja sam od onih koji karantin ne podnose baš lako, kojima je, često, dosadno da rade jedno te isto. Stalno iznad novina, šah-table, karata. Oni koji puše — utroše više cigareta u karantinu, a i više se pojede. Malo-malo, pa kafa, sendvič, sok ... a, bogami, popije se i nešto žestoko. Pokušavaju, mnogi, da uče, ali im, očigledno, ne ide najbolje! U karantinu nerado razmišljam o utakmici, najviše sam okupiran onim što posle nje treba da obavim ...

za buduće asove

DRAGI MLADI ČITAOCI, ove dve stranice TEMPO poklanja Vama. Na ovom mestu savetovaćemo Vas kako da se bavite sportom, kako da trenirate. učićemo Vas pravilima igara, poznati sportisti će Vam ispričati kako su počeli, sportska enciklopedija će Vam otkrivati tajne iz istorije sportova.... Pišite nam šta bi Vas interesovalo da nađete na ovim stranicama i mi ćemo Vam to, ukoliko možemo, ispuniti

Nagradno takmičenje za najmlađe

Kako ja vidim sport

Aca TODOROV — 12 g. — DIMITROVGRAD

Ivica Poljak, fudbaler Dinama

KAKO SAM POČEO

Fudbaler sa ličkog krša

U kršnoj Lici, gde sam ja rođen, fudbalska igra nije nikad bila zapostavljena — kao što mnogi misle... Tačno je da u njoj nema »slobodne zemlje« i ravnih površina kao, recimo, u Bačkoj ili Sremu, ali — ima mnogo mladića zainteresovanih za fudbal kojima je — i ulica dovoljna. Meni su branili da igram lopte, upućivali su me na školu i zanat, jer je trebalo pomoći ocu-radniku, čija zarada nije bila velika. Kada sam završio osmoljetku, lomio sam se između fudbala i škole odnosno zanata, smatrao sam da je moja porodična i ljudska dužnost da olakšam roditeljima. Smišljao sam, smišljao, i — ništa naročito nisam »smislio«. Opredelio sam se za zanat — da bih se što pre zaposlio, i dobro mi je krenulo. U međuvremenu, nisam se odrekao fudbala, već sam još ozbiljnije prionuo na posao. Stigao je poziv od omladinskog selektora Hrvatske, i to je bio moj prvi »cug« ka profesionalnom fudbalu. Dobro sam se snašao u juniorskoj selekciji Jugoslavije, a nekadašnji savezni sudija, Aca Škorić, koji je svojevremeno vodio ekipu Rudara iz Ljubije, otkrio je u meni dobrog veznog igrača i golgetera. Takav mu je zapravo bio potreban, pa sam ubrzo bio napustio svoj Gospić...

Dinamo se zatim zainteresovao za mene, i ja sam bez mnogo razmišljanja odlučio da se preselim u Maksimir. U to vreme, pre nekoliko godina, previranja u timu zagrebačkih »plavih« bila su velika, a moj dolazak primljen je kao — uvođenje u ekipu »sveže krvi«.

Jedno vreme, igrao sam na svim mestima u navali, pa i na halfu. Računalo se na moju pokretljivost i izdržljivost, tako je, uostalom, trebalo da bude... Pre nešto više od godinu dana, selektor Ante Mladinić poklonio mi je poverenje na pripremama i uigravanju reprezentacije, ali tu šansu nisam iskoristio. Zbog toga što sam u državni tim »uskočio« još neizlečen od prilično teške povrede. Ne mislim da je sve izgubljeno, ali — prvo treba ponovo da se »dokažem« u svojem klubu, Dinamu...

Ivica POLJAK

Enciklopedija

Boks

TOMA STANISAVLJEVIĆ

Jedan od najzaslužnijih i najpoznatijih bokserskih trenera koje smo ikada imali, Toma Stanisavljević, rođen je u Gračacu (Lika) 1. marta 1895. godine.

Boks je prvi put video dok je bio na školovanju u Zagrebu, gde je završio kamenorezački odsek Obrtne škole. Oduševljavao se uspesima tadašnjeg apsolutnog prvaka sveta Džeka Džonsona.

Došao je u Srbiju 1910. godine i radio na izgradnji crkve na Oplencu, a potom otišao u svet i promenio više zanimanja: u Italiji je radio kao gnjurac u kesonima, u Francuskoj i Austriji kao rudar, u Sloveniji ponovo kao keson-majstor. Pred kraj 1918. prebegao je u Italiju a odatle — sa grupom srpskih zarobljenika — na Krf. Posle završetka rata radio je ponovo u Italiji, Francuskoj i Nemačkoj.

Uprkos napornog posla, pratio je pažljivo zbivanja u boksu naročito za vreme boravka u Francuskoj i Nemačkoj. Upoznao je mnoge poznate bokserе i menadžere pa je 1926. doveo u Beograd američkog profesionalca Džeka Tauzenda. Od tada se posvećuje poslu trenera i menadžera i kroz njegovu »školu« prolaze i takvi domaći asovi kao što su bili Vlada Čobanović, Dušan Dimić, Luka Popović, Ivan Rizval, Vili Hiber i drugi.

Posle II svetskog rata bio je trener u više klubova (Miliciонar — Beograd, Rakovica, Vojvodina, Metalac — Požarevac i drugi).

Penzionisan je 1960. godine i povukao se u Novi Sad gde je i umro 19. maja 1963. godine.

Izet JAHOVIĆ — 14 god. — ZABRNJICA

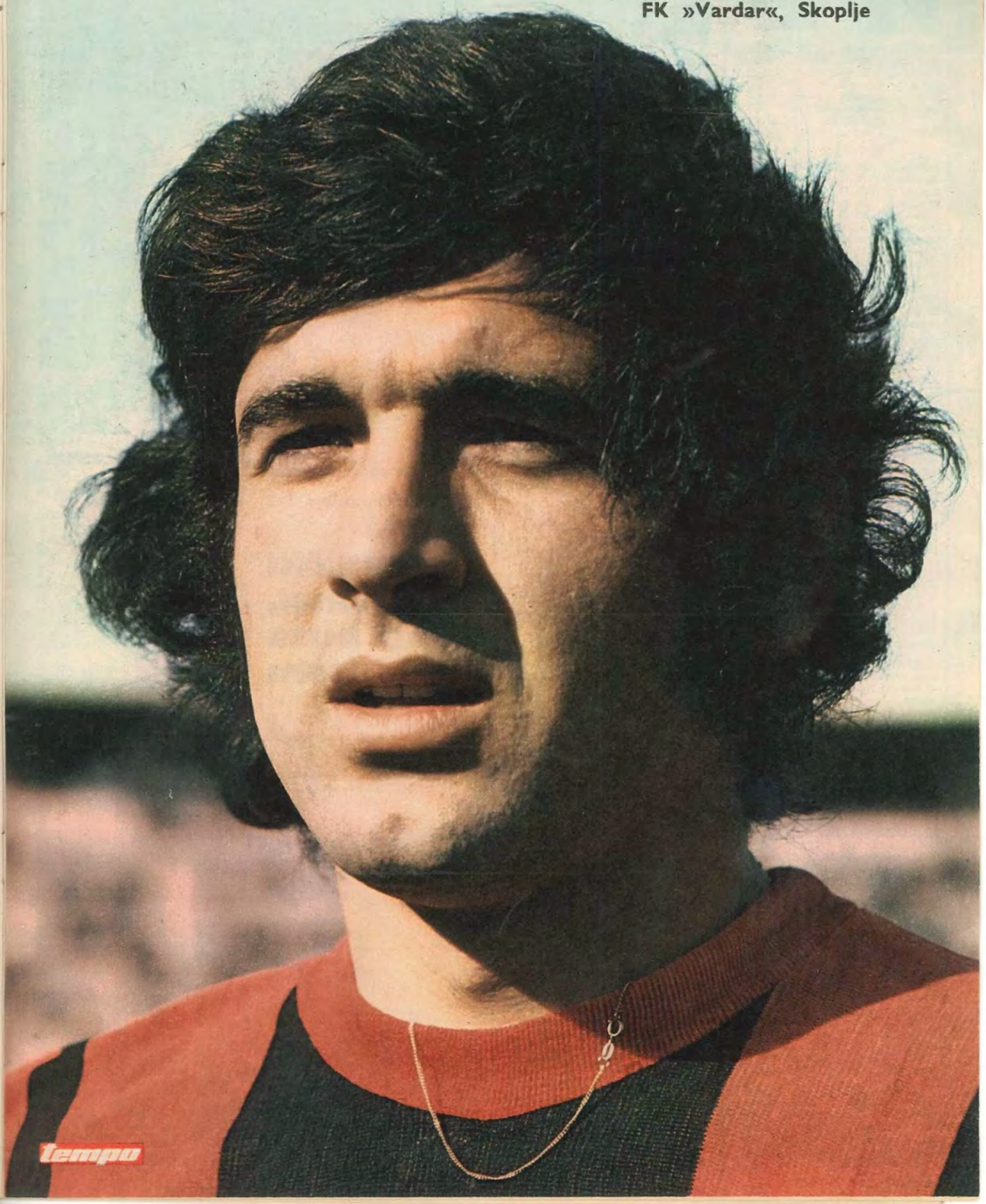
Snežana TAUSAN — 11 god. — KANJIŽA

Zoran MOMČILOVIĆ — 12 god. — NIŠ

Đorđe Todorovski

FK »Vardar«, Skoplje

tempo

I LIGA Muškarci

Zadar — Metalac 85:77 (45:43)
Radnički — Bosna 90::105 (48:58)
Rabotnič. — C. zvez. 78:72 (37:37)
Partiz. — Lokomot. 111:105 (53:52)
Borac — Olimpija 84:91 (48:40)
Industro. — BEKO 107:113
44:44, 82:82, 90:90, 92:92)
Željezn. — Jugopl. 80:92 (38:45)

TABELA

Partizan	20	17	3	1840:1715	34
Jugoplastika	20	16	4	1880:1673	32
Bosna	20	14	6	1954:1773	28
BEKO	20	12	8	1872:1863	24
Radn. FOB	20	10	10	1703:1781	20
Lokomotiva	20	9	11	1878:1794	18
Olimpija	20	9	11	1867:1841	18
Zadar	20	9	11	1699:1729	18
Metalac	20	9	11	1575:1620	18
C. zvezda	20	8	12	1722:1719	16
Rabotnički	20	8	12	1757:1812	16
Železničar	20	7	13	1728:1867	14
Borac	20	6	14	1741:1844	12
Industrom.	20	6	14	1631:1817	12

DVADESET PRVO KOLO (28. februara): Rabotnički — Zadar, Crvena zvezda — Industromontaža, BEKO — Železničar, Jugoplastika — Borac, Olimpija — Radnički FOB, Bosna — Partizan, Lokomotiva — Metalac.

I LIGA Žene

Industromont. — C. zvezda 69:74
Vojvodina — Voždovac 94:79
Bosna — Olimpija 93:54

TABELA

Bosna	4	3	1	332:272	6
C. zvezda	4	3	1	308:279	6
Industromont.	4	3	1	264:251	6
Vojvodina	4	1	3	329:355	2
Voždovac	4	1	3	302:329	2
Olimpija	4	1	3	255:304	2

ČETVRTO KOLO (8. februara): Crvena zvezda — Olimpija, Voždovac — Bosna i Industromontaža — Vojvodina.

Muškarci

Dubočica — Crvenka 33:33 (17:16)
Bor. (U) — Bor. (BL) 25:26 (12:14)
Medveš. — C. zvezda 30:25 (13:14)
Dinamo — Krivaja 23::33 (15:12)
Viteks — Metalopl. 24:25 (14:12)
Želez. (N) — Kvarner 39:28 (20:14)
Partizan — Željez. (S) 28:27 (12:12)

TABELA

Borac (BL)	15	11	1	2	412:362	25
Partizan	15	10	3	2	486:398	23
Željez. (S)	15	10	0	5	423:382	20
Krivaja	15	8	4	3	387:360	20
Medveščak	15	7	4	4	426:394	18
Metaloplas.	15	8	2	5	427:419	18
Želez. (N)	15	7	2	6	390:403	16
Crvenka	15	4	6	5	447:440	14
Dubočica	15	4	5	6	450:461	13
C. zvezda	15	6	0	6	446:433	12
Dinamo	15	4	4	7	392:420	12
Kvarner	15	5	1	9	447:477	11
Viteks	15	2	3	10	405:429	7
Borac (U)	15	0	1	14	425:581	1

PAROVI IDUĆEG KOLA (25. februara): Crvenka — Viteks, Metaloplastika — Železničar (N), Kvarner — Dinamo, Krivaja — Borac (U), Borac (BL) — Medveščak, Crvena zvezda — Partizan, Dubočica — Železničar (S).

Muškarci

Karlovac — Crvena zvezda 2:3
VGSK — Vardar 2:3
Partizan — Banat (odloženo)
Spartak — Bosna 3:2
Rijeka — Ribnica 3:1
Jedinstvo (SP) — Jedinstvo (B) 3:0
Vojvodina — Mladost 3:0

TABELA

C. zvezda	9	8	1	26:11	16
Vardar	9	8	1	26:13	16
Mladost	9	7	2	23:11	14
Partizan	8	7	1	21:10	14
Bosna	9	6	3	20:16	12
Spartak	9	4	5	19:19	8
Jedinstvo (B)	6	3	3	11:12	6
Rijeka	8	3	5	17:18	6
Ribnica	9	3	6	16:22	6
VGSK	8	3	5	13:21	6
Vojvodina	8	2	6	12:20	4
Jedinstvo (SP)	8	2	6	10:19	4
Banat	8	2	6	11:20	4
Karlovac	9	0	9	6:27	0

U SLEDEĆEM KOLU IGRAJU (28. i 29. februara): Crvena zvezda — Mladost, Jedinstvo (B) — Vojvodina, Ribnica — Jedinstvo (SP), Bosna — Rijeka, Banat — Spartak, Vardar — Partizan, Karlovac — VGSK.

Žene

Mladost (Z) — Mladost (B) 3:0
Partizan — Rijeka 0:3
Vukovar — Crvena zvezda 0:3
Radnički — IMT 3:1
Gradačac — Breza 3:1

TABELA

Crvena zvezda	8	8	0	24:3	16
Rijeka	9	8	1	24:5	16
Radnički	8	7	1	21:6	14
Mladost (Z)	8	4	4	17:13	8
IMT	8	4	4	13:16	8
Partizan	8	3	5	14:18	6
Gradačac	8	3	5	13:16	6
Breza	8	3	5	11:19	6
Mladost (V)	9	1	8	4:25	4
Vukovar	8	0	8	4:24	0

U SLEDEĆEM KOLU IGRAJU (28. i 29. februara): Breza — Mladost (Z), IMT — Gradačac, Crvena zvezda — Radnički, Rijeka — Vukovar, Mladost (V) — Partizan.

Žene

Voždovac — Dalmanada 21:14 (9:4)
Vesna — Trogir 16:9 (9:5)
Skoplje — Železničar 18:26 (9:13)
Beograd — Lokomotiva 23:18 (9:6)
Trešnjevka — Podravka 14:14 (8:6)
Split — Radnički 25. februara

TABELA

Radnički	9	9	0	0	203:116	18
Voždovac	10	7	0	3	187:149	15
Lokomotiva	10	7	0	3	197:161	14
ORK Beograd	10	6	1	3	163:161	13
Dalmanada	9	6	0	3	192:182	12
Železničar	10	5	0	5	185:189	10
Trogir	10	4	0	6	148:155	8
Vesna	10	3	1	6	150:174	7
Trešnjevka	10	2	3	5	132:163	7
Split	9	2	2	5	129:135	6
Podravka	9	2	2	5	125:163	6
Skoplje	10	0	0	10	155:241	0

PAROVI IDUĆEG KOLA (28. i 29. februara): Radnički — Voždovac, Lokomotiva — Split, Trogir — Beograd, Železničar — Vesna, Podravka — Skoplje i Dalmanada — Trešnjevka.

Zlatko Golubović u padu odbija loptu

»Muzika-sport-muzika«
— Pevači-muzičari 3:2

Muzički umetnici, ovog puta s loptom

Pre košarkaške utakmice Radnički — Bosna, održan je u Palati sportova na Novom Beogradu vrlo zanimljiv muzičko-sportski program koji je kod gledalaca izazvao mnogobrojne aplauze.

Naime, prvo su poznati muzičari i pevači prikazali svoje umetničke kvalitete, a onda su odigrali utakmicu na »goliće«.

Među nama, sjajni pevači u muzici, bili su »pevači« u fudbalskom sportu.

Što rekao Miki Jevremović:

»Mnogo je lakše pevati nego igrati fudbal«!

Međutim, među ovim pevačima-muzičarima-fudbalerima bilo je nekoliko izuzetaka koji su pokazali neke svoje umetničke kvalitete i u baratanju loptom. Zlatko Golubović je izvanredno branio, Miki Jevremović je oštro šutirao, Dušan Prelević je vešto driblovao...

Na žalost, u ekipi umetnika nije bilo Mileta Bogdanovića, inače nekadašnjeg odličnog centarfora BASK-a i nade beogradskog fudbala.

Iako rezultat nije važan, ekipa Radio-Beograda sa emisije Muzika-sport-muzika« pobedila je tim pevača i muzičara sa 3:2.

Da bi sportski izveštaj bio kompletan, treba reći da je najbolji na terenu bio Zlatko Golubović, kao fudbaler...

Ekipa muzičara i pevača, ovog puta u fudbalskim dresovima: Topalović, Prelević, Vlada, Đokić, Trandafilović (stoje), Bajka, Bizetić, Jevremović, Petrović (čuče) i Golubović (leži)

PUN POGODAK
PUN POGODAK

tempo za prognozere

Priprema: D. ČOLOVIĆ

DA SE LAKŠE ODLUČITE...

Vaši savetnici za naredno, 9. kolo Sportske prognoze — Boško Janković, napadač Željezničara, i Čedo Jovićević, bek Dinama — smatraju da su izraziti favoriti Juventus u susretu sa Kaljarijem, Napoli u meču sa Veronom, Roma protiv Koma i Lanerosi protiv Novare. Jovićević ne odstupa od pravila da derbije treba obavezno igrati sa tri znaka, a slaže se sa Jankovićem da se sa dva znaka mogu pogoditi ishodi mečeva Bolonja — Lacio i Foda — Sreša.

9	Brindisi – Catania	1 0

Štampat: »NOVI DANI« Beograd

	TAKMIČAR 1 · TAKMIČAR 2	REZ.	TIP
1	Ascoli – Milan	0	2
2	Bologna – Lazio	1	0
3	Inter – Torino	1 0	2
4	Juventus – Cagliari	:	1
5	Napoli – H. Verona	:	1
6	Perugia – Fiorentina	1	0
7	Roma – Como	:	1
8	Sampdoria – Cesena	:	1
9	Foggia – Brescia	1	2
10	Lanerossi V. – Novara	:	1
11	Palermo – Pescara	:	1
12	Spal – Genoa	1	0

Ovaj listić je besplatan

BOŠKO JANKOVIĆ, fudbaler sarajevskog Željezničara, povremeno igra Sportsku prognozu i sa — promenljivim uspehom Do sada se, naime, u nekoliko navrata našao među dobitnicima, ali u kolima u kojima su nagrade bile veoma skromne. On je, inače, pobornik punih ali jevtinih sistema, odnosno Janković je za »hrabro« popunjavanje tiketa... pa šta sreća donese.

ČEDO JOVIĆEVIĆ, izvanredni bek zagrebačkog Dinama, redovno igra Sportsku prognozu, najčešće zajedno sa svojim klupskim drugom Josipom Kužeom. I, sudeći po dosadašnjim uspesima, može se reći da mu je fortuna naklonjena. Jovićević i Kuže su u poslednjih godinu dana »inkasirali« oko 3 miliona starih dinara i sada s nestrpljenjem očekuju da na tikete dođu parovi našeg prvenstva, za koje su, kažu, »specijalisti«.

9	Brindisi – Catania	1 0

Štampat: »NOVI DANI« Beograd

	TAKMIČAR 1 · TAKMIČAR 2	REZ.	TIP
1	Ascoli – Milan	1 0	2
2	Bologna – Lazio	1	0
3	Inter – Torino	1 0	2
4	Juventus – Cagliari	:	1
5	Napoli – H. Verona	:	1
6	Perugia – Fiorentina	1 0	2
7	Roma – Como	:	1
8	Sampdoria – Cesena	1	0
9	Foggia – Brescia	1	0
10	Lanerossi V. – Novara	:	1
11	Palermo – Pescara	1	0
12	Spal – Genoa	1 0	2

Ovaj listić je besplatan

9. KOLO SP SA 12 PAROVA (29. II 1976.)

	TAKMIČAR 1 · TAKMIČAR 2	REZ.	TIP
1	Ascoli – Milan	1 0	2
2	Bologna – Lazio	1	0
3	Inter – Torino	1 0	2
4	Juventus – Cagliari	:	1
5	Napoli – H. Verona	:	1
6	Perugia – Fiorentina	1 0	2
7	Roma – Como	:	1
8	Sampdoria – Cesena	1 0	2
9	Foggia – Brescia	1	0
10	Lanerossi V. – Novara	1	0
11	Palermo – Pescara	:	1
12	Spal – Genoa	:	1

1	2	1	2	0	2	0	2	1	2	1	2	0	2	0	2	0	0	0	0	0	0	0	2
1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	2
2	1	2	1	2	0	2	0	2	1	2	1	2	0	2	0	2	0	2	0	2	0	0	2
0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	1	2	1	2	0	2	0	2	1	2	1	2	0	2	0	0	0	0	0	2	0	0	2
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	1	2	1	2	0	2	0	2	1	2	1	2	0	2	0	2	0	2	0	2	0	0	2
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1

UMESTO 2.592 DINARA — 124 DINARA

4 SUSRETA SA 3 I 4 SA 2 ZNAKA (62 kombinacije)

- **Autor DRAGOSLAV ĐOKIĆ tvrdi: sistem garantuje nagradu ako kod vezanih susreta dođu bar 1 »dvojka« i 3 »nule« i najviše 3 »jedinice«, a uz dodatni uslov da kod dvoznaka pod 2 i 4 (Bolonja — Lacio i Juventus — Kaljari) bude najviše 1 »nula«.**
- **Sistem garantuje svih dvanaest pogodaka u dva slučaja: ako dođu 6 »jedinica«, 4 »nule« i 2 »dvojke« ili 5 »jedinica«, 3 »nule« i 4 »dvojke«.**
- **Tri od pet drugih nagrada mogu se dobiti u tri slučaja (6, 3, 3; 5, 4, 3 i 5, 5, 2) i jedna od tri druge nagrade mogu se dobiti u četiri slučaja (7, 4, 1; 7, 3, 2; 6, 5, 1 i 5, 6, 1).**

9. KOLO SP SA 9 PAROVA (29. II 1976.)

TAKMIČAR 1 · TAKMIČAR 2	REZ.	TIP						
Ascoli – Milan	1 0	2	0					
Bologna – Lazio	1	0	1 0					
Inter – Torino	1 0	2	1 0 2					
Juventus – Cagliari	:	1	1					
Napoli – H. Verona	:	1	1					
Perugia – Fiorentina	1 0	2	0					
Roma – Como	:	1	1					
Sampdoria – Cesena	1	0	1 0					
Brindisi – Catania	1 0	2	1 0 2					

36 kombinacija

		0																					
	1	0																					
1	0	2																					
		1																					
		1																					
		0																					
		1																					
	1	0																					
	1	0	2																				

24 kombinacije

		0																					
	1	0																					
1	0	2																					
		1																					
		1																					
	1	2																					
		1																					
		0																					
	1	0	2																				

24 kombinacije

		1																					
	1	0																					
1	0	2																					
		1																					
		1																					
		0																					
		1																					
	1	0																					
	1	0	2																				

24 kombinacije

		0																					
	1	0																					
1	0	2																					
		1																					
		1																					
		2																					
		1																					
		0																					
	1	0	2																				

24 kombinacije

		1																					
	1	0																					
1	0	2																					
		1																					
		1																					
		0																					
		1																					
	1	0																					
	1	0	2																				

16 kombinacija

		1																					
	1	0																					
1	0	2																					
		1																					
		1																					
		0																					
		1																					
	1	0																					
	1	0	2																				

16 kombinacija

		1																					
	1	0																					
1	0	2																					
		1																					
		1																					
		0																					
		1																					
	1	0																					
	1	0	2																				

16 kombinacija

		1																					
	1	0																					
1	0	2																					
		1																					
		1																					
		0																					
		1																					
	1	0																					
	1	0	2																				

16 kombinacija

ZA KOLEKTIVNU IGRU

4 SUSRETA SA 3 I 2 SA 2 ZNAKA (196 kombinacija)

- **Sistem garantuje pun pogodak ako kod susreta pod 1, 2 i 3 (Askoli — Milan, Bolonja — Lacio i Inter — Torino) i susreta pod 6, 8 i 9 (Perudа — Fiorentina, Sampdorija —Cezena i Brindizi — Katanija) dođe bar po jedna »nula«.**
- **Ovako skraćen, sistem košta 392 dinara, a pun staje 648 dinara.**
- **Da vas podsetimo: u oba sistema »fikseve« možete menjati po svom nahođenju i »šetati« dvoznake i troznake, ali morate paziti da eventualne izmene tačno uradite i une sete na prava mesta.**

BULEVAR SPORTA

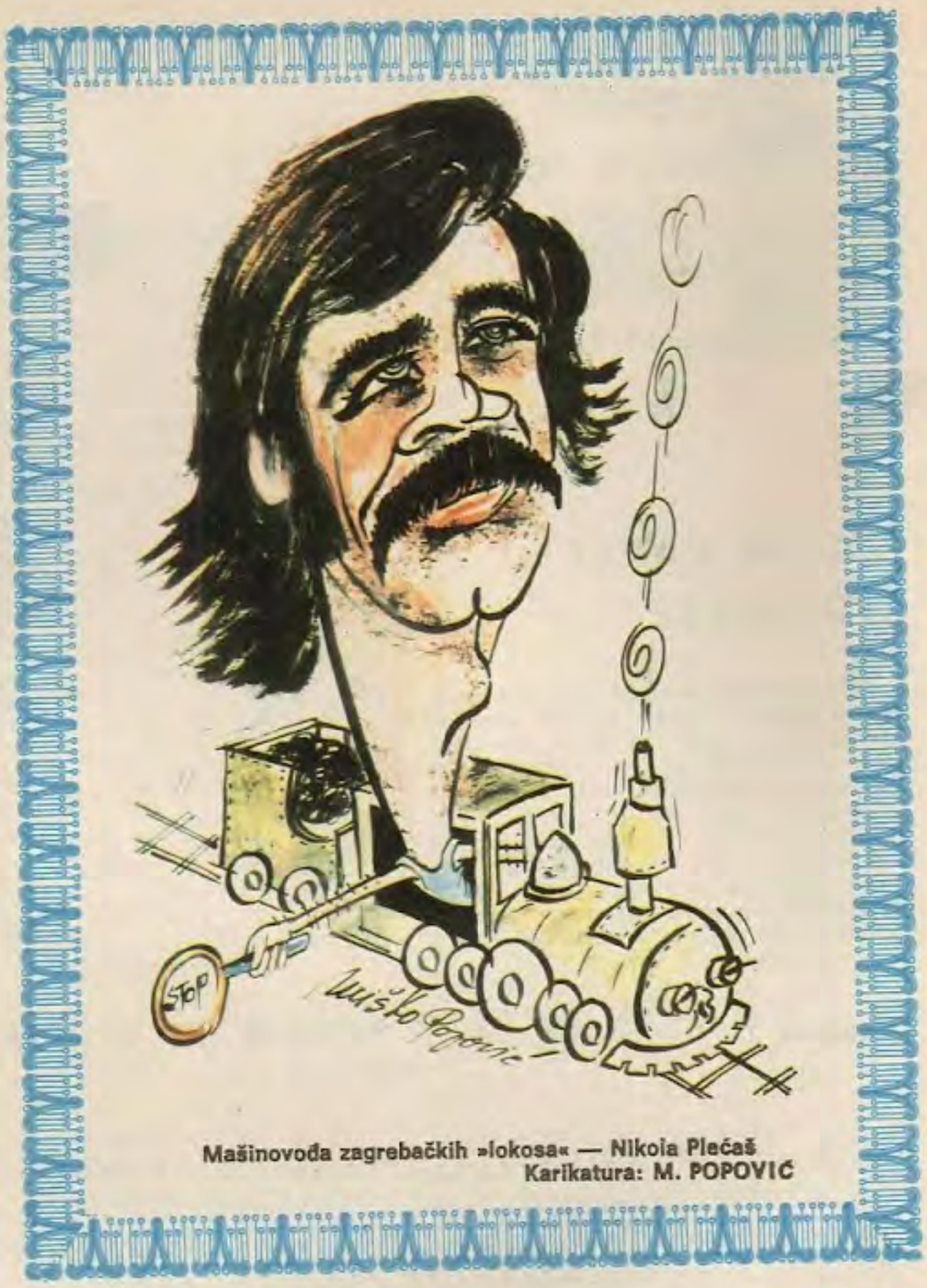
Uređuje
Toša Marković

»KAJZER FRANC« SE PLAŠI JUGOSLOVENA

FRANC BEKENBAUER, najbolji zapadnonemački fudbaler svih vremena, komentarišući predstojeće polufinalne bitke Kupa evropskih nacija na stranicama višemilionskog »Bilda«, u svom kratkom komentaru napisao je između ostalog i ovo: »Da li bi Jugosloveni mogli izgubiti od Velsa? Ne, ja to ne verujem! A mi? Nama će trebati mnogo sreće, protiv Španaca. Ukoliko uspemo u četvrtfinalu, već u polufinalu čekaju nas Jugoslaveni . . . Šta nas čeka u Jugoslaviji? Koliko juče sam bio optimist, od danas smatram da su naše šanse potonule. Odbrana titule prvaka Evrope u Jugoslaviji biće teška. Jer, Jugosloveni su nam oduvek bili opasan i nezgodan protivnik . . .«

(NE)USPESI

KOŠARKAŠI Rabotničkog u ovogodišnjem nacionalnom prvenstvu igraju daleko ispod očekivanja, što najbolje kazuje i njihov plasman na tabeli. Jer, Rabotnički je jedan od kandidata za ispadanje iz Lige!? Međutim, za razliku od nacionalnog šampionata taj isti klub beleži lepe i značajne uspehe u internacionalnoj konkurenciji: u Kupu pobednika kupova dospeo je čak do polufinala, kao pobednik u A grupi, što se može smatrati pravim podvigom s obzirom na konkurenciju.

Mašinovođa zagrebačkih »lokosa« — Nikola Plećaš
Karikatura: M. POPOVIĆ

REKLI SU...

MIROSLAV POPOVIĆ:

ŠKOLA BOKSA

MIROSLAV POPOVIĆ, nekadašnji bokser beogradskog Radničkog i Dinama iz Pančeva, inače profesor fizičke kulture i odnedavno rukovodilac bokserske škole na Crvenom krstu:

— Razlog stagnacije boksa u našem glavnom gradu je — podmladak. Moj klub, koji je konačno to uvideo, načinio je prvi značajniji korak u tom pravcu: otvorio je boksersku školu i za početak obezbedio maksimalne uslove za rad. Dakle, ko želi da se bavi boksom neka izvoli.

MILOVAN ĆIRIĆ:

JAGMA ZA »SEDMICU«

MILOVAN ĆIRIĆ, trener fudbalera Crvene zvezde:

— Kako stvari sada stoje, najverovatniji sastav našeg tima u prolećnom delu prvenstva izgledaće ovako: O. Petrović, Krivokuća, Stepanović, Muslin, Keri, Bogićević, Baralić, Filipović, Savić, Aćimović, Stamenković. Inače, najjača konkurencija vladaće za dres s brojem sedam, za koji će ravnopravno konkurisati čak petorica igrača: Baralić, Ćalasan, Ratković, Nikolić i Cvetković.

ČUJE SE, PRIČA SE

PRE NEKOLIKO GODINA, u vreme kada Nenad Stekić nije bio skakačka marka, sovjetski atletski stručnjaci tvrdili su da on skače »seljačkom tehnikom«. Danas ti isti stručnjaci troše kilometre filmske trake da bi snimili tehniku skoka Nenada Stekića!

JUGOSLOVENSKI rekorder u broju postignutih autogolova u bitkama za titulu nacionalnog prvaka je nekadašnji prvotimac niškog Radničkog, sada trener u istom klubu — Ilija Dimovski. U 303 prvoligaška meča Dimovski je sedam puta zatresao sopstvenu mrežu!

U GROUPLANU

DRAGICA PALAVERSA, po mnogima naša najbolja rukometašica današnje generacije (i jedna od najboljih u svetu), ukoliko je povreda i operacija ne odvoje duže vreme od terena, na najboljem putu je da ponovo osvoji »duplu krunu« — da na kraju nacionalnog prvenstva postane najbolje ocenjena igračica i najbolji strelac. Njen prosek ocena u 8 utakmica je 4,5 (maksimalna ocena 5), a prosek datih golova po utakmic i— 9!

Fudbal i pravo

MARJAN KVESIĆ, prvotimac mostarskog Veleža, jedan je od retkih fudbalskih profesionalaca koji svojim primerom dokazuje da fudbal i studije mogu da nađu zajednički jezik. I pored silnih profesionalnih obaveza Kvesić je pri kraju studija na Pravnom fakultetu (četvrta godina). Na pitanje kako sve to postiže kaže: »Nema tu ničeg neobičnog, sve se može kad se hoće. Posle napornih treninga za mene je učenje najlepši i najkorisniji odmor«. Inače, posle prestanka aktivne karijere, želja Kvesića je da postane asistent na Pravnom fakultetu.

UKRŠTENE REČI br. 72

VODORAVNO: 1. Bivši brazilski fudbaler, 5. Inicijali Slobodana Santrača, 6. Fudbaler SR Nemačke, Volfgang, 8. Brašnjavi sastojak nekih biljaka, 10. Inicijali Valerija Brumela, 12. Upišite: JE, 13. Opština stare Atine, 15. Deo koji pripada nekome, 16. Naša klizačica, 17. Nepoznata u matematici, 18. Sportska ekipa, 19. Upišite: no, 21. Simbol natrijuma, 22. Muško ime, 25. Učesnici u sportskoj igri, 27. Inicijali Krešimira Ćosića, 28. Odbojkaš C. zvezde.

USPRAVNO: 1. Fudbalski klub Prve savezne lige, 2. Onomatopeja laveža, 3. Kajkavski: selo, 4. Skrinja, sanduk, 5. Muško ime, 7. Površinska mera, 9. Naš vaterpolista, 11. Fudbaler Partizana, Nenad, 14. Umetnost (fr.), 15. Trinitrotoluol (skrać.), 20. Draži, 23. Upišite: rg, 24. Blago, stoka (tur.), 26. Dva slova.

(»ST — IL«)

REŠENJE IZ PROŠLOG BROJA

VODORAVNO: 1. Zungul, 6. Eparh, a, 8. Lala, 9. Sr, e, 10. Eseks, 12. Zv, 14. Ital, 15. Nur, 17. Ara, 8. Ikel, 20. Tn, 21. Čapek, a, 23. As, 24. Prug, r, 26. Prati, 27. Stakić.

BULEVAR SPORTA

Pripremio: K. STAMENKOVIĆ

BILO BI LEPŠE

Poznati fudbaler Jovan Aćimović, proslavio je na neslavnoj utakmici u Tunisu, pedesetu utakmicu za državni tim. Pre polaska na neuspelu turneju pričao je:

— Žao mi je što svoj jubilej ne slavim na nekom našem stadionu. Radujem se što je došao taj dan, ali bih bio srećniji da ga slavim sa našim ljubiteljima fudbala. Bilo bi lepše, mnogo — lepše . . .

DA IH PODSETI

Lekar atletske reprezentacije dr Stanojević došao je na aerodrom da isprati naše olimpijske kandidate koji su sa trenerom Marinkovićem, otišli na tronedeljne pripreme u SSSR.

— Dužnost mi je da ih ispratim — kaže dr Stanojević — ali isto tako i da ih podsetim na sve ono što treba da urade. Naravno, dobili su dosta vitamina koje prema uputstvima treba da upotrebljavaju, a nose i po još neki »dodatak«, jer pripreme neće biti nimalo — lake . . .

NIJE POTREBNO UPOZORENJE

Kapiten Hajduka — Jurica Jerković, sve do povrede noge koja ga je zabrinula, nije mnogo vodio računa o zaštitnicima ispod čarapa. Oni su mu smetali i nije želeo da ih stavlja. A, kad se posle povrede vratio na teren, prva briga su mu bili — zaštitnici.

— Sada Jerković, — priča lekar reprezentacije dr Branko Nešović, — jedne zaštitnike stavlja na noge, a tri para drži u — rezervi . . .

BEZ OPROŠTAJA

Dugo godina Obrad Belošević, internacionalni košarkaški sudija, uspešno je delio pravdu na terenima, a onda se bez — zbogom povukao. Povukao se bez zasluženog i časnog oproštaja.

Sada dolazi na utakmice kao posmatrač, ali ne želi da govori zašto je otišao bez — oproštaja.

— Bolje je da o tome ne pričam — rekao je Belošević. — Tačno je: povukao sam se i — više ne sudim. . .

NIJE LOŠE

Golman Veleža i državnog tima — Enver Marić, pustio je bradu koja mu bitno nije izmenila lik.

— Nije loše s bradom — priča Marić — ne zato što sam se oslobodio brijanja, već mi prija na licu.Osećam da mi je potrebna i sa zadovoljstvom je — nosim . . .

RAZGOVOR

Na završetku mostarskog fudbalskog turnira, na putu za svla činicu, internacionalni sudija Miloš Čajić vodio je razgovor s najboljim fudbalerom Evrope u prošloj godini, Blohinom.

— I ovaj razgovor, kao i svi fudbalski neposredno posle događaja, — priča Čajić — odnosili su se na samu igru. A meni je posebno drag jer sam ga vodio sa izuzetnim fudbalskim asom . . .

ŽELJA

Na kratku turneju državnog tima u afričkim zemljama krenuo je half Mužinić s lakšom povredom. Ali bol koji je osećao na povređenom mišiću desne noge, nije posebno brinuo izuzetno požrtvovanog fudbalera.

— Želja da igram — govorio je Mužinić pre poletanja aviona — uvek je jača od svake povrede. Samo kad bi mi se našla noga u gipsu, onda bi me to zabrinulo. Svaka druga povreda leči se velikom voljom i — željom, a to je u svakoj nevolji i — najvažnije. . .

Alen Delon

Robert Redford: Stid zbog crvenih leđa

Mnogi glumci su bili sportisti, ali i neki sportisti su pokušali da glume

Franc Bekenbauer: KAO GLUMAC SAM SEBI SMEŠAN

TEŠKO je pouzdano utvrditi ko je za koga privlačniji: film za sportiste, ili sport za — filmske glumce.

Primera — i za jednu i za drugu kombinaciju — ima veliki broj. I kod nas i u svetu.

Podimo, na primer, od prve kombinacije: kod nas su se kao filmski glumci okušali Dragoslav Šekularac, košarkaš Milovan Tasić, Dragan Džajić.

Ovaj poslednji, Dragan Džajić, kada je video film o sebi (»Od Uba do Rija«) nije krio svoje nezadovoljstvo.

— Nikad više pred kamerul — bio je kategoričan.

I neki najpoznatiji svetski sportski asovi su se okušali na filmu: Pele, Bekenbauer, Mark Spic... a posle toga su izjavili:

Pele: »Ipak ja najbolje igram... na terenu«.

Spic: »Nikad me niko više neće nagovoriti da pokušam i sa filmom. Televizija je nešto drugo!«

Bekenbauer: »Pa, ja sam kao glumac sam sebi smešan!«

Ima, naravno, i izuzetaka. Džon Vajsmiler je posle svih onih olimpijskih medalja napravio sjajnu glumačku karijeru i doživeo — svetsku slavu kao Tarzan.

Dalje, zabavimo se onom drugom kombinacijom. Koliko je sport privlačan za filmske glumce. I tu primera imamo napretek; slavnih glumaca, koji su se u mladosti aktivno bavili sportom i koji im je direktno ili indirektno pomogao da dođu na film ili da lakše savladaju pojedine filmske uloge.

Svestrani Robert Redford

Robert Redford je, nema sumnje, jedno od najslavnijih glumačkih imena današnjice. Opšti ljubimac i lepotan. Lepotan sportskog izgleda, za kojim uzdiše nežniji pol na svim meridijanima sveta.

Kao student, u školi Van Najs, Robert Redford je bio istaknuta sportska ličnost; isticao se među vršnjacima u ragbiju, tenisu, bezbolu. Kasnije su ga privlačili i drugi sportovi: skokovi u vodu, planinarstvo, automobilizam.

O njegovom sportskom životu ima dosta anegdota. Jedna od njih je i ova.

— Jednom prilikom sam zabasao u Las Vegas i kako nisam imao ni prebijene pare u džepu otišao sam na bazen. Kupajući i sunčajući se, smišljao sam da učinim nešto zbog čega će svi da zinu od čuda... I odlučio sam da se popnem na najvišu skakaonicu, da se svima zavrti u glavi, i da napravim nekoliko finti i pokažem šta znam. To sam i uradio. Stao sam na ivicu skakaonice i kada sam se uverio da me svi gledaju odbacio sam se i poleteo uvis. Otkuda sam mogao da znam da skakaonice u Las Vegasu imaju tako elastične federe? Dok sam leteo — imao sam utisak da letim na Mesec. Nije bilo pomoći. Napravio sam salto u vazduhu, zatim još jedan i dočekao se pravo — na leđa. Tako sam se razbio da sam plakao pod vodom. Želeo sam, u stvari, da se udavim, da nikada više ne izađem na površinu. No, kad sam najzad isplivao osetio sam onaj užasan momenat kada svi okolo gledaju negde u stranu... Znate već. A leđa su mi se crvenela kao paprika.

I Robert Redford se manuo skokova u vodu. Zavoleo je ubrzo automobilizam, planinarstvo.

— Planinarstvo je bilo i ostalo moj najomiljeniji sport — priznaje i danas Redford, iako više nema vremena ni za jednu sportsku aktivnost.

Rado se, ipak, seća i svog neslavnog kraja u automobilizmu:

— Nikada neću moći da zaboravim svoju prvu trku. Sedeli smo u kolima, poređani u dva reda, turirali motore i čekali na znak za start. Uzbuđenje je raslo, ja nisam znao gde sam i kako se zovem od silne treme. I kad je najzad dat znak za start, svi su krenuli sem mene. Moj automobil se nije pomerio sa mesta: zaboravio sam da ubacim menjač u brzinu. Sedeo sam u kolima kao mrtva kornjača i osećao se bedno.

Voren Biti — ragbista

Slavni Voren Biti, koga se naši čitaoci sigurno sećaju po filmu »Sjaj u travi«, »Sreća«, Boni i Klajd« i drugima, bio je jedan od najboljih ragbista na univerzitetu.

— Da kojim čudom nisam postao filmski glumac — priznao je jednom prilikom Voren Biti — sigurno bih bio profesionalni ragbista. Ima u tom sportu nešto što najviše odgovara mojoj ličnosti.

Voren Biti često odlazi na utakmice, druži se sa sportistima.

Nije ni čudno onda što je jedan holivudski novinar za Bitija napisao:

»Pa, ljudi, on i danas žali što nije postao neka slavna sportska zvezda!«

Belmondo i — fudbal

Jedan od najslavnijih francuskih glumaca, ako ne i najslavniji, Žan Pol Belmondo, veliki je poklonik — fudbala.

Iako se u mladosti pomalo bavio i boksom, za Belmonda je fudbal ostao sport broj 1. Popularni filmski glumac je predsednik pariskog prvoligaša Sen Žermena (o tome je TEMPO već pisao) i baš on je i doveo našeg golmana Pantelića u ovu ekipu. Pored Pantelića, Belmondo ima još dosta prijatelja među fudbalskim zvezdama Francuske. Vrlo prisan je bio i sa Vladicom Kovačevićem, bivšim »poslovođom« Partizana, kada je ovaj igrao u Francuskoj.

Podsećanja radi, citirajmo deo iz reportaže u TEMPU kolege Dušana Čolovića i Pantelićevo objašnjenje kako je došao u Paris SG.

»Ja sam u prethodne tri godine branio gol Bastije. I, naravno, nisam poznavao Belmonda — ispričao nam je Pantelić. Međutim, u to vreme je u Sen Žermenu igrao Dugljani, bivši kapiten Bastije. I, kad smo u Parizu igrali protiv Pari-Neija, Dugljani je došao sa Belmondom na taj meč. Pobedili smo sa 1:0, a ja sam veoma dobro branio. Posle utakmice Dugljani me je — uz napomenu da su se moje odbrane dopale Belmondu, koji je odranije pratio kako ja igram — upoznao sa slavnim glumcem. Belmondo me je odmah pozvao u restoran svog brata na večeru i — razgovor...«

Razgovor je brzo bio završen. Dogovor postignut. I Ilija Pantelić je postao član Sen Žermena, u kome i danas brani.

Danas su Pantelić i Belmondo veliki prijatelji i često zajedno igraju i fudbal na male golove.

Alen Delon — nesuđeni bokser

I slavni Alen Delon, lepotan svetskog filma, zanimao se u mladosti za sport. Ponajviše za boks. Iako ima velike profesionalne obaveze, Delon često odlazi na profesionalne mečeve, a prosto luduje za konjskim trkama. Delon je i patron nekim profesionalnim bokserima.

Ralf Valone i Franko Nero, popularni italijanski glumci, bili su u mladosti talentovani fudbaleri, a danas su revnosni posetioci fudbalskih utakmica.

Interesantan je i »sportski profil« Dastina Hofmana. Ko još ne pamti tog »ružnog« momka iz »Diplomca« ili »Ponoćnog kauboja«, filmova kojima je zavredio svetsku slavu. Inače, Hofman je bio — svaštar u sportu. Pokušavao je da igra ragbi, bezbol, tenis... ali je sve brzo napuštao.

Na pitanje jednog novinara, za koji je sport najviše bio »zagrejan«, Dastin Hofman je, šaleći se, odgovorio:

— Za košarku. Ali, na žalost, rekli su mi da nisam dovolino visok!

Dastin Hofman je, inače, visok 1,60.

Nikola SIMIĆ

Žan Pol Belmondo

Dastin Hofman

Robert Redford

Kratke vesti

Amsterdam — Najstarije golmane u Evropi ima holandska prva liga. Prosečna starost golmana 18 timova ove lige je 29,5 godina! Samo jedan je mladi od 25 — Šelekens iz Nec Nijmegena, koji ima 23 godine. Najstariji je Jan Jongbled, koji je branio za Holandiju i na prošlom Svetskom prvenstvu. On ima 35 godina!

Minhen — Franc Bekenbauer više nije najbolji odbrambeni igrač SR Nemačke. To je mišljenje čitalaca »Kikers« magazina. Od 10.413 anketiranih 6.031 je glasalo za Berti Fogtsa, dok je Bekenbauer dobio samo 981 glas! Drugo iznenađenje ove ankete: Majer nije najbolji golman! Kargus je dobio 4.714 glasova, a Majer 3.229. Najbolji half je Vimer sa 2.058 glasova.

Melburn — Džudi Ejmur-Polok (35), majka dvoje dece, a ranije australijska rekorderka u trčanju, posle samo nekoliko nedelja treninga postigla je na 1.500 metara rezultat 4:21,9 minut! Ona sada namerava da sa jednom grupom atletičara dođe na seriju takmičenja u Švedskoj. Ukoliko bude nastavila sa dobrim rezultatima obezbediće sebi mesto i u ekipi za Olimpijadu u Montrealu.

Rio de Ženeiro — Žoao Karlos de Oliveira (21) koji je prošle godine napravio senzaciju svetskim rekordom u troskoku 17,89 m, ima nameru da uskoro zameni brazilsko leto za nemačku zimu! On i još drugih 12 brazilskih atletičara treba da dođe u Dortmund na šest nedelja radi priprema za naredne Olimpijske igre u Montrealu.

Milano — I u Italiji se mnogi pitaju čemu treba da zahvali za svoje uspehe u ligi mali klub Ćezena, koji trenutno zauzima treću poziciju, odmah iza šampiona Juventusa i glavnog konkurenta za titulu Torina? Neki tvrde profesoru Mauru Manjiju, psihologu, koji kroz hipnozu i koncentraciju doprinosi da treninzi budu uspešni! Inače, Ćezena ima najstariji tim u prvoj ligi. Prosečna starost igrača je 29 godina!

Frankfurt — Dotacije sportskim savezima u SR Nemačkoj iz saveznog budžeta iznose 14,767.000 DM. Ova suma je raspodeljena na 45 saveza. Najviše su dobili atletičari — 2,66 miliona DM, zatim smučari 1,42 miliona, plivači 1,26, gimnastičari 1,12 i veslači 1,02 milion DM. Dotacije nisu dobila samo dva sporta — moderni petoboj i konjički sport. Najveću povišicu u odnosu na prošlu godinu dobili su mačevanje i rvanje.

Barcelona — Predsednik italijanskog kluba Juventus boravio je prošle nedelje u Barceloni radi pregovora sa čuvenim holandskim fudbalerom Johanom Krojfom. Predsednik Juventusa je Boniperti, bivši reprezentativac, a sada uspešan poslovni čovek. Prema vesti ciriškog »Sporta« on je spreman da plati za Krojfa čak 3 miliona dolara, a Barcelona je pre dve godine platila nepuna dva miliona!

Beč — Okružni sud u Beču osudio je golmana amaterskog tima Erdberg, na devet meseci zatvora zbog grubog faula na utakmici! Golman Vilhelm Zauer je išao »đonom« na protivničkog centarfora Petera Kaltenbrunera i povredio ga, tako da je ovaj proveo četiri nedelje u bolnici. Naravno, Zauer pored toga što ide u zatvor mora da plati i bolničke troškove za povređenog Kaltenbrunera, koji iznose oko 14.000 dinara!

Menhengladbah — Fudbalski klub Borusija iz Menhengladbaha, prvak SR Nemačke 1974/75. godine, namerava da uloži 15 miliona DM za izgradnju novog stadiona, koji će moći da primi 40.000 gledalaca. Sadašnji, stari stadion, koji prima 34.500 gledalaca, biće takođe popravljen, a biće mu dodate i tribine sa oko 8.000 mesta. Izgradnja novog stadiona treba da traje pet godina.

Oviedo — Nekadašnji »fudbalski mag« Helenio Herera, koji je dugo bio odsutan iz sportskog života zbog oporavka od srčanog udara, vratio se u Španiju tražeći posao. Pregovori sa Espanjolom i Barcelonom nisu doneli ploda, te se bivši učitelj Intera i Rome našao u Oviedu gde je njegov sin organizovao jedan boks meč. Otac Herera je poslužio za reklamu, kao meta foto-reportera!

Večita nada u bolje dane — FK Rabotnički: Todorovski (kapiten), Stojakov, Gelebašev, Bogatinovski, Dimitrovski, Cubalevski (stoje); Natev, Nikolić (sada U Vardaru), Torbakov, Setinov, Došev (čuče).

Uskoro, skopski drugoligaš Rabotnički proslaviće 40 godina postojanja

TAMO SMO GDE NAM JE MESTO

— kaže Milorad Matovski, predsednik ovog simpatičnog kluba

DUGAČAK je i težak put skopskog drugoligaša Rabotničkog — od 1936. godine naovamo... Od dana kada su, železnički radnici u prvom redu, počeli da šuškaju po zabitim skopskim mahalama o osnivanju jednog fudbalskog kluba koji bi okupljao — sve što je napredno. Dogovorili su se i osnovali ga —iste godine, a već 1937. novoosnovani klub postigao je odlične rezultate u takmičenju tadašnjeg Skopskog podsaveza. Do okupacije nekako se provlačio, a dolaskom bugarskih fašista u Skoplje i Makedoniju 1941. zabranjen je rad ovom klubu. Istovremeno, većina njegovih prvotimaca — radnika i studenata — priključila se narodno-oslobodilačkoj borbi. Sa prvim danima oslobođenja oživeo je i skopski Radnički, sada kao Rabotnički — klub Železničko-transportnog preduzeća, pod čijim »patronatom« je i danas.

Od 1945. godine naovamo, Rabotnički se takmičio prvo u Republičkoj ligi Makedonije, 1949. postao je drugoligaš, a u sezoni 1951/52. borio se u Prvoj ligi. Zatim se spustio za stepenicu — u Drugu ligu, da bi se u njoj zadržao. Izuzev dve takmičarske godine, kada je morao da side na polaznu poziciju, u Republičku ligu.

»Večiti drugi...«

Uistinu, Rabotnički je gotovo stalno u senci svojeg starijeg i moćnijeg brata, Vardara, sa kojim je, međutim, uvek gajio prijateljske odnose. Ali, skopski »crveni« su sve vreme imali, i imaju, svoju, »specifičnu« publiku, koja se i u najkritičnijim trenucima nije odvajala od svojih miljenika...

— Baš ta, moralna podrška starih, proverenih simpatizera, pomogla nam je da se održimo — konstatuje Milorad Matovski, predsednik FK Rabotnički i direktor saobraćajnog odseka Železničko-transportnog preduzeća u Skoplju. Istina je da smo — što se finansijske pomoći tiče — uvek bili »pastorče«, Vardar je, sasvim prirodno, više dobijao — kao predstavnik makedonskog fudbala u najelitnijoj konkurenciji. Ali, Rabotnički od toga nije imao štete. Naprotiv: konkurencija ova dva kluba mnogo je doprinela omasovljenju i kvalitetu skopskog fudbala uopšte, čak i republičkog, jer su mnogi igrači, selekcijom, prelazili u manje poznate ekipe...

Odmah do Vardarovog, odnosno Gradskog stadiona, je i teren Rabotničkog, međutim, »crveni« svoje utakmice igraju gde i Vardar...

— Nije lako bez sopstvenog stadiona — kaže predsednik Matovski — u prvom redu zbog izdataka. Za svaku odigranu utakmicu na Gradskom stadionu plaćamo 300.000 starih dinara, a dobijamo — 8 odsto od bruto prihoda i najviše 200.000 starih dinara prde. Dobro je, pak, pogotovo kada Vardar igra sa jakim partnerom u prvenstvu. U predigri, dosta ljudi posmatra i Rabotničkog, a bude i — više para.

Kraj s krajem...

Pod ugovorom, Rabotnički ima 25 fudbalera, od kojih su sedmorica zaposlena, a ostali — redovni studenti i đaci. U proseku, godišnji rashodi ovog kluba iznose 150 starih miliona, po rečima Matovskog — upola manje od troškova mnogih drugih ekipa u istoj konkurenciji.

— A prihodi?

— Samoupravnim dogovorom — objasnio nam je Matovski — ŽTP Skopje odvaja Rabotničkom 60 starih miliona godišnje, oko 15 miliona dobijamo od Sportske prognoze, 5 miliona od interesne zajednice, 50 miliona od prodatih ulaznica, a ostatak — oko 20 miliona, od reklama privrednih organizacija. Tako, eto, krpimo kraj s krajem, ali — mi smo sada amateri! Dovoljno je to za održavanje drugoligaškog statusa, tako smo se i dogovorili... Do 1. avgusta 1975. fudbaleri Rabotničkog primali su mesečno po oko 400.000 starih dinara — 50 posto od prosečnih primanja prvoligaških igrača. Sada, njihov prosek kreće se oko 250.000, i jedan besplatni obrok dnevno. U stvari, 20 obroka mesečno po 4.000 starih dinara, ukupno — 80.000 dinara. Međutim, oni fudbaleri svrstani u 6. kategoriju, prime samo oko 60.000 mesečno! Svi se hrane u skopskom »Metropolu«. Zatim, zaposlenima nadoknađujemo dnevnice izgubljene prilikom putovanja, nekima plaćamo gradski prevoz, a studentima i đacima — besplatno nabavljamo knjige. Snalazimo se nekako, naši momci su veoma skromni... Oni koji nemaju svoje stanove — sami plaćaju stanarinu, a uprava kluba se trudi da im obezbedi pristojniji i jeftiniji krov nad glavom.

Biće bolje...

I pored mnogih nedaća, predsednik Rabotničkog, Matovski, je velik optimist:

— Uvek smo, po nečem, bili nehdikepirani, ali — nikad nismo posustali. Odlazili su i dolazili novi igrači i treneri, padali smo i dizali se, a opet smo tu, gde nam je mesto — u Drugoj ligi. Zasad, dalje ne možemo! Naš plasman na tabeli, trenutno, ni ja zavidan, nadam se — biće bolje naproleće! Hendikepirani smo, mnogo, odlaskom Bore Nikolića u Vardar, Dimitra Satkoa u vojsku, a i podužim odsustvom golgetera Koste Nateva. U ekipi sada imamo dosta iskusnih veterana, ali i mladića koji vidno napreduju. Mnogo je važno što nismo izgubili pristalice, ima dana kada utakmice Rabotničkog okupe i po 8.000, a to je — velik podstrek! Ne tvrdim da će naš klub, u dogledno vreme, načiniti nekakav izuzetni »bum«, ali će 50-godišnjicu svojeg postojanja sigurno proslaviti zapaženim i časnim rezultatima!

Ljubomir RISTIĆ

IGRAJU DOBRO, A MOGU I BOLJE

RADNICI fabrike auto-delova »Ramiz Sadiku« iz Peći, osnovali su, pored fudbalskog, i rukometni klub, koji se za sada takmiči u pokrajinskoj zoni.

Narednih sezona, od rukometaša se očekuju veći poduhvati, jer se vidi da znaju da igraju i da sa malo većim angažovanjem mogu da postignu i bolje rezultate.

Kapiten i najbolji igrač je Branislav Mičević, a njemu uz rame stoje i drugi.

Rukometaši su od svoje radne organizacije dobili svu opremu: trenerke, dresove, kopačke itd. Takođe su dobrovoljnim radom i uz finansijsku pomoć svoje organizacije osposobili gradsko igralište na kome igraju utakmice.

Ovaj način rekreacije dobro dođe radnicima fabrike »Ramiz Sadiku« posle napornog radnog vremena.

Hadži Ljajči
Maršala Tita 220
Peć

Rukometna ekipa fabrike »Ramiz Sadiku« iz Peći: B. Mičević, M. Hajradin, N. Čavoli, R. Ramović, R. Šantrić, M. Kilaj, M. Zamfirović, čuče: S. Raičević, H. Daci, B. Obradović, F. Kolćaku, R. Beganović

IZ KVANTITETA U KVALITET

OD 17. DO 27. januara na južnim padinama Goča u Mitrovom Polju, zimovala su 83 planinara, člana Planinarsko-smučarskog društva Ljukten iz Trstenika.

Uz stručnu pomoć Mileta Smiljkovića i Milovana Dačića nastavnika smučanja četrnaestoro ih je savladalo skijašku veštinu tako da će Trstenik za sledeće juniorsko prvenstvo na Kopaoniku imati svoje predstavnike.

Uprkos skromnim finansijskim sredstvima i problemima oko skijaških rekvizita, treba odati priznanje Upravi koja je u ovoj akciji uspela da objedini masovnost i kvalitet.

Dragiša Batočanin
Maršala Tita a/4
Trstenik

Skijaši iz Trstenika ispred zimovnika pred odlazak na Željin — Mitrovo Polje

STUDENT ISPRED NAPRETKA

KLUBOVI u Mladenovačkoj fudbalskoj ligi takmičili su se u dve grupe. Ta podela na prvu i drugu grupu učinila je da prvenstvo postane zanimljivije.

U drugoj ligi, FK Student osvojio je prvo mesto. Studenti iz Mladenovca od početka sezone sigurno su vodili na tabeli, a onda su u poslednjem kolu, neočekivano ali zasluženo pretrpeli jedini poraz od autsajdera Elektrošumadije iz Mladenovca, što ih je sprečilo da blistavo završe jesenju žetvu bodova. Tako je Student svoju prednost od četiri smanjio na samo dva boda, u odnosu na svoje konkurente — Napredak iz Dubone, Omladinac iz Rajkovca i Ivanču iz Velike Ivanče, pa će mu na proleće biti znatno teže da sačuva vodstvo na tabeli.

Milun Milovanović
Maršala Tita 121
Mladenovac

FK Student iz Mladenovca: Stevanović, Simić, Ilić, Stefanović, Kandić, Srećković, Petrušić, Gavrilović, tehniko, čuče: Ognjanović, Stamenković, Joksimović, Stanković i Milovanović

LJUBIMCI MALIH TERENA

Drugi u garnizonu

OVIH DANA se iz jedinice starešine Ranka Ristića oprostio Ibrahim Isić, odličan vojnik i primeran fudbaler. Vratio se u svoje Kotorsko, pored Doboja, na dužnost prosvetnog radnika i igrača u mesnom klubu. Isić ima osobine snažne ličnosti koja istraje na svakom zadatku. Pre svega, kao vojnik bio je besprekoran. Na sportskom polju nezadrživ. Zahvaljujući njegovim kvalitetima, kao vezni igrač, kasarnski tim je postizao zapažene rezultate. Najdraže priznanje, odnosno uspeh, i ekipi i Isiću, je osvojeno drugo mesto na garnizonsko-gradskom turniru organizovanom povodom Dana JNA.

Za Isića su bili zainteresovani neki klubovi iz Kragujevca, ali je on ostao veran svom klubu u kojem je ponikao. Iz jedinice je ispraćen sa srdačnošću i diplomom za izgaranje u sportskim aktivnostima...

Pavle Tekić
Kragujevac

Odličan đak i šahista

FIKRET PRAMENKOVIĆ je učenik osnovne škole »Bogoljub Čukić« u Tutinu i jedan od mnogobrojnih pristalica šaha. Iako osnovac, Fikret već ima za sobom dvadesetak odigranih mečeva na zvaničnim nastupima za šahovsku ekipu Tutina. Igrao je na nekoliko turnira, a najzapaženije je bilo njegovo učešće na Međurepubličkim sportskim igrama na Tjentištu gde je bio najmlađi učesnik igara. Svojom igrom i potezima na tabeli sa 64 crno-bela polja osvojio je simpatije i postao ljubimac poklonika šaha u Tutinu.

I pored odličnog poznavanja šaha, Fikret je odličan učenik.

Esad Kučević
Tutin

REŠITI RUFAT iz Vila, Švajcarska, želeo bi da sazna odgovor na pitanje: U kojem sastavu je igrala reprezentacija Jugoslavije kad je izgubila od SR Nemačke s 1:0 u Hanoveru?

TEMPO:

SR Nemačka pobedila je Jugoslaviju 13. maja 1970. u Hanoveru s 1:0. Naš tim je igrao u ovom sastavu: Mutibarić — Tešan, Rajković — Stepanović, Dojčinovski, Holcer — Petković, Bajević, Bukal, Jerković i Džajić.

LJUBIŠA TRAJKOVIĆ iz Vranja pita redakciju TEMPO: Protiv koje nacionalne ekipe smo izgubili fudbalsku utakmicu u finalu Olimpijskog turnira 1952. godine u Helsinkiju i u kojem sastavu je igrala naša reprezentacija?

TEMPO:

Fudbalska reprezentacija Jugoslavije izgubila je finalnu utakmicu Olimpijskog turnira 1952. u Helsinkiju s 2:0 u susretu s Mađarskom. Jugoslavija je igrala u sastavu: Beara — Stanković, Crnković — Z. Čajkovski, Horvat, Boškov — Ognjanov, Mitić, Vukas, Bobek i Zebec.

SELIM ĆEJOVIĆ iz Ostrosa pita redakciju TEMPO: Da li je nekim paragrafom zabranjeno da budu kapiteni naše fudbalske reprezentacije oni igrači koji su članovi inostranih klubova, kao na primer Džajić ili Katalinski?

TEMPO:

Ne, nijednim paragrafom se ne zabranjuje da fudbaler koji igra u inostranstvu ne može da bude kapiten reprezentacije.

Da li devalviraju evropski košarkaški kupovi

STRAH OD SUDIJA

Jugoplastika i Rabotnički se bore za ugled naše klupske košarke

ČETIRI naša košarkaša - predstavnika u evropskim kupovima za polufinalne borbe plasirala su se samo dva tima: Rabotnički u Kupu pobednika kupova i Jugoplastika u Kupu Radivoja Koraća. Ispali su Partizan u Kupu Koraća i Zadar u Kupu šampiona. Za Zadar se unapred znalo da mnogo ne može bez Ćosića, ali je neugodno iznenadio Partizan od kojeg se očekivalo da će ući u završni deo Kupa Radivoja Koraća.

Dakle, u polufinalnim borbama pokušaće da izbore vizu za finale Jugopalstika i Rabotnički. Oba naša tima susreću se sa Italijanima. I to sa dve vrlo kvalitetne ekipe. Rabotnički je za protivnika dobio ekipu Čincana (nekadašnji Simental), a Jugoplastika treba da igra protiv ekipe Sinudine iz Bolonje. Veće izglede za uspeh imaju Skopljanci jer su u revanšu sastaju sa svojim protivnikom u Skoplju, dok Jugoplastika mora putovati u Bolonju.

Jugoplastika je u četvrtfinalnoj grupi takmičenja osvojila svih mogućih 6 bodova. Mladi sastav Petra Skasnija prošao je kroz »sito i rešeto«. Nailazio je na dobre protivnike (Berk), ali i na pristrasno suđenje. Rabotnički je sa druge strane uskočio u Kup kupova u poslednjem trenutku pošto je Zvezda otkazala. Plasman Skopljanaca u polufinale predstavlja veliki uspeh, ali to se odrazilo na domaćem prvenstvu gde su igrači iz Skoplja nenavikli na opterećenja sreda — subota izgubili niz dragocenih bodova, pa se sada moraju spasavati od ispadanja. Nastup na Evropskoj sceni, međutim, višestruko se isplatio što će verujemo Skopljanci znati iskoristiti.

Sada, nakon prve runde takmičenja najboljih evropskih klubova moguće je izvući neke zaključke i o snazi klubova i o onim drugim, na izgled sporednim, stvarima, koji međutim određuju plasman na evropskoj pozornici.

Pesnicom do bodova

Jugoplastika je, na primer, posle ukatkmice u Francuskoj, bila primorana da uputi oštar protest FIBI jer je u Berku oštećena od sudija Kita (Engleska) i Šnajdera (SR Nemačka). Splićani su u prvom susretu u Splitu pobedili sa 21. košem razlike, ali je u Berku domaćin, zahvaljujući sudijama, već u prvom poluvremenu bio nadoknadio razliku. Tada se naš tim opet sabrao i poveo i onda sudije izbacuju kompletnu prvu garnituru Jugoplastike. Ipak, sportska je pravda bila zadovoljena. Rezervni tim Jugoplastike izgubio je s 20(!) koševa razlike, ali je, ipak. osvojio dva boda. I uprava Jugoplastike j uputila protest FIBI, tražeći ubuduće delegiranje sudija. Štaviše, splitski je tim dao naslutiti da će u ponovljenom slučaju dobro razmisliti da li će ubuduće prijavljivati svoju ekipu za neki od evropskih kupova.

I u košarkaškim kupovima zadnjih godina pomalo se devalviraju osnovne sportske vrednosti. Uticaj sa strane postaje sve jači. Eto, posle nastupa Jugoplastike u Milanu deo sportske štampe u Italiji veoma neobjektivno je prikazao uspeh Jugoplastike i uopšte način igranja jugoslovenskih klubova. Između ostalog mogli smo pročitati da Jugosloveni »pesnicama« dolaze do bodova, da FIBA toleriše takvu igru, da... Jasno je da je kod Italijana izražen kompleks Jugoslavije, koja gotovo na svakom prvenstvu pobeđuje »azure«. I čini se sada da se pre olimpijskih kvalifikacija u Edinburgu pravi klima protiv naše košarke. Poznavalac košarkaških zbivanja u Italiji Petar Skansi kaže:

Brinu i Skopljanci

— Italijani naprosto sanjaju Jugoslaviju. Njihov selektor odredio je 8 visokih igrača za Edinburg. Očito će pokušati »na snagu« da pobede Jugoslaviju. Oni nikako ne mogu da podnesu poraz od naše reprezentacije, a ni od klubova. Skansi svoje mišljenje argumentuje:

— Pre naše utakmice u Milanu razgovarao sam sa glavnom vedetom Čincana Brumatijem. On mi je isključivo govorio o strahu od putovanja u Skoplje. Jedan Čincano boji se Rabotničkog, koji je tek kročio na evropsku scenu! U stvari Italijani toliko strahuju od naših ekipa, da i štampa sudjeluje u nastojanjima da se dođe do pobede. Klub Sinudine Jugoplastika je dvaput pobedila. Lani u Kupu kupova i na jednom velikom turniru u Bolonji. I sada, pokušava se manevrima sa strane da se eliminiše naš tim.

Ali, naši su sportisti najjači upravo onda kada igraju i iz »inata«. Skansi smatra da će njegovom timu ove godine biti teže u Bolonji jer je Sinudine u usponu i trenutno vodi u italijanskom prvenstvu uz Mobilđirđi (bivši Injis).

Jugoplastika, međutim, želi proći stepenicu zvanu Sinudine i zbog toga jer se tu spotakao Partizan. I zato će se za revanš utakmicu 2. marta u Bolonji Jugoplastika posebno pripremati, ali strepiće od atmosfere (8 hiljada pretplatnika u dvorani) i slučaja — Berk što znači suđenja u revanšu ovakvih teških okršaja. Sinudine ima u svojim redovima reprezentativce Bertolotina, Serafinija, Amerikanca Teri Driskola, bekove Antonelija, Kaljerisa. Sve vrsne igrače. Ali i Jugoplastika ima Tvrdića, Jerkova, Krstulovića, Macuru, Grgina i Tudora. Verujemo stoga da će to biti pravi bestseler ovogodišnjih evropskih kupova.

»Pobegli« od Francuza

Rabotnički, rekosmo, igra sa Čincanom. Milanezi su u četvrtfinalu mogli birati između Rabotničkog i francuskog Tura. Čini se da su, ipak, odlučili da izgube u zadnjem meču od Estudinatesa u Madridu da bi se susreli sa našim timom. Dakle, radije neiskusni Rabotnički — nego iskusniji, Amerikancima pojačani, francuski Tur. Jedina bojazan Italijana su prilike u Skoplju. Pesnice — kako kažu italijanski novinari. Taj izbor Čincana otkriva karte i sve slabosti Milaneza. Očito Čezare Rubini ne veruje mnogo u svoje momke kada je odlučio da igra sa Skopljancima. Verovatno on razmišlja: U Skoplju bismo mogli proći »na iskustvo« i nešto drugo...

Bilo kako bilo naši klubovi imaju teške zadatke, ali i priliku da se probiju do finala u svojim takmičenjima. Ako u tome Jugoplastika i Rabotnički uspeju načinili bi podvig. No, nakon završetka ovogodišnjih evropskih kupova trebalo bi da se, ipak, na sednici FIBE čuje i reč naših košarkaških funkcionera. Jer FIBI ne bi trebalo da bude svejedno kako rezoniraju jugoslovenski klubovi. Poznato je da Sojveti pomalo bagatelišu ove kupove, da nastupaju kada oni zažele. Pitamo se što bi se sa kupovima dogodilo kad bi tako počeli da rade i naši klubovi.

Edo PECI

Braća — reprezentativci Jugoslavije

PRIČA ZA ISTORIJU SPORTA

PAJEVIĆI

Učestvovali su u naprednom pokretu i bili u vrhu jugoslovenskog fudbala

Božidar Pajević

BRAĆA Pajevići, rođeni na Cetinju, od malena su napustili rodni kraj i otisnuli se na razne strane, neko zbog škole, a neko zbog hleba. Zajednička im je bila pripadnost naprednom pokretu, idealima borbe i Revolucije, za šta je najstariji Nikola (rođen 1919) dao i život, dok je mlađi Milutin-Miša (rođen 1920) proveo blizu četiri godine u zloglasnom koncentracionom logoru Mauthauzenu. Zajednička im je bila i ljubav prema fudbalu. Najmlađi Božidar-Puša (rođen 1928) nastavio je tradiciju starije braće, s tim što se posle višegodišnje igre, poput brata Miše odlučio za poziv fudbalskog trenera.

Bez reči pred neprijateljem

Nikola je studirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu, gde je prišao naprednom studentskom pokretu i primljen u članstvo KPJ. Vredan, odan, poverljiv, borben on je došao do položaja sekretara partijske organizacije na fakultetu, što je za rad u uslovima ilegalnosti i progona bila veoma odgovorna dužnost. Igrao je u HAŠK-u, odlikovao se dobrom tehnikom i velikim požrtvovanjem, kao half bio jedan od stubova odbrane. Pripadao je onom redu veoma zaslužnih igrača što je HAŠK u sezoni 1937/38. u svojoj dugoj istoriji jedini put bio prvak Jugoslavije. U tim godinama velike konkurencije, Pajević je bio redovno u sastavu reprezentacije Zagreba.

Za vreme okupacije ostao je na radu u Zagrebu, gde je vršio dužnost tehničkog sekretara HAŠK-a. To je bilo pogodno mesto za prikrivanje ilegalnog rada, naročito u akcijama prikupljanja pomoći (koje su ustaše za svoje potrebe često organizovali prikupljajući odeću, obuću, smučke i sl), a koja je iz prostorija HAŠK-a odlazila partizanima, kao što je propagandni materijal odavde raznošen po Zagrebu. Nepomirljiv, Pajević je ponekad i javno prkosio ustašama: na jednoj stonoteniskoj priredbi, jedini je sedeo za vreme intoniranja himne, odbijao je da pozdravlja ustaški, čak zabranjivao da se to čini u njegovom prisustvu. Naravno, to je izazivalo podozrenje, a u januaru 1943. i hapšenje u prostorijama HAŠK-a, gde je pronađen izvesni ilegalni materijal, kao i veća količina lekova. Njegovih sedam drugova, koji su bili u grupi, uhapšeni su u restoranu gde su se zajedno hranili. Pred policijom i sudom Pajević je sve poricao. Nikoga nije teretio, ni odao. Mučenja ga nisu slomila i u njegovom slučaju zapisnik je ostao prazan.

Osuđen je na smrt i 14. aprila 1943. streljan u Maksimiru, stotinak metara daleko od stadiona na kome je godinama izazivao aplauze.

Svojim dobrim držanjem i ćutanjem pred policijom, spasao je život tridesetak drugova koji su s njim sarađivali.

Bratovim stopama

Mlađi brat Milutin-Miša kao šesnaestogodišnjak došao je u Beograd, završio gimnaziju i igrao za Jedinstvo. Najčešće igrao je na mestu leve polutke, koje je izborio i u omladinskoj reprezentaciji Jugoslavije. Pripadao je pokretu i bio je aktivista SKOJ-a. Otkriven na početku okupacije, izvesno vreme proveo je po logorima u zemlji, a zatim je oteran u zloglasni nemački koncentracioni logor u Mauthauzenu, gde je pod najtežim uslovima proveo skoro četiri godine.

Posle oslobođenja pristupio je Budućnosti iz Titograda, a zatim se kao gost pojavio u timu Partizana i naročito istakao na poznatoj turneji po Švedskoj. Godina njegovog najvećeg uspona bila je 1949, pa 1950, kada je na petnaest utakmica u prvenstvu u timu Partizana dao četiri gola. Ukupno je za Partizan odigrao 59 utakmica i postigao 27 golova.

U timu Jugoslavije

Dobre igre uvele su ga u reprezentaciju Jugoslavije na veoma važnim kvalifikacionim utakmicama za svetsko prvenstvo 1950. Kao leva polutka, 21. avgusta 1949. startovao je prvi put protiv Izraela u Beogradu. Imao je izvanredan debi. Nisu ga zbunili ni značaj utakmice, ni gledaoci. Sa tri uzastopna gola (u 2, 18. i 39. minutu) Pajević je postigao het-trik i Jugoslaviju doveo u vođstvo sa 3:0, što je doprinelo konačnoj visokoj pobedi od 6:0.

Pre njega takvim startom u reprezentaciji jedino se mogu pohvaliti dvojica predratnih reprezentativaca: Aleksandar Tomašević 15. marta 1931. protiv Grčke u Beogradu (4:1) i Slavko Kodrnja 3. juna 1933. na Balkanskim igrama u Bukureštu, kada smo pobedili Grčku sa 5:3. Šestorica su debitovali sa po dva gola (Dragan Jovanović 1925, Glišović 1932, Velfl 1938, Sandić 1946, Zebec 1951. i Jcić 1952), ali su zato svoje prve golove za državni tim davali Vukas i Veselinović tek na šestoj utakmici, Šekularac na sedmoj, Bora Kostić čak na osmoj, Moša Marjanović i Miloš Milutinović na trećoj, Bobek na drugoj itd.

Na revanšu u Tel Avivu 18. septembra 1949, iako je igrao dobro i naš tim pobedio Izrael sa 5:2, Pajević se nije našao među golgeterima. Konačno, to nije ponovio ni protiv Francuske (30. oktobra 1949. u Parizu) gde smo igrali 1:1 i on treći, i poslednji put, obukao dres reprezentacije.

Zatim su oko njega u Partizanu bili neki nesporazumi (došao je u kob sa Čajkovskim) i on se vratio Crnu Goru, ponovo zaigrao najpre Budućnost, zatim za Lovćen, ali sad bio daleko od očiju i od velikog publiciteta.

Kada je — kako se to kaže — »obesio kopačke o klin«, posvetio se trenerskom pozivu i zagrizao i taj gorak hleb. Vodio je podmladak Lovćena, a pod njegovim rukama startovali su kasnije poznati fudbaleri Laza Radović, Niko Radović, nekadašnji golman sarajevskog Železničara Vasilije Radović, golman Crvene zvezde i Dinama Mirko Stojanović, zatim Perazić (danas u Holandiji), pa Jovićević (Olimpija) i dr.

Iver ne ide daleko od klade

Treći, najmlađi brat Božidar-Puša počeo je karijeru u Lovćenu i pripadao onom timu koji je na veliko iznenađenje 1948. postao omladinski prvak Jugoslavije. Odavde je prešao u beogradski Radnički, pa u Partizan, za koji je odigrao 313 utakmica i postigao 13 golova. Ovde je dostigao punu igračku zrelost. Od 1953. do 1961. u timu Partizana nastupao je osam prvenstvenih sezona, od kojih mu je najuspešnija bila 1955/56, kada je uz 24 prvenstvene utakmice dao i tri gola. Dok nije stasao za stariji uzrast, bio je redovan član omladinske reprezentacije Jugoslavije, a dvadesetak puta i rezerva u A-timu.

Dres A-reprezentacije obukao je jedan jedini put, 9. maja 1954. u Zagrebu, gde je na mestu levog halfa nastupio protiv Belgije. To je ona nesrećna utakmica u kojoj je Jugoslavija kao domaćin poražena sa 2:, što je čak bilo skromno prema izuzetno slaboj igri našeg tima, koji se utopio u prosečnosti i u nemoći. Ako ponekad utakmice i u rđavom smislu postaju legende, onda je to značila ova, što je bila utoliko neprijatnije što je odigrana u godini svetskog prvenstva u Švajcarskoj.

Među slabima bio je i Pajević, koji se istoga dana i pojavio i oprostio od državnog tima.

Time je ipak porodica Pajević, makar i sa skromnim bilansom, — Milorada Miša sa tri, a Božidar Puša sa jednom utakmicom — ušla na počasnu listu braće — fudbalskih reprezentativaca Jugoslavije.

Posle završene karijere, Pajević se posvetio trenerskom pozivu. On nije počeo da radi u zemlji, već u inostranstvu: jednu sezonu bio je trener reprezentacije Maroka, zatim tri godine solunskog Iraklisa, onda je vodio mladi tim Partizana iz koga su ponikli Paunović, Bora Đorđević, Radaković, braća Petrovići, potom je trenirao Lovćen, pa Čukarički, šabačku Mačvu itd. Fudbal mu je postao hleb, katkad sa ukusom gorčine, ponekad sa primesama šećera, ali ga je grizao i grize i zubi izdržavaju.

Hronika o braći Pajevićima je i ratna i sportska.

Živeli su u takvim vremenima i po svemu bili dorasli i za prkos i za radost koju sport donosi hrabrima i upornima.

Radivoje Marković

Rozi Mitermajer — junak XII zimskih olimpijskih igara

DOŠAO JE RED I NA MENE DA POSTANEM SLAVNA...

Rozi Mitermajer je jedna od najpopularnijih ličnosti u svetu alpskog skijanja. Uvek vedra, spremna na šalu, omiljena je kod protivnica isto kao i novinara — čiji je zahvalan sagovornik — a i ljubitelja zimskih sportova uopšte. U Insbruku je postigla izvanredan rezultat, najbolji koji je jedna alpska smučarka ikada ostvarila u istoriji Igara: pobedila je u spustu i veleslalomu i bila druga u slalomu, odnosno — pošto se olimpijsko takmičenje službeno vodi i kao svetsko prvenstvo — osvojila iste medalje i još jednu zlatnu za »alpsku kombinaciju«.

— Novine u SR Nemačkoj vas »kuju u zvezde«?

— Svake sezone poneka smučarka postaje »ličnost godine« ... Tako je bilo sa Nensi Grin, Ane Mari Prel, Mišel Žako ... sada je došao red i na mene da postanem »slavna«.

— Posle pobede u spustu rekli ste da više cenite prvo mesto u »svetskom kupu« nego zlatnu olimpijsku medalju. Sada, posle još dve medalje i sa svim tim zvanjima svetskog prvaka — da li ste promenili mišljenje?

— Ne, lepo je pobeđivati na olimpijskim igrama, ali ja i dalje mislim da je značajnije biti prvi u »svetskom kupu«. To zbog toga što se za »svetski kup« vozi tokom čitave sezone i tu ne odlučuje sreća — koja je čest pratilac takmičenja na olimpijskim igrama ili svetskim prvenstvima — već zaista najbolja forma tokom cele sezone.

— To je nesreća kada nekome izmakne »triling« (tri zlatne medalje) za samo 84 stota dela sekunde?

— Vidite, ja na to gledam drukčije. Za mene je sreća što ta razlika nije bila veća ...

Rozi Mitermajer, junak XII zimskih olimpijskih igara u Insbruku, rođena je 5. avgusta 1950. godine u Rajt Im Vinklu. Bori se u »svetskom kupu« već punih deset godina sa dosta uspeha, ali nikada nije bila i ukupni pobednik. Sa smučkama (i na njima) proputovala je sve snežne terene naše planete pa je gostovala i u Jugoslaviji, na Jahorini, Pohorju, Kranjskoj Gori ...

Po zanimanju je hotelski službenik i — dozvolite nam i malu pakost — nema većih problema na »radnom mestu« zbog odlaska na trenige i takmičenja jer vlasnik hotela je — njen otac ...

R. MARKOVIĆ

